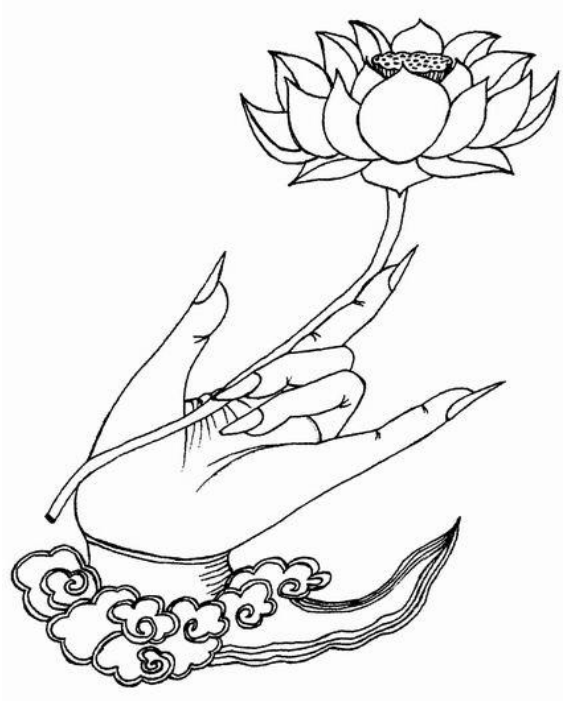

**NHỮNG
ĐIỂM
ĐẾN
CỦA
NHẬN
THỨC**

Bạch Mã

Tập 15

Cuốn Sách Này Của:.....

.....

SĐT:.....

Gmail:.....

Địa Chỉ:.....

.....

Kí Tên:

Lời nhắn nhủ của tác giả!

Tác giả đã cố gắng sắp xếp những khái niệm mới theo một trật tự nhất định, do vậy mong quý đọc giả nên đọc lần lượt, đọc tới đâu thể hội được tới đó, không nên đọc xáo trộn giữa các điều, tức là “**đọc điều sau xong mới đọc điều trước**”, và giữa các tập, “**đọc tập sau xong mới đọc tập trước**”, như vậy sẽ không xâu chuỗi được hết những khái niệm mới... mà tác giả đã sắp xếp!

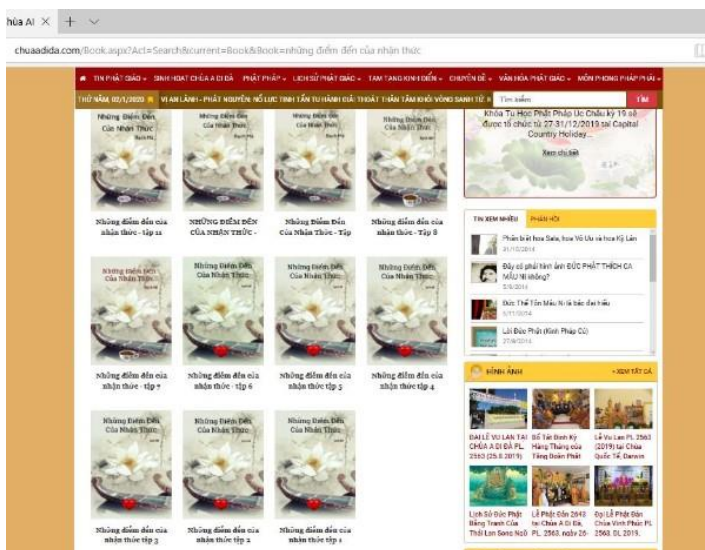

Khi đọc, quý đọc giả luôn trong tâm thái nhẹ nhàng, thư thái **như đang nói chuyện với chính mình!**

Quý đọc giả có thể chia sẻ file sách hoặc in tặng... tác phẩm này cho bất kì ai mà đọc giả yêu mến!

Mọi cá nhân, tổ chức... nếu cần dùng lời của Bạch Mã để sử dụng vào bất kì công việc gì có lợi ích cho mình, cho đất nước, cho xã hội... xin hãy tùy ý sử dụng - Bạch Mã không giữ cho riêng mình!

Để lấy File PDF và bìa sách - các bạn có thể gõ vào công cụ tìm kiếm [Google] từ khóa: [những điểm đến của nhận thức], có nhiều trang mạng đã đăng tải lên. Đây đủ nhất là trang <http://www.chuaadida.com/thu-vien-sach/> rồi gõ vào ô [Nhập sách cần tìm] từ khóa [những điểm đến của nhận thức], tất cả các tập đều hiện lên.

Hoặc gọi cho Bạch Mã theo SDT + ZALO: 0933.03.6600 Bạch Mã sẽ gửi File cho các bạn tự làm, hoặc Bạch Mã sẽ nhờ chỗ làm sách giá rẻ mà Bạch Mã quen biết, họ sẽ làm và gửi phát nhanh cho các bạn Bộ Sách Toàn Tập đầy đủ này!

Trân trọng & cảm ơn!
Adidaphat!

LỜI GIỚI THIỆU CỦA TÁC GIẢ BẠCH MÃ

Sự kì diệu của con người đối với thế gian này chính là tâm hồn của họ, ai cũng có tâm hồn và không ai giống ai cả. Mỗi tâm hồn đều có trí tuệ riêng tức khả năng nhìn nhận từ tâm hồn ấy tới mọi thứ xung quanh họ, đều có đạo đức riêng tức cách đối xử từ tâm hồn ấy tới mọi thứ xung quanh họ, và đó là sự khác biệt lớn nhất - bao quát nhất giữa người với người.

Khi những tâm hồn sống gần nhau thì họ ảnh hưởng lẫn nhau, trí tuệ chung của họ dần xây dựng văn hóa riêng biệt của họ, đó là xã hội của họ và cũng không một xã hội nào khác, giống với xã hội của họ cả nếu không có sự học hỏi lẫn nhau.

Xã hội đã hình thành thì mọi cái tốt xấu trong xã hội ấy đều tác động tới mọi con người trong đó, nó là ảnh hưởng lớn, là trực tiếp tới nhận thức của từng người. Do vậy: Cái mà mọi xã hội quan tâm nhất là phải xây dựng được nền giáo dục tốt đẹp, và cái đích là tâm hồn của mọi người

đều được hạnh phúc, giữa người với người phải hòa ái, giữa người với muôn loài, với môi trường phải thân thiện, biết yêu thương và biết bảo vệ cho nhau để thế giới hoàn toàn là thái bình. Đó chính là mong muốn trong sâu thẳm tâm hồn của mỗi người và cả của Bạch Mã, và mỗi người nên trở thành con người tốt đẹp hơn và có ích hơn nữa đối với xã hội của chính mình cũng như của cả nhân loại.

Để một tâm hồn được tốt lên, để một xã hội được tốt lên thì luôn cần đến sự giáo dục, và mọi điều giáo dục luôn phải là đạo lý có cái tình yêu thương ở trong đó thì sự giáo dục mới được tốt đẹp. Sự giáo dục lớn nhất cho đến nay đối với nhân loại chính là tư tưởng là trí tuệ của những con người vĩ đại, như Khổng Tử, Lão Tử, Chúa Yêsu..., Đức Phật Thích Ca. Những lời dạy bảo của những tâm hồn vĩ đại ấy không gì khác ngoài sự giáo dục và để mong muốn cho cái mục đích thái bình chung của nhân loại trở thành hiện thực. Chỉ vì hệ thống tư tưởng của họ, hệ thống giáo lý của họ quá khác biệt và quá thâm sâu nên bị người đời sau cho là tôn giáo riêng, mà đôi khi lại kì thị, lại phân biệt, mà không hiểu tất cả đó chỉ là sự giáo dục.

Đôi với cuộc sống đời thường những tôn giáo ấy vẫn đang tồn tại song song bởi nó có giá trị rất lớn cùng với sự đi tiếp của nhân loại. Những người chăm lo hơn cho tâm hồn cũng thường chọn cho mình một tôn giáo, một hệ thống tư tưởng tốt đẹp nào đó cho phù hợp với trí tuệ của mình để tu tập đạo hạnh, cũng là để một phần nào đó đem lại sự đóng góp cho xã hội được tốt đẹp hơn, góp chút sức lực nhỏ bé để tạo nên một xã hội cân bằng hơn, hiền hòa hơn khi đang phải nhìn thấy nhân loại càng ngày lại càng có sự biến động không được tốt đẹp. Đó là tư tưởng chính của Bạch Mã!

LỜI NÓI ĐẦU

Nhận thức là sự khác biệt lớn nhất bên trong mỗi con người, nó quyết định cách nhìn nhận của mỗi người ra thế giới bên ngoài, tất cả mọi thứ xung quanh một con người đều thể hiện nhận thức của người ấy. Một nhận thức tốt sẽ làm mọi việc được dễ dàng hơn, vì thế mỗi người luôn mong muốn có một nhận thức tốt hơn qua việc học hỏi và rèn luyện, nhưng phải học hỏi và rèn luyện thế nào để con người trở nên thông thái và được kính trọng thì không phải ai cũng làm được. Chính vì lẽ đó mà có nhiều người đã để lại những nhận thức giá trị đã lĩnh hội được để cho mọi người cùng học tập và rèn luyện, khi nhận thức càng gần chân lí của đạo đức, tức sự yêu thương chính mình, yêu thương mọi người và muôn loài thì chân lí đó càng đúng, càng bất diệt bởi nó đem tâm hồn con người hòa quyện vào cái hư vô, nó không chỉ là con đường tới thành tựu chân chính của một con người mà nó còn đưa con người tới sự an lạc của tâm hồn, khiến tâm hồn nhẹ nhàng giữa cuộc sống đầy phiền nhiễu.

Nền văn hóa của nhân loại đã luận về Đạo Đức và Trí Tuệ của con người sâu sắc và vô tận có trong Đạo Phật và Đạo Nho... ở phương đông, đó là hai sự ảnh hưởng lớn và vô cùng sâu sắc tới nhân phẩm của một con người phương đông, là sự thăng hoa của nhận thức, nó chứa đựng nhận thức của những sự giác ngộ lớn nhỏ đến sự

đắc đạo vô ngã, giải thoát,..., nó hướng con người tới đạo đức, hướng tới tình thương yêu vô tận, nếu nhận thức đúng đắn sự tinh túy của hai ngôi nhà nhận thức to lớn này hay những chân lí, đạo lí... từ đâu đó, chăm chỉ học hỏi và rèn luyện thì hoàn toàn mỗi người tự bước đi được trên con đường giác ngộ nhận thức để tâm hồn được tĩnh lặng.

Đạo lí không bao giờ là sai để con người trở nên thân thương hơn, tâm hồn con người dần hướng tới sự an lạc. Dù thế giới có chuyển biến thế nào thì cuối cùng cũng trở về với con đường của nhận thức giác ngộ, có thể là con đường mà Đức Phật đã trở về với tâm chân thật của mình và chỉ đường cho mọi người đi theo. Cái biến động cuối cùng cũng phải tĩnh lặng, và chỉ có những đạo lí mới làm con người bao dung thì sự tĩnh lặng của thân tâm mới đến, tâm hồn được hòa quyện vào hư vô - trường tồn cùng hư vô!

Bạch Mã

Cuộc sống thực tại lấy con người và xã hội loài người làm chủ thể. Con người biến đổi xấu đi kéo theo xã hội biến đổi và môi trường biến đổi xấu theo, cả trái đất cũng theo đó chịu ảnh hưởng. Điều ngược lại diễn ra khi con người không thể thay đổi được gì với trái đất nữa và trái đất ảnh hưởng xấu ngược lại trước khi tự nó đến lúc thay đổi. Cái làm con người biến đổi là sự thay đổi tốt xấu của đạo lí làm người, là trí tuệ của nhận thức đã lĩnh hội!

PHẦN I CON NGƯỜI

Lĩnh hội được trí tuệ và sự linh tính của trực giác đến từ hư vô mà con người và muôn loài thừa hưởng rất phức tạp, khi con người có được sự kiểm soát mọi thứ thì dường như trí tuệ và trực giác ấy ít nhiều được bộc lộ. Nhưng những chân lí cao siêu, thâm sâu mà cổ nhân đã nhận thức và truyền lại thì lại có quá ít người ngày nay lĩnh hội, cái mong muốn nhận thức thêm của nhân loại càng ngày lại càng cạn dần, chỉ sử dụng chưa hết được cái tri thức của cổ nhân mà không kèm theo hết mong muốn tốt đẹp được gửi gắm ở đó mà lại trở thành những người con hư. Sự thức tỉnh của đạo lí là nhân phẩm, nhân cách làm người..., và của trí tuệ là khả năng nhìn nhận về con người, về cuộc sống, và mọi thứ có thể thấy..., sự thức tỉnh ấy là tối cần thiết cho loài người tồn tại lâu hơn và không tự hại chính mình. Có sự thức tỉnh của cái đạo và cái trí ấy để tránh sống theo lối bản năng, và trước hết phải có ở mọi người trong gia đình, mọi người ở tập thể và trong toàn xã hội!

Điểm đến số 1

**“bậc thánh hiền giải thoát
thì giống như làn khói... vậy,
dù thấy trước mặt nhưng không thể cầm nắm
hay chi phối... được họ”**

Người bị ràng buộc bởi bất kì ai thì dù chỉ còn lại một người, một sự việc... thôi cũng vẫn còn là kẻ phạm tục, chưa biết được mùi vị của sự giải thoát, vì sao? **“bởi giải thoát đơn giản là không bị ràng buộc...”**, một sự giằng buộc dù người, dù vật... thì cũng vẫn là bị ràng buộc, không thể nói là sự giải thoát được, người chính là tất cả các mối quan hệ trong gia đình, xã hội..., vật chính là tất cả vật chất, tiền tài, danh vọng, quyền lực..., còn dính mắc thì vẫn là người phạm phu..., **bậc thánh hiền đối với hết thảy người đều là bình đẳng, từ bi..., đối với hết thảy vật đều là “cách vật chí tri...”**. **“Đối với người mà không bình đẳng, từ bi... thì liền rơi vào lưới tình, rỏ ái..., đối với vật mà không cách vật chí tri... thì liền bị đắm nhiễm, chi phối,...”**.

Bình đẳng, từ bi... chính là diệu dụng của chân tâm, tự tánh..., sống với chân tâm, tự tánh... thì mọi thứ tình cảm thế gian đều sẽ gỡ bỏ được. Cách vật chí tri... chính là sự giác ngộ, thấu đạt vạn pháp vô thường, có được sự cảnh giác để không bị nhiễm ô các pháp... . Người như thế đối với thế gian, họ giống như làn khói... vậy, tuy mắt có thấy được nhưng lại không cầm nắm, chi phối, giận hờn... gì được, hương vị của sự giải thoát cũng giống như thế, **“không có phiền não, tư tâm... thì đến thiên địa quỷ thần... cũng chẳng thể chi phối được họ huống hồ là người thế gian,...”**.

Chẳng phải hình, chẳng phải bóng...

Chẳng phải sắc, chẳng phải trần...

Thân hư giả, tâm hư giả...

Thường thấy biết, thôi vấn vương...

Tánh thanh tịnh, lìa các tướng...

Nơi an lạc, ngộ thì thấy... !

Điểm đến số 2

“ở một khía cạnh nào đó”

Lời đạo lí lại là lời cay nghiệt...

Lời yêu thương lại là lời đay nghiến...

Lời gắn kết lại là lời chia rẽ...

Lời an ủi lại là lời đâm chọc...

...

Đó là khía cạnh nào?, **đó là khía cạnh của sự giả tạo, đạo đức giả, lòng khoan dung độ lượng... tới người khác không đủ... khi sống hay làm việc với họ,...**, uất ức trong lòng không tự hóa giải được thì bao nhiêu phiền não, tập khí xấu trở dậy mà làm tổn thương đến nhau, tổn thương bởi lời nói, tổn thương bởi hành động... không được ôn hòa, thiện lương... nữa.

Lương tâm trong mỗi con người từng phút từng giây đều đang phán xét, sự giả tạo... chỉ như tự ôm thêm đá mà đi trên đường đời, nào có nhẹ nhàng gì?, nào có vui thích gì?... , đá đã chất thành núi, thậm chí thành nhiều ngọn núi trên lưng rồi... mà vẫn chưa thấy khổ, chưa tỉnh ngộ,... . **“Kẻ thật sự sáng suốt muốn được ung dung, tự tại... thì nhất định chọn sự chân thành, chân thật... với người khác, với vạn vật..., chẳng có dám giả tạo... đâu, dù là một ý nghĩ, một câu nói, một hành vi nhỏ...” !**

Điểm đến số 3

“nợ”

Mỗi chúng ta xuất hiện ở đây là một cái tập duyên từ vô thủy kiếp..., thường sống với những vọng tâm... hiện hữu trong đầu đây là bởi **còn nợ với cuộc đời, với thập pháp giới chúng sinh...**, vì còn nợ chưa trả xong nên trong lòng còn vương bận, chưa được an vui, giải thoát..., **có ai còn nợ mà trong lòng thanh tịnh được đâu?**, chỉ toàn là lo âu, phiền não... mà thôi.

Chúng ta lấy gì để trả nợ?, **phải lấy công đức để trả**, duyên nợ ví như muối biển, công đức ví như nước cam lồ, càng nhiều nước thì muối biển mới càng được hòa tan, **nhieu nước đến vô lượng thì muối biển tự phai nhạt dần cho đến lúc tan biến hết, tích đức hành thiện... là để xây dựng cái công đức đó vậy.** Giả như: người giác ngộ như hàng Bồ Tát, Duyên Giác, Thanh Văn... vẫn còn nợ thì thừa nguyện tái lai, tức là dựa vào nhân duyên cũ đã tạo để đi trong thập pháp giới tích đức hành thiện..., **tích cho đến lúc công đức thành Phật được viên mãn thì**

lọ muối thập pháp giới sẽ hòa tan... “cảnh giới sanh diệt biến thành cảnh giới vô sanh, toàn là hương vị của nước cam lồ, hương vị của sự giải thoát...”.

Nợ bản thân một khoảng lặng...

Nợ cuộc đời sự bình an...

Nợ lương tri lòng trong sáng...

Nợ chúng sinh việc giáo dưỡng...

Nợ luân hồi tâm giải thoát...!

Điểm đến số 4

“những ai gần ắt tự gần...

– những ai xa ắt tự xa...”

Lòng người khó đoán, bao nhiêu tâm tư trong đầu mỗi người cũng dễ dàng thay đổi bởi cảm xúc, tham vọng..., thôi thì người biết quý trọng cuộc sống, biết quý trọng người khác... thì phải cảm thông cho những đứa trẻ còn nự trị trong tâm trí của những người dễ bị dao động ấy, **biết cảm thông cho hết thảy mới trở thành người trưởng thành, chững trạc... được.** Ai đến với ta trong cuộc đời này, trong phút giây này..., ai rời xa ta trong cuộc đời này, trong phút giây này... **hết thảy cũng đều phải đón nhận được với một tâm thái bình thản, rộng lượng..., như vậy mọi thứ đến đi trong cuộc đời sẽ chẳng còn vướng bận nữa,...** cho dù là ai và cho dù đó là sự việc gì... .

Người yêu thương được bạn, biết quý trọng bạn... thì cho dù bạn bị cả thế giới hiểu lầm... **nhưng nhất định trong mắt họ bạn vẫn có một giá trị nào đó không thể mất đi...**, ngược lại người không còn yêu thương bạn, không còn biết quý trọng bạn... thì bạn chỉ cần một người khác hiểu lầm... thôi bạn đã chẳng còn giá trị gì đối với họ rồi, họ sẽ viện cớ đó để nói xấu bạn, rời xa bạn... . Nếu bạn là một người từng trải, đã chịu nhiều sóng gió, tổn thương... thì những sự việc như thế này cũng chỉ như một làn gió nóng thoảng qua, như thân cây cổ thụ vẫn sừng sững trước giông tố,... .

Người đến nở nụ cười,...

Người đi vẫy tay biệt,...

Đến đi không khoảng cách,...

Tự tâm vốn chẳng rời,...

Lòng người dù sai biệt,...

Tâm tình lại đổi thay,...

Chỉ có khí Quân Tử,...

Mới dung vạn sự đời,....!

Điểm đến số 5

**“lời nói như núi cao,
một lời nói ra núi cao có thể rời
nhưng lời nói thì không nên thay đổi”**

Chỉ có bậc Quân Tử, Thánh Hiền... mới làm nổi, mới hiểu được vai trò của lời nói, **một lời đã nói ra nó thể hiện tâm tư con người, khí chất con người từ bên trong, kiên định hay thay đổi, trí tuệ hay mê mờ... đều đã thể hiện ra hết, cho nên họ uốn lưỡi bảy lần, suy nghĩ mười lần... mới dám nói ra một lời nào đó. Người càng đề cao giá trị của lời nói bao nhiêu thì chứng tỏ con người đó càng sâu sắc, trí tuệ, đức hạnh... bấy nhiêu, người mà nói câu sau quên câu trước nhất định là người sống hời hợt, thiếu bản lĩnh và dễ dàng thay lòng đổi dạ,... .**

Lời nói một khi thay đổi thì nó dễ làm xáo trộn cuộc sống và tâm lí con người, cùng là một lời nói nhưng việc nhỏ ảnh hưởng nhỏ, việc lớn sẽ ảnh hưởng lớn, **thử hỏi một ông vua mà lời nói mông lung bất định... thì đất nước đó sẽ như thế nào?...**, “việc càng nhỏ bao nhiêu nhưng lời nói đối với việc đó cũng tràn đầy trách nhiệm, tràn đầy tín nghĩa... thì con người đó mới có thể tin tưởng, người như vậy mới có thể làm nên nghiệp lớn,..., khác xa với kẻ phàm phu tầm thường,...”.

Lời nhẹ như gió thổi,...

Dễ đổi chiều, xoay hướng,...

Kẻ phàm không suy nghĩ,...

Gây tổn hại muôn phương,...

...

Lời phát ra tuy dễ,...

Nhưng đối với người hiền,...

Trân quý như bảo châu,...

Gắn với lương tri mình,...!

Điểm đến số 6

**“bạn không nhất thiết phải chứng minh
giá trị của mình là bao nhiêu,
bởi trong thâm tâm của mọi người,
của chúng sinh vạn vật xung quanh... tự đã hiểu rõ”**

Vàng không nhất thiết phải nói nó là vàng, ngọc cũng không nhất thiết phải nói nó là ngọc,..., người Quân Tử cũng không nhất thiết phải nói mình là người Quân Tử... . **Chỉ có những kẻ giả tạo, không phải vàng không phải ngọc... nhưng đi đâu cũng hò reo là vàng, là ngọc... thật, đi đâu cũng nói mình là tốt đẹp hơn người khác... .**

Giá trị của một con người... có trời cao thấu rõ, trời cao ắt tự có an bài số mệnh, phúc báo... rồi, và người nào thì cũng có lương tri, trong cái lương tri ấy cũng đã thâm hiểu rõ, **chẳng qua là vì sĩ diện, tham cầu, đố kị... mà phủ nhận giá trị của nhau, nói xấu nhau, cho đến hãm hại nhau,...** đó là những tập khí xấu xa đeo bám kẻ phàm phu từ vô thủy..., người sáng suốt,

chân thật tu tâm... sẽ rời xa những thói xấu ấy để trở về với sự trong sạch, thân thiện và chân thật... mà tự nhiên biết đùm bọc nhau, giúp đỡ nhau,... .

Ánh sáng của vàng,...

Mắt tục cũng thấy,...

Tâm tánh thiện lương,...

Trời cao lại mù?,...

...

Nếu nhìn thấu suốt,...

Vạn vật trên đời,...

Tự có giá trị,...

Chẳng cái gì hơn,...

Bởi tâm phân biệt,...

Che mờ đại trí,...!

Điểm đến số 7

“người có thể im lặng trước mâu thuẫn...

mới thực sự là người trưởng thành,...

dùng lời nói để tranh biện tâm tư

thì có khác gì đứa trẻ...”

Sự trưởng thành ở đây là nói đến tâm thái con người, có thể im lặng có nghĩa là có thể kiềm chế, nhường nhịn, tha thứ... cho người khác, người không thể kiềm chế, nhường nhịn, tha thứ... thì chắc chắn họ sẽ phản ứng lại bằng những lời nói khó nghe, bào chữa, chê trách... . **Nếu bạn sống đến già rồi nhưng tâm trí vẫn còn háo thắng, chưa bình lặng lại được... thì cuộc đời của bạn xem như là thất bại rồi... – bởi con người sống có được ý nghĩa thật sự thì cái đạo nhân sinh phải đắc được chút ít thì mới ra dáng một con người, nếu không thì hướng đi của những kiếp sống tiếp theo sẽ thật sự đáng ngại đấy,...**

Người có năng lực tự tại lớn đa phần đều là người có những lí tưởng lớn, trí nguyện lớn... đối với xã hội, với chúng sinh..., người như vậy mới có thể hòa tan hết những mâu thuẫn với người khác, hòa tan hết những trắc trở với cuộc đời..., nếu tâm lượng nhỏ hẹp quá, sống không có mục đích... thì dễ bị trần lao phiền não... làm cho quay cuồng, điên loạn,... .

Ngửa mặt nhìn trời cao...

Trong lòng có vui không?...

Đầu đã hai thứ tóc...

Việc gì còn vương vấn?...

Dẫu còn một niệm chấp...

Tâm thanh tịnh chẳng thành...!

Điểm đến số 8

“đi khắp thiên hạ chỉ thấy

bản thân có lỗi với người...

mà không thấy người nào có lỗi với mình...”

“Tiên trách kỉ, hậu trách nhân”... hàm nghĩa là “trước khi trách người khác thì phải trách chính mình”... . Ảnh trong gương thì không khác hình thật, vạn sự vạn vật... trên đời tương sinh tương khắc, đều ở chỗ ngang hàng nhau, phản ánh qua lại lẫn nhau..., chỉ là trong lòng “không dám**” chấp nhận, “ông trời... khéo sắp đặt lương duyên giữa người... để gặp gỡ..., nhưng cũng tồn tại nghiệp duyên để phải tỉnh tu hành...”. Nhìn vào lê dân bá tánh thì hiểu được quan lại, nhìn vào vật nuôi thì hiểu được người nuôi chúng, nhìn vào kẻ làm thuê thì hiểu được kẻ làm chủ, nhìn vào người vợ thì hiểu được người chồng, nhìn vào lời nói hành vi thì hiểu được tâm tính... . **Nếu dám nhìn nhận thẳng thắn thì mới có được tiến bộ trong việc tu hành,...** .**

Kẻ chân thật tu hành, trí tuệ thông suốt thì đi khắp thiên hạ cũng chỉ thấy mình có lỗi với người khác bởi luôn phản tỉnh bản thân, hoàn thiện nhân cách... **chú làm gì có thì giờ để trách móc ai,...**, hướng hồ cái đạo từ bi khiến họ chẳng thể sanh tâm ghét bỏ,... .

Đạo ngự trong lòng...

Thương còn không hết...

Nào nỡ phiền ai... .

...

Đạo ở ngoài hiên...

Kẻ dao kẻ khác...

Sân, si... chưa rời...!

Điểm đến số 9

“người đứng trên cao...

mà không cần người khác trông thấy...

– người đó mới thật sự là đáng quý...”

Giống như:

- Người giàu có mà không kiêu căng...
- Người tài giỏi mà không kiêu ngạo...
- Người quyền chức mà không hống hách...
- Người khỏe mạnh mà không cậy sức...
- Người trí tuệ mà biết cảm thông...
- Người đức lớn mà sống giản dị...
- ...

Bậc thánh cầu vô ngã,...

Kẻ phàm cầu hư danh,...

Chân tướng thì không hình,...

Giả tướng muôn sắc thái...!

Điểm đến số 10

**“rồi sẽ đến lúc bạn nhận ra rằng:
mình hoàn toàn cô độc...”**

Ngay cái thời khắc chúng ta được sinh ra đời, và cái thời khắc chúng ta phải lìa cuộc đời... nó đã nói lên rằng mỗi người chúng ta đến với thế gian này là **những người cô độc...**, dù là sinh đôi... thì cũng một đứa sinh trước, một đứa sinh sau..., rồi một đứa chết trước, một đứa chết sau..., có ai đi cùng mình đâu?,... . Ai cũng đều như vậy, tuy rằng cô độc nhưng không có nghĩa là cô đơn..., bạn vẫn có hạnh phúc với gia đình, với bạn bè, với công việc... **nhưng trong thâm tâm bạn vẫn tồn tại một mình nơi tâm trí,...** .

Phật, Bồ Tát... là những người cô độc, họ cô độc nơi tâm tánh, là hoàn toàn cô độc... nhưng cô độc một cách bản lĩnh, tự tại, an nhiên..., tấm lòng của họ rộng lớn nên hết thảy chúng sinh vạn vật họ đều có thể bầu bạn, “**nói cô độc thì họ là người cô độc nhất, cô độc một cách tuyệt đối..., nhưng nói hạnh phúc thì họ cũng là người hạnh phúc nhất, hạnh**

phúc một cách viên mãn vô cùng...”, họ có thể hòa quyện sự cô độc của mình với sự cô độc của hết thầy chúng sinh vạn vật mà cảm thông được cho họ, biết quan tâm giúp đỡ được cho họ,..., **“tánh tánh... tương đồng, tương thông, ...”**.

Người phàm thì chưa nhận ra tâm tánh, chưa biết mình vốn cô độc... nên còn dính mắc, ái luyến, phiền não... với người khác, **nhưng biết tu hành thì kiến tánh, tức lúc nhận ra tâm tánh thì chính là lúc nhận ra sự cô độc vốn có của nó, cũng như Phật nói: “ai cũng có phật tánh, và ai rồi cũng sẽ nhận ra phật tánh đó”** vậy,... . Giả như: Người tu tiểu thừa A la hán thì họ cô độc lẫn cô đơn bởi họ chỉ biết giải thoát cho riêng mình, còn người tu đại thừa Bồ Tát... thì phát tâm quảng đại rộng lớn để giáo hóa chúng sinh cho nên họ cô độc nhưng không cô đơn, khắp mười pháp giới đều là bạn của họ,... .

Bồ Tát cô độc,...

Nhưng chẳng cô đơn,...

Chúng sinh mười phương,...

Đều là tri kỉ,...!

Điểm đến số 11

“kẻ quá chi li tính toán thiệt hơn...

thì cả đời sẽ chẳng có tri kỉ...”

Làm người nhất định phải hào phóng, rộng lượng..., đem tiềm lực của bản thân ra mà giúp ích cho người khác, cho xã hội... – đó mới là tâm thái của một người hiền... .

Cho dù bản thân có kiệt xuất đến đâu, tiền tài, danh vọng... có huy hoàng thế nào... nhưng nhỏ nhen tính toán... đến từng đồng tiền, bát gạo... chẳng nỗ lực... thì tiềm lực ấy sẽ đi về hướng hao dần cho đến lúc suy cạn thì chẳng còn ai bên mình nữa, lộc tận thì nhân vong..., khi đó sẽ hoàn toàn thành kẻ cô đơn trên đường đời, chết ở đâu cũng chẳng có ai để ý, quan tâm... thì thử hỏi **có giống phước đức của một con người hay không?** hay chẳng khác gì cái chết của những con thú hoang?... .

Dẫu biết mọi sự đều là vô thường, thân xác vô thường, vạn pháp vô thường,..., nhưng không vì vô thường mà việc tốt không làm, bởi **“vạn pháp đều không nhưng nhân quả thì bất không”**, việc tốt làm ra thì quả tốt nó mới đến, bao dung vạn vật được thì vạn vật mới bao dung lấy mình..., ngược lại coi việc tốt cũng chỉ là sự việc trong luân hồi mà chẳng cần làm thì những điều tốt đẹp khác chẳng thể đến với mình, những người bạn tri kỉ chẳng thể tâm giao,... .
Giả như: trong thời Đức Phật... cùng là những người chứng quả Alahan... cả nhưng có người thì giáo hóa được, có người thì lại không giáo hóa được ai? vì sao vậy? Đức Phật nói là **phải có nhân duyên, phải có kết giao, phải có ân nghĩa... dành cho nhau,...**, đó chính là tâm đại thừa quảng đại..., **chỉ có tâm đại thừa mới có thể đưa việc thiện ra ánh sáng, hoằng dương chánh pháp, đem đến cho chúng sinh tri thức về sự giác ngộ và giải thoát,...** .

Quyền thuộc bồ đề...

Tạo nên việc lớn... .

Một mình một ngựa...

Ngựa cũng rời xa...!

Điểm đến số 12

“cái giá của một cuộc sống bình an...

và cái giá cho những tham cầu...

khác xa nhau lắm...”

Chúng ta thường là không biết tự lượng sức mình, sức khỏe, khả năng... có thể làm một nhưng đòi hỏi tới mười... lần, **tự đẩy mình vào một cuộc sống hối hả, chật vật... với cơm gạo tiền, với vật chất tham vọng...** . Giả như: chỉ cần nhà nhỏ để ở nhưng cứ phải xây thật to, thiếu tiền thì đi vay làm cho bằng được..., chỉ cần xe ít tiền để đi nhưng cứ phải mua chiếc thật sịn sò, thật vip... mới chịu, chỉ cần chiếc áo vừa vặn để mặc nhưng cứ phải ở một hãng thời trang thật sang trọng... mới thỏa mãn, chỉ cần ăn uống đơn giản để no bụng nhưng cứ phải vào những nhà hàng sang chảnh,... – **chẳng biết là thiên hạ có khen ngợi, ngưỡng mộ, nể trọng... gì hay không nhưng cái thân xác của bạn đã phải vất vả để có thể hưởng thụ những thứ đó lắm rồi,...** .

Một người tu hành sẽ không lấy những giá trị vật chất đó để mong người đời trông thấy, ngưỡng mộ..., họ chỉ cần một sự bình an, **bình an cả ở nơi thân lẫn ở nơi tâm**, sống biết đủ, giản dị... **không đem thời gian, sức khỏe... ra để cung phụng cho những thứ vô thường, giả tạm...**, rồi quá sức đổ bệnh ra những thứ đó có giúp mình được chăng?, **“người có thể làm ra tiền của..., nhưng tiền của... không thể làm ra người,...”**, sinh mạng là quý giá tại sao phải hành hạ nó?, phải trả cho nó một cái giá quá đắt?, là bạn tự làm khổ mình hay người khác làm khổ mình?... . Phật có bình an?..., Phật có cần nhà to, xe đẹp, ăn uống xa hoa?..., người đời họ kính trọng Phật hay họ kính trọng bạn? vậy vấn đề là nằm ở đâu?..., **bạn có cần hiểu đến những ý nghĩa của nhân sinh này không?,...** .

Mọi sự đều trả giá,...

Hãy bình tâm mà nhìn,...

Chọn con đường an lành,...

Mà đi trong cuộc đời,...!

Điểm đến số 13

“chân muốn bước đi thì ngàn dặm...

chỉ như một bước...

chân không muốn bước đi thì một bước...

cũng xa ngàn dặm...”

Trong cuộc đời của mỗi người... đều có những lúc nản trí, lúc tâm trạng, lúc cảm xúc trào dâng... mà đôi chân muốn nhú lại, không muốn bước đi... nữa, chỉ muốn đứng im tại chỗ, hoặc ở một nơi yên lặng chẳng ai biết,...

Những lúc nào thì tâm trí tự nó phải tĩnh lặng lại?, như lúc được sinh ra, lúc mất đi, trong đời thì ở những khoảnh khắc thiêng liêng như sinh nhật, cưới hỏi, chia li... . Ngày thường thì không nhận ra ý nghĩa của sự sống, của đoàn tụ... **nhưng vào những khoảnh khắc thiêng liêng nào đó thì bao nhiêu thứ hiện ra, kiếm không nổi cảm xúc nữa...**, là một chúng sinh hữu tình... thậm chí là hàng Bồ Tát, Thánh Hiền... thì ai mà không có những cảm xúc

đơn sơ, chân thành... đó đâu,..., **“chân không muốn bước đi thực chất cũng là tâm không muốn bước đi,...”**. Hàng Bồ Tát, Thánh Hiền... thì khác với người phàm phu... là ở chỗ **“lúc nào họ cũng thấu hiểu, lúc nào cũng là khoảng khắc thiêng liêng...”** – bởi họ biết trân quý sự sống, hơi thở..., trân quý mọi người, trân quý chúng sinh vạn vật..., **khi ở trong khoảnh khắc đó thì tất cả mọi thứ hư huyền, tham vọng... đều chẳng còn ý nghĩa nữa**, vì vậy mà họ có thể bỏ đi cái tôi, cái sở hữu của tôi... mà cảm thông, bao dung, tha thứ... được mọi người, vạn vật... ở trong lòng,... .

Chúng sinh hữu tình...
Phàm được sinh ra...
Đều có cảm xúc...
Thời khắc thiêng liêng...
Tâm can chấn động...
Lẽ sống ở đời...
Ngày thường chẳng rõ...
Tham, sân, si, mạn...
Ngự trị mất rồi...!

Điểm đến số 14

**“phiền não... hay thanh tịnh...
trong cách đối nhân, xử thế, tiếp vật...
sẽ nói ra bạn là người phạm phu...
hay một vị hiền nhân...”**

Ở cuộc sống đời thường thì chúng ta quá bận rộn với công việc, với sở thích đam mê, với phiền não tập khí..., nhưng sẽ có những lúc tâm trí nó chững lại vì chúng ta tự làm cho nó quá mệt mỏi rồi..., **“tâm trí nhiệm vụ của nó không phải là để suy nghĩ một cách thường xuyên... mà nhiệm vụ của nó là tĩnh lặng...”**, những công việc nhỏ thậm chí không cần suy nghĩ đến lần thứ hai cũng giải quyết được..., một tâm trí sáng suốt thì mỗi việc chỉ cần nghĩ một lần là thấu tỏ, là xong việc..., không cần nghĩ lại nữa..., **“nếu ở cảnh giới của thánh hiền nhân... thì cũng chả cần phải suy nghĩ cũng thấu đáo và hoàn thành mọi sự... – bởi họ nhìn nhận ở chân tướng một cách trực tiếp, thanh tịnh..., còn kẻ phạm thì nhìn nhận ở giả tướng một cách thụ động, phiền não...”**. **“Tâm**

trí khỏe mạnh thì thân thể mới có thể khỏe mạnh, tâm trí và thân thể khỏe mạnh thì bạn có thể làm được nhiều công việc ý nghĩa trên đời hơn...”.

Vạn pháp vô thường...

Vạn tướng hư giả...

Mắt phàm chẳng thấu...

Chấp cho là thật...

Khởi sanh phiền não...

Tạo ba ác nghiệp...

Tập khí nhiều lên...

Ân oán trả vay...

Ngàn đời vạn kiếp...

Vẫn chưa giác ngộ...

...

Cùng một cuộc sống...

Nhưng khác kẻ phàm...

Bậc thánh thanh tịnh...

Sáng chiều hiểu đạo...

Dù bị bôi nhọ...

Hay bị hãm hại...

Tấm lòng bao dung...

Vẫn không phai nhạt...

Bản chất hiền lương...

Chỉ cầu giải thoát...!

Điểm đến số 15

**“khi người khác nói xấu... về bạn...,
nếu bạn phần nộ... thì chứng tỏ
họ nói đúng rồi đấy...”**

Bạn hãy đặt ra câu hỏi, vì sao mình phần nộ...?. Nếu họ nói đúng thì có gì phải phần nộ...?, nếu họ nói sai thì việc gì phải phần nộ...?.

Người Quân Tử sở dĩ có thể bình thản trước miệng lưỡi thế gian... đơn giản chỉ là **“tâm họ trong sạch”**, cây ngay thì không sợ chết đứng, ngày không tạo tội thì đêm đến chẳng sợ ma gõ cửa, nằm giữa nghĩa trang một mình mà vẫn có thể gối đầu cao giắc,..., trong tâm không khuất tất thì sợ gì thị phi trên đời?... , **còn sợ thị phi... bao nhiêu thì càng chứng tỏ trong tâm của bạn còn khuất tất... bấy nhiêu, thẳng thắn chấp nhận được thì sự tu hành mới có thể tiến bộ,...** .

Sự ngạo mạn buông xuống...

Tâm tự ái xả đi...

Chỉ còn lòng khiêm hạ...

Biết nghe người hiền dạy...

Mới trở nên thanh cao...

Kẻ tu hành chân thật...

Rèn luyện từ chỗ đó...!

Điểm đến số 16

**“không có ngã
thì không có khổ của ngã”**

Nếu bạn không muốn thọ các loại cảm khổ vì bị người khác chửi mắng, chi phối... thì bạn phải nhận ra chân tướng của thân tâm... nó vô tướng tựa như hư không..., chẳng có ai chửi mắng hay chi phối... hư không... được cả, **“thấy tướng không tướng thì người đó đồng như lai,...”**, tu nhân như lai, tu nhân vô ngã... thì bạn chắc chắn sẽ về nhà như lai, thành tựu giải thoát... – đó là vấn đề nhân quả, chả còn lầm lẫn hay nghi ngờ... .

Tâm thanh tịnh chính là vô tướng, người sống với tâm thanh tịnh chính là lìa tất cả khổ, tâm không được thanh tịnh thì phiền não, phiền não chính là cảm thọ tất cả khổ..., cho nên trong đời nhân, xử thế, tiếp vật... khởi tâm động niệm đều phải xuất phát từ tâm thanh tịnh thì mọi thứ đều trở nên nhẹ nhàng, an vui..., nếu xuất phát từ tâm phiền não

thì liền sanh mâu thuẫn, bất đồng..., bậc thánh và kẻ phàm khác nhau ở chỗ đó, có ngã hay vô ngã?, thanh tịnh hay phiền não?... .

Chân tâm hay vọng tâm?...

Chánh giác hay mê mờ?...

Giải thoát hay luân hồi?...

Thọ lạc hay thọ khổ?...

...

Vô niệm thì vô tướng...

Vạn pháp hóa hư không...!

Điểm đến số 17

“cái ta nào bộn bề?...,

cái ta nào phiền não?...”

Cuộc sống bên ngoài tấp nập, bộn bề, phiền não...?, **“không phải”**, mà là **“tâm của bạn tấp nập, bộn bề, phiền não...”**, tâm thanh tịnh thì **chẳng chứa những thứ đó...** . Người phàm ở đời thì an vui với có, buồn khổ với cái không có, nhưng nếu có thể đạt đến **“cảnh giới nhất chân”** thì sẽ thấu **vũ trụ vạn vật “vốn vô tướng”**, khi đó **“cái có hay cái không có chỉ là hai trong vô lượng khái niệm của tướng thức”**, không dính dáng gì đến chân tâm, đến đạo giải thoát,..., hãy minh bạch nhé... .

Thế nào là cảnh giới nhất chân?, **“trong tâm không còn phân biệt, chấp trước... thì chính là cảnh giới nhất chân”**, nếu trong tâm không còn vọng tưởng nữa thì là nhất chân trong nhất chân, là đại niết bàn, là thế giới của mười phương Chư Phật,... .

Khi đạt đến sự giác ngộ thì mọi cái ta đều sẽ tan biến mà trở về với chân ngã vốn tự thanh tịnh, mọi sóng gió cuộc đời... cho đến mọi cảnh giới tư tưởng... chỉ xem như những vở kịch giả tạm mà chẳng cần nặng lòng với nó,..., tâm thái sẽ trở nên bình lặng như tâm bão, cho dù là đứng giữa bão tố mưa giông... nhưng vẫn bất động, an vui... .

Có ta có bọn bề...

Có ta có phiền não...

Vì thấy có cái ta...

Nên thấy ngàn nỗi khổ...

...

Không ta thì không khổ...

Không ta thì không buồn...

Khi đạt được giác ngộ...

Hỷ lạc chẳng rời xa...!

Điểm đến số 18

“kẻ phàm cần người hiểu...,

bậc thánh trời cao hiểu...”

Trên đời này có được mấy người hiểu bạn?... . Con người càng trưởng thành sẽ càng không cần ai hiểu mình nữa, **đối với người tu đạo vô ngã mà nói thì lại càng không cần**, đơn giản là cái ta vốn vô thường thì cần ai hiểu cái vô thường để làm gì? sống trong tâm thanh tịnh được là bạn đã an hưởng vô lượng niềm vui rồi,... .

Vì sao kẻ phàm cần người hiểu?... – **vì họ yếu đuối, bản lĩnh, trí tuệ... kém cỏi... cho nên cần sự quan tâm, chú ý, động viên, chỉ bảo... .** Còn đối với bậc thánh hiền đã giác ngộ... thì họ mạnh mẽ, bản lĩnh, trí tuệ... rộng lớn như trời đất..., trời đất... mới có thể đồng đạo... được thì còn cầu mong gì ở những thứ hạn hẹp nữa đâu,... .

Trời cao chẳng nói lời nào nhưng bao dung được vạn vật, chẳng cầu vạn vật báo đáp..., bậc thánh làm gì thì cũng âm thầm chẳng cần ai biết bởi cũng chẳng cầu sự báo đáp..., kẻ phàm tâm lượng nhỏ hẹp làm sao hiểu được đạo trời? Làm sao hiểu được tấm lòng quảng đại của thánh nhân?... .

Đạo đạo không lời...

Thánh nhân lặng tiếng...

Dù là không nói...

Trời cao tự hiểu...

...

Tâm người ngu mờ...

Lấy lời hại nhau...

Gió bão, mưa giông...

Trời cao trừng phạt...!

Điểm đến số 19

“thanh lọc”

Một cốc nước để uống được thì nó phải được lọc sạch hết bụi bẩn cho đến lúc tinh khiết thì uống nó mới tốt cho sức khỏe, cũng như vậy tất cả các vấn đề trong cuộc sống con người, xã hội... đều phải thanh lọc nó để chất lượng cuộc sống chúng ta ngày một được nâng cao lên, trong sạch lên... . **“Chỉ có kẻ ngu ngốc... biết nước bẩn mà cứ uống, và chỉ có kẻ ác độc... biết tâm tánh còn khuấy tất... mà vẫn không chịu sửa đổi,...”**.

Giả như: các mối quan hệ trong cuộc sống..., mỗi người phải tự thanh lọc lấy bạn bè..., người biết lắng nghe, biết cảm thông, biết tôn trọng... đến mình thì mình hãy nói chuyện, hãy thân giao..., còn người không biết lắng nghe, không biết cảm thông, không biết tôn trọng... mình thì nên tránh xa, càng nhanh thì càng tốt... cho dù đó là ai đi nữa, đừng để những sợi dây ái luyến... chi phối, bởi **“ái bất trọng bất sanh ta bà”**..., những mối quan hệ không tốt chỉ

khiến tâm thanh tịnh yếu ớt của bạn thêm trướng ngại, đường tu thêm xa vời, tham sân si... lại có cơ hội tái phạm, **chưa phải thánh nhân thì hãy cẩn trọng**. Nếu bạn làm tốt thì cuộc sống của bạn dần dần sẽ chỉ còn đọng lại những người biết quý trọng nhau, tôn trọng được nhau, lắng nghe được nhau, yêu thương được nhau... – như vậy cuộc sống của bạn là một cuộc sống thần tiên trong cõi nhân gian ô trược này rồi vậy,...

Đó là trong các mối quan hệ, trong công việc, trong các vấn đề xã hội... cũng có sự thanh lọc tốt như vậy thì dần dần con người sẽ tốt lên, đất nước, xã hội... sẽ tốt lên, **cái ác được bài trừ thì cái tốt được hiển dương...**, “**sự tinh khiết, trong ngần... của tâm tánh chúng sinh được giữ gìn thì mọi sự trên đời đều an lạc, viên mãn...**”.

Cặn bã vút bỏ rồi...

Chỉ còn nước tinh khiết...

Phiền não vút bỏ rồi...

Chỉ còn lại chân tâm...

Thập pháp giới chúng sinh...

Điều ác thanh lọc rồi...

Muôn khổ liền tan biến...

Cực lạc hiện muôn phương...!

Điểm đến số 20

**“mọi việc làm... trong đời của bạn phải sáng suốt...
– tránh việc làm rất nhiều... nhưng cuối cùng lại là
chẳng làm được cái gì cả...”**

Cho dù bạn lo toan cho cuộc sống này thế nào thì một ngày cũng chỉ ăn ba bữa, tối cũng chỉ ngủ hai mét giường, khi chết cũng chỉ một cái quan tài..., **tất cả vật chất nơi thế gian đều là của thiên thì trả địa..., danh tiếng có tới đâu thì vài ngàn năm sau cũng chẳng còn ai nhớ đến...** . Sức khỏe có hạn, thời gian có hạn, tâm trí có hạn..., do vậy bạn cần phải biết mình nên làm những gì trên cuộc đời này, **bạn sống để cảm nhận cuộc sống tươi đẹp chứ đừng để hư vinh, vật chất... hành hạ, chi phối... con người bạn,...** rồi cuối cùng biến mình thành kẻ ích kỉ, tham lam..., không làm được ích lợi gì cho người khác, cho xã hội... cả.

Một con người sáng suốt, thánh thiện... hẳn là người biết đủ, kiếm rau củ vừa cái đĩa trong nhà thì không cần phải sơn hào hải vị... chi nữa cả, có cái nệm trải ra đất cũng ngủ được chả cần phải giường gỗ lim, gỗ sưa... làm gì,... . **Làm ít cũng nuôi được cái thân này thì cần gì phải lao đao vất vả, tự chuốc mệt nhọc, lầm than... cho cái thân người đáng quý?, thời gian, sức lực, tài vật... đem đi làm điều có ích cho người khác, cho xã hội... thì có phải thanh cao hơn không?, an vui hơn không?,... .**

Việc nhiều vô lượng...

Do người vẽ ra...

Chứ trời chẳng tạo...

Trời ban ngũ cốc...

Người hiền biết ăn...

Ma bày gia vị...

Kẻ ngu đắm chìm...!

Điểm đến số 21

**“nếu cái chết không còn sợ hãi nữa...
thì mọi nỗi sợ trên đời cũng vì thế
mà phai nhạt đi...”**

Sở dĩ chúng ta lo lắng, bất an... đủ thứ chuyện trên đời này... **xét đến cùng thì cũng chỉ vì sợ chết mà thôi**, tâm kẻ nào càng tham cầu, càng đòi hỏi, càng ác ý... thì sẽ càng sợ cái chết,..., càng sợ chết bao nhiêu thì lại càng lo lắng, bất an... bấy nhiêu,... .

Tu hành là việc làm nâng cao trí tuệ, đức hạnh..., **trí tuệ đức hạnh... càng lớn lên thì cái chết sẽ càng không sợ nữa**, cho đến lúc thành Phật... **vô ngã rồi thì cái chết tự thấy nó không tồn tại**, hoàn toàn không còn sợ hãi nữa, vô ngã rồi thì có cái ngã nào chết đâu?... .

Hướng tâm tới sự vô ngã thì trong lòng tự nhiên sẽ biết đủ, sẽ biết kiềm chế được những loại tâm tham sân si..., tấm lòng tự nhiên bao la hơn, an vui hơn, ít lo âu sợ hãi hơn... – giá trị cuộc sống nằm ở chỗ đó, chứ không phải nằm ở sự hưởng thụ và thỏa mãn..., **nếu có thể minh bạch được thì xin chúc mừng bạn, bạn đã là người có thể lắng nghe, có thể cảm nhận và có thể buông xả,...** .

Tứ đại lập thân...

Sinh tử theo nghiệp...

Bậc thánh sinh ra...

Chỉ cho việc đó...

Mong chúng khai ngộ...

Biết lo tu hành...

An định thân tâm...

Xa lìa sợ hãi...!

Điểm đến số 22

“nếu tư tâm có thể buông xả đi...

thì mọi lời nói thị phi đến mình

tự sẽ xem nhẹ đi...”

Mỗi người thường phản ứng với những lời nói từ người khác đến mình bằng những tâm thái sân, si..., cũng sẵn sàng buông lời tương tự đến họ... – đó chính là cách hành xử của người phàm phu, người chưa giác ngộ... .

Ta lấy gì để phản ứng bất thường với người khác như vậy?... – chính là ta lấy tư tâm, phiền não... của mình ra để phản ứng, **nếu trong tâm thanh tịnh không còn một ý niệm nào** như bậc trí thánh thì sao?, thì chả còn lấy gì để phản ứng với người khác nữa cả, đó chính là vô ngã rồi... thì không còn phải cảm thọ những thứ vốn là hư huyễn, vô tướng, ảo mộng... trong lục đạo luân hồi, trong thập pháp giới, vũ trụ vạn vật... này,...

Thân xác vô thường...

Vọng tâm vô thường...

Thấy biết như thế...

Là người giác ngộ...

Thường thường quán chiếu...

Dần được giải thoát...!

Điểm đến số 23

**“tánh biết... chỉ là tánh biết...,
tánh thấy... chỉ là tánh thấy...”**

**Vạn tướng vốn vô tướng... không cần thấy biết,...
. Vạn pháp cũng vốn vô pháp..., cũng không cần
thấy biết..., có tâm thấy biết... để thấy biết... vạn
tướng, vạn pháp... bên ngoài cũng là một loại tâm
phiền não, một loại ý niệm... cần phải buông xả..., xả
đến cùng cực thì **“thấy biết... chỉ là thấy biết...”**, **“tự
tánh... chỉ là tự tánh...”**.**

Tự tánh... vốn không ý niệm...

Tự tánh... vốn không dấy động...

Tự tánh... vốn tự thấy biết...

Tự tánh... vốn tự thanh tịnh...!

Điểm đến số 24

“thuận lòng... – đạo lí... là chánh pháp...

ngịch lòng... – đạo lí... là tà pháp...”

Phật... nói lí..., ma... cũng nói lí... . Người thương... nói lí..., kẻ ghét... cũng nói lí... . Vui vẻ... nói lí..., tức giận... cũng nói lí... . Kẻ mê mờ... dùng lí... để mạt sát nhau..., người giác ngộ... dùng lí... để giúp đỡ nhau... . Kẻ mê mờ... thì tiện miệng liền nói..., người giác ngộ... chọn lúc mới nói... . Kẻ mê mờ... người không muốn nghe cũng nói..., người giác ngộ... có người lắng nghe mới nói... .

Chánh pháp, đạo lí... không phải lúc nào cũng sử dụng được, nếu lúc nào cũng sử dụng được mà có thể giúp ích cho con người, cho xã hội... thì một Phật... sinh ra đời sẽ chẳng bao giờ rời đi, mà Phật... ấy sẽ nói pháp cho đến khi hết thầy người đều thành Phật..., hết thầy xã hội đều thành cực lạc,... . Cho nên **“làm người... thì phải có tế nhị, tế hạnh...”**, cảm nhận được thứ người khác... hay tập thể, xã hội... cần nghe, cần hiểu, cần làm... gì để mà nói hay

hành động..., không thể bạ đâu nói đó... như đứa trẻ con... mãi được, nếu không chánh pháp, đạo lí... cũng sẽ trở thành tà pháp, tà lí... mà thôi,...

Ngồi lại lắng nghe...

Quan sát mọi điều...

Người hiền sẽ thấy...

Tâm người cần gì?...

Lấy sự lặng lẽ...

Câu thông vạn vật...

Như nước tươi mát...

Tưới cho cỏ cây...

Chứ không bỏ bã...

Giống kẻ phàm tục...

Chẳng biết lễ nghi...!

Điểm đến số 25

“chết”

Ai rồi cũng sẽ phải chết, cái chết sẽ đến bất cứ lúc nào..., 50 năm nữa, 40 năm nữa, 30 năm nữa, 20 năm nữa, 10 năm nữa..., năm sau, tháng sau, tuần sau..., ngày mai, chiều nay, giờ sau..., thậm chí **ngay bây giờ**.

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...

Tôi sẽ chết, bạn cũng sẽ chết...!

Điểm đến số 26

**“cuộc sống quý giá của bạn... không phải là dành
để đi theo dõi cuộc sống của kẻ khác...”**

Mỗi người đều có một cuộc sống riêng, một câu chuyện riêng..., và đều đáng quý trọng như nhau cả,... . Tuy nhiên trong xã hội hiện đại, con người lại quên mất bản thân mình, tâm tánh của mình..., trong đầu dễ để cuộc sống của kẻ khác chiếm hữu vào cuộc sống của mình, **thành ra đánh mất thời gian quý giá được sống trên đời,...** . Giả như: tối ngày cứ cầm điện thoại theo dõi mấy trương trình truyền hình, youtube, facbook, chơi game, phim ảnh... – lấy hết cả thời gian để làm việc, thư giãn, quan tâm đến những người xung quanh mình..., đánh mất sự tập trung, trí tuệ, tiền lực... cao nhất của mình... cho cuộc sống,...

Đức Phật... có để cuộc sống của ai chi phối mình hay không? rõ ràng là không rồi, bởi vậy **càng để cuộc sống của kẻ khác vào cuộc sống của mình là càng rời xa chân lí**, càng rời xa tâm tánh vốn nó độc lập, tự chủ, thanh tịnh..., không có nhiễm ô, phiền não... bởi những thứ bên ngoài,...

Mọi văn hóa... trong nhân gian... thì có người kiến tạo văn hóa... và người sử dụng văn hóa,... . Mọi sáng tạo khoa học... thì có người sáng tạo... và người sử dụng sự sáng tạo... đó,... . Thế nhưng: **“mỗi cuộc đời là một số phận, một nghiệp duyên riêng...”**, mỗi người... phải nhận ra trong con người mình, cuộc sống mình... là nó như nào để thay đổi hoàn thiện, hàm dưỡng tâm tánh... – đó mới là lối sống tự chủ... mà Chư Phật, Chư Thánh Hiền... mong muốn ở bạn,..., **“không phải theo Phật... thì là theo Ma...”**, bạn không tự chủ... thì là bị động..., không thanh tịnh... thì là phiền não,..., không tiến về sự giác ngộ giải thoát... thì là chìm sâu vào luân hồi sinh tử,..., **“không sống thật cho mình thì là sống ảo cho kẻ khác...”**, bạn có minh bạch được chăng?... .

Thế giới muôn màu...

Dễ làm hoa mắt...

Tự tánh không màu...

Ai ở bên trong?...!

Điểm đến số 27

**“đừng vì sợi dây ái... ràng buộc
mà sống dưới sự tham cầu...
của người khác...”**

Mỗi chúng ta cảm thấy mệt mỏi đối với cuộc sống này... – đó là bởi chúng ta đang sống dưới sự tham cầu... của người khác, của xã hội, và của chính bản thân mình,... . Phật... có cảm thấy mệt mỏi đối với cuộc sống này không?..., **là không**, vì Phật... không sống dưới sự tham cầu... của người khác, của xã hội, hay của chính bản thân mình,... .

Nếu có thể vứt bỏ hết mọi thứ tham cầu... đi, dù là của người khác đến mình hay chính mình tạo ra... thì thân tâm tự nhiên sẽ nhẹ nhàng, tất nhiên để làm được điều đó bạn **phải có tâm tu hành, tâm buông xả... mãnh liệt, đủ lực để đẩy bạn ra khỏi từ trường của các loại lưới tình, rỏ ái...**, không còn bị ràng buộc bởi các mối quan hệ trong gia đình, xã hội,... nữa.

Giả như:

- Gia đình, họ hàng... của bạn kì vọng bạn phải là người thế này phải thế kia..., phải đạt được cái này đạt được cái kia... .
- Bạn bè, đồng nghiệp, xã hội... sống trong thế giới vật chất quay cuồng..., cộng với nghiệp mạnh mẽ nó thúc đẩy chúng ta phải chạy theo cho bằng bạn, bằng bè, bằng xã hội... .
- Ngay cả trong tâm bạn cũng tham cầu... đây rẫy những thứ rối rắm... như vậy... thì thử hỏi an vui, tự tại... ở chỗ nào?... .
-

Nếu trong tâm không rộng rãi để tu hành, để vượt qua những hư vinh, ảo mộng, rối rắm... trong thế giới ta bà này... thì ngay từ những tham cầu... của những người xung quanh đến mình cũng đã là những núi đá lớn đè lên vai chúng ta rồi, làm sao mà có thể sống một cuộc sống thanh thản, giải thoát... được chứ?..., **huống hồ phải sống biết đủ mới là điều kiện đủ để sự tu được tiến bộ**,... .

Kẻ năng tu hành...

Lưới tình, rỏ ái...

Dần sẽ rời xa...

Chánh kiến nơi tâm...

Tự nhiên hiển hiện...

Thị phi, nhân ngã...

Dẫn sẽ buông xả...

Động lại trong tâm ...

Tánh giác tròn đầy...

Hằng tri, Thanh tịnh...!

Điểm đến số 28

“tham cầu... của mình tới người khác...

chỉ là lòng ích kỉ của mình muốn người khác

phải sống theo ý của mình mà thôi,...”

Kẻ phàm phu sống không nghĩ được cho người khác mà chỉ nghĩ cho chính mình, bản thân muốn cuộc sống hoàn toàn tốt đẹp, thuận lợi... theo tham cầu... của mình đã đành, nhưng lại muốn tất cả mọi người xung quanh ai ai cũng phải sống theo cách nghĩ của mình, đó mới là chân lí, là sự tốt đẹp..., **kẻ đại tham cầu... còn muốn cả thế giới này... phải theo ý họ không chừng, thế giới đã có bao kẻ độc tài, độc chế... .** Nhưng kẻ ấy lại chẳng hay đó chỉ là một cảnh giới tâm của chính kẻ ấy, và trong vũ trụ bao la này loại cảnh giới tâm ấy **chỉ là một trong vô lượng vô biên vô số vô tận...**, mỗi một chúng sinh, vạn vật... đều có cảnh giới tâm khác nhau **bởi nghiệp**

thức khác nhau, và nó vốn là vô thường và biến đổi,... “bởi nghiệp thức là vô thường và biến đổi”,...

“Muốn người khác phải theo cách nghĩ, cách sống... của mình... đó chính là một loại tội ác...”, trong kinh sách của thánh hiền còn nói đó là một tội đại ác phải đọa xuống địa ngục..., vì sao? **Vì không phải là sự giáo dục chân chánh, giáo dục chân chánh là phải đưa được con người... tới sự thanh tịnh, an lạc, giải thoát... chứ không hướng con người trở nên chấp trước, vọng tưởng... hơn. Cho dù là bắt họ hướng tới những cảnh giới của Phật, Bồ Tát... cũng không được, cũng vẫn là tội ác, cũng vẫn là sự ích kỉ, tham cầu... tới người khác,... . Sự giáo dục chân chánh phải là tự giác, tự nguyện..., là hoàn toàn do mỗi người... tự quyết định, tự hướng tới... dựa trên trí huệ của người đi trước để lại mà thôi,... – đó mới thực sự là nhẹ nhàng, là không giằng buộc, không ích kỉ, không tội lỗi,...**

Tham cầu cho mình...

Hay cho người khác...

Dù có là gì...

Vẫn là ích kỉ... .

...

Bởi tâm tham cầu...

Chẳng phải chánh pháp...

Cảnh giới nơi tâm...

Chỉ là hư giả...

Không tham, không cầu...

Ấy là chân lí... .

Ép người, ép mình...

Chỉ tạo nên tội...

Chẳng được an vui...

Kẻ ngốc mới làm... .

...

Bậc thánh tự tại...

Không gì chi phối...

Cần khôn xoay chuyển...

Cũng chẳng bận tâm...

Hướng chi sự đời...

Sờ sờ trước mắt...!

Điểm đến số 29

“người... có thể trân trọng được hiện tại...

– thì hẳn là người... có nội tâm sâu sắc...”

Thường thì mọi người... nhìn về quá khứ... mới biết quý trọng..., bởi chỉ ở quá khứ... mới có thời gian để ngẫm nghĩ, nhận ra nhiều khía cạnh... lẽ ra mình nên quý trọng và gìn giữ..., ở hiện tại... thì mọi thứ đòi thường... chi phối, tâm không đủ tĩnh lặng... để quan sát..., **người có thể quan sát nhiều khía cạnh ở hiện tại... được thì đương nhiên là họ ít bị ngoại cảnh làm dao động, như vậy họ là người có nội tâm sâu sắc, kỹ lưỡng... .**

Cái lợi của một nội tâm sâu sắc thì rất nhiều nhưng tóm lại thì có những lợi ích sau đây:

- Điều không nên nghĩ sẽ không nghĩ nữa..., điều nên nghĩ sẽ nghĩ cho thông suốt,...
- Lời không nên nói sẽ không nói nữa..., lời nên nói sẽ nói cho trọn vẹn,...

- Việc không nên làm sẽ không làm nữa..., việc nên làm sẽ làm hết sức,... .
- Người đáng quý trọng, đáng yêu thương... sẽ biết quý trọng hơn, yêu thương hơn..., không tạo ra rắc rối, mâu thuẫn... nữa,... . Còn người không đáng kết thân... sẽ rời đi nhanh hơn, không đòi co... làm gì cho mất thời gian,... .
-

Phật... là người biết quý trọng hiện tại nhất, nhưng cái hiện tại mà Phật quý trọng không phải là cái hiện tại của thời gian, không phải là cái hiện tại từ quá khứ chuyển đến đây, và từ đây sẽ chuyển tới tương lai..., không phải cái hiện tại này. **Cái hiện tại mà Phật... quý trọng là cái hiện tại của tánh giác thường thường hiển hiện, nó không chứa ba thời của thời gian là quá khứ, hiện tại và tương lai,... – bởi thời gian, không gian... cũng chỉ là hư ảo..., do chấp niệm... mà hình thành,... .**

Người có thể quý trọng cái hiện tại của thời gian thì xem như là người hiền, người trí... được rồi, nhưng **nếu có thể quý trọng cái hiện tại của tánh giác, biết sống trong tánh giác thì người ấy sẽ tiến về con đường trở thành Phật, Bồ Tát... – bởi Phật, Bồ Tát... chính là người giác ngộ tánh giác, sống trong tánh giác và thành tựu tánh giác,...** .

Chỉ biết sống trong quá khứ... thì âu sầu..., chỉ biết sống trong vị lai... thì ảo mộng..., chỉ biết sống trong hiện tại... thì hời hợt... . Nhưng quý trọng được thời gian..., **không để nó lãng phí... để làm được những việc tốt trên đời...** thì đó cũng là người đáng được quý trọng rồi,... .

Mạng sống chỉ có một...

Thời gian dần qua đi...

Thân này ngày một già...

Chuyện lớn nhỏ trên đời...

Rồi cũng sẽ phai nhạt...

Động lại một khối thương...

Tới tha nhân, vạn vật...

Đường đời hay đường đạo...

Phải có một tấm lòng...

Cho đi sẽ còn mãi... .

...

Buông xả hết tạp niệm...

Tâm chấp, tâm phân biệt...

Tánh giác sẽ hiện tiền...

Tưởng thức... dần cũng tan...

Phật... ở cuối con đường...

Luôn rang tay chờ đón...!

Điểm đến số 30

“trong một thời gian ngắn...

mà đón nhận phước báu... quá nhiều...

- thì coi trùng cái họa... ở ngay trước mắt...”

Giống như cây... cần nước để sống, nhưng nếu nước tưới quá nhiều trong một lúc thì cây sẽ chết úng,... . Cũng như vậy, con người... cần phước báu (tiền của, danh vọng, địa vị, quyền chức, vật chất, đất đai...)... để sống, nhưng những loại phước báu đó ùa về cho riêng một ai... một lúc thì coi chừng... - bởi... **“trời đất hiền hòa thì gió êm, sóng nhẹ..., chỉ có bão rông... thì trước đó mới bất thường...”**,..., cái bất thường... gì sẽ xảy ra đối với con người?..., có thể là tai nạn, bệnh tật, mất mát... lớn sẽ xảy ra, ..., có khi thập tử nhất sinh... như cái cây sắp chết úng... không chừng,....

Cũng như vậy, một tập thể, một đất nước... được một tập thể khác, một đất nước khác... tài trợ, hỗ trợ... việc gì rất lớn, nhiều tiền của... (**không vì mục đích nhân đạo...**) thì coi chừng sau cái giúp đó là sự đòi hỏi hưởng lợi, thậm chí là những âm mưu lớn... về kinh tế, chính trị, lãnh thổ... sẽ xảy ra,...

Không cần biết là phước báu... ủa về nhiều hay ít..., **cái đầu tiên cần để ý là nó trong sạch hay không trong sạch?**... . Cho dù có trong sạch 100% đi nữa nhưng cũng chưa chắc việc hưởng thụ nó sẽ không để lại hậu quả xấu gì, bần bè, người thân... có mặc cảm rời xa lánh?..., tâm tính có trở nên kiêu mạn... hơn?, oan gia trái chủ nhiều đời có thừa cơ trong lúc không cảnh giác mà tấn công, đòi nợ...?, nhiều đó thôi đủ thấy bệnh tật, tai họa... sẵn sàng ập tới rồi,... . **Đối với bậc trí thánh... thì họ rất tỉnh giác, khi lợi lộc... tới họ còn cảnh giác gấp nhiều lần chứ chả giống kẻ phàm phu chỉ biết dương dương tự đắc...**, và đối với một ông vua... anh minh thì sẽ biết nó là phúc hay họa..., cân đo đong đếm chán chê... mới đưa ra quyết định sao cho lê dân bá tánh... không chịu khổ... chứ chả giống kẻ phàm

phu thấy lợi thì lao vào, thấy ăn thì bỏ vào miệng...
chẳng cần phải suy tính trước sau...,... .

Vật... ở ngoài thân...

Xem như lính giặc...

Ừa tới ám hại...

Kẻ tu phải tỉnh...

Càng đông càng phòng... .

...

Chớ để vật dục...

Tháng ngày chi phối...

Phá hủy sự tu...

Kẻ lìa vật dục...

Tai ương xa rời...!

Điểm đến số 31

**“người tính không bằng trời tính...,
kẻ trí... thì chỉ nên biết cố gắng hết mình,
việc nhỏ việc lớn...
có thành hay không... thì phải biết
phó thác cho ý trời...”**

Mạng người... ngắn ngủi..., sức người... có hạn..., cho dù có là anh tài kiệt xuất đến đâu... thì cũng không phải việc nào cũng có thể hoàn thành..., **Phật... là đại anh tài kiệt xuất... giáng thế... nhưng cũng đâu thể biến nhân gian này thành cõi cực lạc được...** (Phật... cũng có bốn... việc không làm được, một là nhân quả không thể thay thế được, hai là trí tuệ không thể cho được, ba là diệu pháp không thể diễn tả được, bốn là vô duyên thì không thể độ được...) huống hồ là kẻ phàm phu tục tử có được chút bản lĩnh nhỏ nhoi...nhưng lại thích ngời vọng tương xa vời?..., **hết thấy những kẻ tự cho là việc**

nào ta đây cũng hoàn thành được hết... thì đều là những kẻ ngạo mạn, không biết lượng sức mình, không hiểu đạo trời... .

Kẻ phàm phu... thì coi trọng công danh lợi lộc, sự nghiệp lẫy lừng..., không đạt thì cảm thấy khó chịu, tự ti, xấu hổ với đời... . **Nhưng đối với bậc thánh trí... thì những thứ đó xem như dom như dạ... chẳng có một chút giá trị nào cả...,** như Phật hoàng Trần Nhân Tông nói “ta coi ngai vàng như chiếc giày rách..., Phật... cũng bỏ hoàng cung mà tha phương cầu đạo, ngày xin ăn một bữa, tối ngủ gốc cây... . Nếu những thứ hư huyễn của cuộc đời kia là chân lí, là đem lại được cho con người... một đời sống tốt nhất... thì những bậc thánh trí... ấy đã đi theo nó rồi, cũng mong cầu nó rồi..., **nhưng không, đó chỉ là suy nghĩ của kẻ phàm... còn ham muốn vật dục...,** ham muốn đến nỗi chỉ còn một hơi thở cuối cũng vẫn nghĩ về những thứ tầm thường đó, than đời trách phận... đến chết rồi mà sao vẫn không có được?,... .

Người... có được sự giác ngộ... thì hẳn sẽ biết buông xả những thứ hư ảo kia, đến cái thân cũng buông xả, và đến phiền não cũng buông xả... **buông xả đến tột cùng thì còn lại một bản tâm thanh tịnh...**, cái đó chính là nguồn sống của bậc trí thánh, sống với nó thì phát sanh trí huệ... sẽ biết “tùy duyên, tùy sức...” mà chỉ đường dẫn lối cho chúng sinh... hướng về những chân lí của đời và của đạo..., giúp đại chúng cũng biết tùy duyên, biết thuận theo ý trời..., dần bớt đi ngạo mạn, tham cầu..., bớt đến cuối cùng... thì được an vui, tự tại, biết đủ, tùy duyên, khiêm hạ... và tự lượng được sức mình,...

Biển trời mênh mông...

Càn không rộng lớn...

Thân người... bé nhỏ...

Làm sao xoay chuyển?...

Người trí... khiêm hạ...

Kẻ ngu... hống hách...

...

Hiểu được ý trời...

Việc nhỏ, việc to...

Tự biết tùy duyên...

Gắng hết tâm sức...

Phụng sự chúng sinh...

Trời cao che chở...!

Điểm đến số 32

“mọi sai lầm, khuyến khuyết... trên đời này

đều có sự trả giá để trở nên đúng đắn,

trưởng thành... hơn,...

– đó là sự sắp đặt của số phận...”

Giả như: một đứa con cứng đầu quá, khó dạy dỗ..., bố mẹ không dạy được... nhưng khi nó dần lớn lên, nó tiếp xúc với bạn bè, xã hội... thì cũng dần dần mà bạn bè, xã hội... uốn nắn lại nó, **cho nó những bài học và sự trả giá... cần thiết đủ để nó thay đổi,..., nhà không dạy được thì xã hội dạy, xã hội không dạy được thì ông trời sẽ dạy,..., dạy nhẹ không được thì dạy mạnh..., có khi phải chịu tù tội, hoặc là tai nạn, hoặc là bệnh tật... cho đến thập tử nhất sinh vài lần... không chừng,...** . Phải hiểu một đạo lí rằng **trời đất... tự nó tạo ra sóng gió mưa rồng, động đất núi lửa, thiên tai bệnh dịch... chỉ để làm cân bằng lẽ nhân quả, nghiệp tội... của chúng sinh... mà thôi..., “thế giới toàn là Phật, Bồ Tát... thì sẽ không có những thứ đó,...”** . Do vậy, tâm bình hòa, thanh tịnh... chính là cái gốc để mọi thứ được trở nên tốt đẹp, mọi đạo lí nhân sinh cho đến xuất phàm... đều hướng

con người... đến được chân lí đó mà thôi, xã hội an định, thịnh vượng... được... cũng chỉ là lòng người được trong sáng, thánh thiện... mà ra,...

Bậc trí... thì nghe qua liền sửa đổi..., giống như con ngựa ngoan vậy..., hô đi là đi, còn kẻ ngu tối... thì giống con ngựa chướng..., đánh nhẹ không chịu đi phải đánh mạnh mới chịu, cứng đầu quá thì ắt sẽ không được dùng nữa mà bị thịt đi..., lúc đó thay đổi cũng đã muộn màng... . Cho nên, **mọi thứ trong tâm tư con người... cho đến mọi sự việc trên đời... nếu chúng ta biết chùng mực, nhún nhường, khiêm tốn... thì mọi chuyện sẽ trở nên nhẹ nhàng, sáng sủa..., đừng trở nên cứng nhắc, lì lợm... dù chỉ một chút bởi người chịu họa không ai khác chính là bản thân mình, gia đình mình, tập thể mình, xã hội mình..., hơn thế sự cứng nhắc, lì lợm... chẳng phải là tâm thái của bậc Thánh Nhân, Quân Tử... sống ở đời..., đó là cách sống của kẻ phàm phu can cường, khó giáo hóa... và sẽ còn phải chịu đày đọa lâu dài trong luân hồi sinh tử nữa, chịu bao thống khổ nữa... mới tỉnh ngộ ra được,...**

Bất tịnh sinh động loạn...

Bất giác sinh tham cầu...

Bất thiện sinh tội ác...

Đạo trời vốn công bằng...

Lí nào lại không trị?... .

...

Bình yên chốn nhân gian...

Toàn chúng sinh can cường...

Vốn là không tạo được...

Kẻ giác ngộ, thông suốt...

Nên lập trí xuất phàm...

Trở về cõi an tịnh...!

Điểm đến số 33

**“gặp nhau chính là duyên...,
nếu để mắc nợ về vật chất, tinh thần...
thì ắt tạo thành duyên nợ..., có duyên nợ...
rồi nhẹ thì trở thành bạn bè, họ hàng... với nhau,
nặng thì trở thành người yêu, vợ chồng...
với nhau,...”**

Trong một bát com canh... tặng cho nhau thôi... nhưng trong đó đã có chứa rất nhiều tâm tình, sự quan tâm, lo lắng... cho nhau rồi, **nếu trong vô thức mà đón nhận thì cũng tức là nhận tất cả tâm tình, sự quan tâm, lo lắng... của họ đấy**, bát canh là vật chất nhỏ, nhưng tinh thần kia mới chính là vật chất vi tế lớn hơn rất nhiều lần,..., đó chính là cái nợ trong duyên nợ... giữa con người... với nhau,..., tục ngữ đã có câu **“của cho là của nợ,...”**, nếu hiểu được sâu sắc thì từ những vật chất nhỏ cho đến tinh thần... của người khác dành cho mình sẽ tự nhiên cảnh giác hơn, suy nghĩ thận trọng hơn là **“nên nhận hay nên từ chối”**,..., **“muốn không nợ thì chớ có nhận,..., đã**

nhận rồi thì phải trả, trả lại cả vật chất lẫn tinh thần...".

Bốn nhân duyên giữa mỗi chúng sinh với nhau... là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ... nó cũng xuất phát từ việc trong tâm mỗi chúng sinh... **“sản sinh ý niệm cho và nhận...”**. Giả như: người này trong lúc bần hàn... đi vay tiền của của người kia... thì ngoài việc vay tiền là **giá trị về vật chất** nhưng đồng thời người cho vay trong vô thức cũng **cho cả giá trị về tinh thần là giúp đỡ họ, quan tâm họ...**(người họ không quen biết, không duyên nợ... gì thì họ đâu có cho vay?...), còn người được vay thì **“chấp nhận” sự giúp đỡ đó...**, tuy chỉ chấp nhận vay tiền nhưng **“trong vô thức cũng đồng thời chấp nhận”** vay cả ân tình... từ họ, nếu sự cho và nhận vật chất và tinh thần ấy... diễn ra nhiều lần... thì đến một mức độ nào đó tự nó hình thành ân nghĩa với nhau, càng diễn ra nhiều... thì ân nghĩa càng sâu nặng..., đến khi hình thành rồi mà trở mặt với nhau, mâu thuẫn với nhau, nợ mà không trả, không báo đáp, không biết ơn... **thì lại sinh ra oán thù nhau,..., “từ ân... mà biến thành oán...”**, thương nhau lắm thì đánh nhau đau,... nhất là trong tình yêu và hôn nhân,... .

Trong mọi sự việc khác của đời sống con người, xã hội, muôn loài... cũng đều hình thành ra bốn... loại nhân duyên như vậy..., ân oán trong lòng chúng sinh cõi ta bà này... chồng chất lên nhau, rặng chéo lên nhau... giống như muôn ngàn con nhện rặng tơ chồng lên nhau vậy,..., **gỡ như thế nào đây?**, làm sao có thể hóa giải hết ân, oán, vay, trả... để được giải thoát?... . Để hiểu được, Phật, Bồ Tát... dạy cho chúng ta, **cho mà không để tâm, không cầu báo đáp...**, nhận thì phải biết ơn sâu sắc, biết trả ơn đầy đủ..., cho đi nhiều hơn là nhận lại..., tấm lòng cho đi phải rộng lớn..., tấm lòng nhận lại phải khắc cốt ghi tâm... chờ thời báo đáp..., giống như tâm Phật... vậy, tâm Phật... cho nhận thế nào? chính là cho nhận trong vô úy, vô ngã... – chỉ có như vậy thì mọi thứ mới dần được hóa giải một cách nhanh nhất..., người mình cho cũng vô cùng hoan hỷ, người cho mình cũng vô cùng hoan hỷ..., **“cho đúng người trưởng thành..., nhận cũng đúng người thiện ý... thì sao có thể hình thành oán thù với nhau được?...”**, ví như có ai cúng dường cho Phật... mà không vui không? có còn thích đòi lại không?..., Phật... nhận của ai Phật... cũng có quên ơn... không?... – **“đó là phải đưa được sự cho nhận của kẻ phàm phu... tới**

được sự cho nhận của Phật, Bồ Tát...”, được như vậy thì nợ mấy cũng có thể xóa đi, oán mấy cũng có thể tha thứ... **“bởi có ai đòi nợ báo oán... đối với một vị Phật... không?, chỉ có hàng ma quỷ... mới còn làm thôi, chứ người thường... thì không còn nữa đâu...”**, vì thế một tấm lòng quảng đại, từ bi... có thể hóa giải được cái đồng sàng nhện ân oán trả vay đó... **một cách tốt nhất**,... và để làm được thì bạn **“phải tu”**, phải tu để tâm phàm... biến thành tâm Phật, Bồ Tát..., thành bậc Thánh Hiền, Quân Tử... thì mọi sự trên đời tự nhiên sẽ nhẹ nhàng, thanh thoát, an vui... ngay thôi,...

Một hạt com của chúng...

Nặng tựa núi tu di...

Đã nhận rồi phải nhớ...

Thành Phật... sẽ trả ơn...

Dẫn chúng đến bờ giác...

Người trưởng thành cũng vậy...

Không quên ơn, phụ nghĩa... .

...

Như vợ chồng... và con...

Con ngu khờ phải dạy...

Chưa trưởng thành chưa an...

Nó ra làm loạn chúng...

Tạo oán thù... khắp nơi...

Sinh người... không sinh oán...

Sinh rồi thì hãy lo... .

...

Chúng sinh... còn mê đắm...

Cũng ngu khờ... như vậy...

Tâm tánh... chưa nhận ra...

Sẽ còn tạo ác nghiệp...

Chìm sâu trong luân hồi...

Hãy phát tâm thương chúng...

Hóa giải hết bi ai...!

Điểm đến số 34

“việc sai quấy, ám muội...

người khác không thấy nhưng mà trời thấy...,

kẻ phạm phu thì sợ người... thấy,

nhưng bậc Quân Tử... thì sợ trời thấy...”

Giả như: một buồng chuối từ vườn nhà người dân mọc trời ra ngoài đường, mình đi ngang qua dễ dàng cầm dao phay đứt cả buồng mang đi mà không ai biết, nhưng có thật là không ai biết không? **ngửa mặt có trời, cúi xuống có đất, xung quanh có vạn vật quý thần...,** những điều đó chỉ có bậc Quân Tử... mới thấy được, người phạm phu làm sao thấy được?... .

Người có lòng hổ thẹn... thì sợ người... chê trách một... nhưng lại sợ trời... chê trách mười..., chỉ có kẻ trơ tráo, dối gạt lương tâm... mới không xem ai ra gì, có mắt như đui như trột... mà tha hồ tùy tiện tâm ý, thả tâm tham cầu... rồi làm ra những sự việc sai quấy, ám muội..., họ không bao giờ nghĩ tới hậu quả, nhân quả... ở trong từng sự việc đó... – có đáng thương chẳng?... .

Trong cõi vô hình...

Mắt thần như điện...

Những việc ám muội...

Mắt người không thấy...

Trời đất... sáng soi... .

...

Kẻ mê thấy người...

Kẻ ngộ thấy thần...

Tướng tuy hư giả...

Pháp tuy giai không...

Nhân quả bất không...!

Điểm đến số 35

**“nếu sống chỉ cố gắng
làm thỏa con mắt của thiên hạ...,
chẳng chú ý đến bản thân, gia đình... mình
phải cực nhọc ra sao...
thì quả thật là gốc gác quá rồi...”**

Đa phần người hiện đại đức hạnh nhỏ hẹp... đương nhiên sẽ tham tiền tài, của cải, vật chất..., tham đến điên dại..., không thỏa mãn thì lo sợ người khác khinh thường, bản thân thiệt thòi..., nhưng có rồi thì lại huyênh hoang, khoe mẽ, hạ thấp người khác xuống mà tự đề cao bản thân... – **“đó là một cuộc sống thật sự hay hư ảo?, nó có ý nghĩa?, có đáng được tôn trọng?...”**.

Người có khiêm hạ, có đức hạnh lớn..., họ có được một nội lực lớn, tâm thanh tịnh lớn..., vượt qua được lời nói thị phi... của thiên hạ đến mình được thì **đù nghèo nhưng không hèn**..., vẫn có thể tự tại, an vui... mà sống trong cảnh bần hàn..., nếu họ giàu họ

cũng chẳng khoe mẽ, khinh thường... người khác..., ngược lại vẫn giữ được phẩm chất, sự giản dị, dùng tài vật, phúc báu... ấy mà san sẻ cho người khác một cách thầm lặng..., **nếu không thể thầm lặng được thì cũng vẫn là một người tầm thường, cầu hư danh... mà thôi,...** .

Người giác ngộ... họ sẽ biết cách sống tối giản..., tối giản đến đâu? Là tối giản đến sự biết đủ, tối giản đến năng lực thực chất hiện có của bản thân, **không tham cầu xa vời... mà làm khổ thân và tâm...,** tuyệt đối không bị ảnh hưởng của lời nói, con mắt... người đời..., vì sao? **Vì người đời... chưa có giác ngộ,** không thể hiểu được họ cũng như thế nào là một cuộc sống thực chất, thanh cao, an vui, tự tại,... . **Họ có khuyên bạn cái gì thì cũng chỉ khuyên trong sự tham cầu của bản thân họ mà thôi, "là những thứ vật dục và hư danh...",** bậc thánh trí... chỉ biết cười và thương cho họ..., còn nói được gì đây? còn nói được gì đây?... .

Vạn người... ngoài kia...

Mỗi người một ý...

Kẻ chẳng bản lĩnh...

Chạy theo ý nào?...

...

Chẳng theo ý nào...

Chánh niệm bất biến...

Tùy duyên để sống...

Là người giác ngộ...!

Điểm đến số 36

“kẻ ác... cũng có nhiều loại...”

- Một: ác trong ý nghĩ nhưng chưa dám hành động,... .
- Hai: ác nhưng chỉ dám làm hại mình chứ chưa dám làm hại người khác,... .
- Ba: ác nhưng chỉ làm trong bóng tối, ẩn mình, ẩn sự... không ai biết,... .
- Bốn: ác nhưng sẵn sàng làm ngoài ánh sáng, người khác thấy cũng chả sợ,... .
-

Người xưa nói: “lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt”, “bạn có thể lách tất cả luật lệ thế gian nhưng chẳng thể nào lách được luật nhân quả”, “người đang làm trời đang nhìn, phúc báo chẳng lẽ trời ban cho kẻ không có đức hạnh, há đạo trời lại không có”,... .

Thế nào là ác?...

Khởi tâm, động niệm...

Vọng tưởng quay cuồng...

Tham, sân, si, mạn...

Lợi mình hại người...

Không nghe đạo lí...

Cung phụng bản ngã...

Tùy tiện hành sự...

Coi thường nhân quả...!

Điểm đến số 37

“người tốt... cũng có nhiều loại...”

- Một: tốt nhưng nhu nhược... không dám làm gì... .
- Hai: tốt nhưng trí tuệ yếu kém, không nhìn nhận được trắng đen, thị phi... .
- Ba: tốt, nhìn nhận được... nhưng bản lĩnh, ý chí... kém cỏi, không dám hành động theo lẽ phải, theo lí trí... .
- Bốn: tốt, trí tuệ, bản lĩnh... đầy đủ... – họ chính là người có bản lĩnh thật sự, họ bằng cách này hoặc cách khác luôn đối mặt với cái ác để chiến đấu, không ngại khổ nhọc gian nan... như Bồ Tát... vậy, có thể đem công lí, trí tuệ... cho chúng sinh vượt qua sự khổ,... .
-

Thế nào là thiện?...

Khởi tâm, động niệm...

Chánh niệm, tùy duyên...

Từ, bi, hỷ, xả...

Quên mình vì người...

Lắng nghe lời tốt...

Tu tâm dưỡng tánh...

Tâm tư cần mật...

Tin sâu nhân quả...!

Điểm đến số 38

“ác trên cả ác...”

Thế gian... có những tội ác mà mọi hình thức trừng phạt đều không thể thỏa, sử chết là nặng nhất nhưng dù ban cho cái chết cũng không hết tội... – đó là ác trên cả ác... . Hết thầy những trường hợp đó sẽ đi về đâu? **Là đi về cõi súc sinh, ngạ quỷ, địa ngục... mà chịu tội,...** .

Giả như: giết người thì đền mạng..., nhưng giết hai người, bà người, nhiều người... thì lấy bao nhiêu cái mạng để đền?..., làm sao có thể ban cho cái chết nhiều hơn một lần được?... . Nếu nhìn ở góc độ chúng sinh là bình đẳng thì giết bao nhiêu con vật để ăn... thì phải chịu tội thế nào đây?... .

Cái ác nhân gian...

Kẻ phạm hiểu được...

Đại ác nhân gian...

Chỉ Phật... mới hiểu... .

...

Lỗi nhỏ không phạm...

Lỗi lớn lại phạm...

Chính bởi như thế...

Nghiệp tội tăng lên...

Trần luân sinh tử...!

Điểm đến số 39

“thiện trên cả thiện...”

Thế gian... cũng có những việc thiện mà mọi hình thức ban thưởng đều không thể xứng đáng, cho họ làm vua cả thế giới... cũng không thỏa công lao của họ... – đó là thiện trên cả thiện... . Những trường hợp đó đi về đâu? Là đi về những cõi trời, cõi cực lạc... để an hưởng..., phước ở nhân gian... nhỏ bé quá, không còn là nơi ở phù hợp nữa,...

Giả như: người làm việc thiện nhưng tâm lượng rộng lớn, lớn hơn cả quả đất này, cho đến tâm bao thái hư thì lượng châu sa giới... – nghĩa là tâm tới vô lượng thì phước báu cũng tới vô lượng..., giống như Phật, Bồ Tát... hành thiện vậy... .

Cái thiện nhân gian...

Kẻ phàm hiểu được...

Đại thiện nhân gian...

Chỉ Phật... mới hiểu... .

...

Tâm lượng thế nào?...

Cõi giới thế đó...

Cảnh giới cao hơn...

Chỉ ở tu tâm...

Mới có thể hưởng... !

Điêm đến số 40

**“sự thật, lẽ phải... thì vẫn mãi là sự thật, lẽ phải...,
người có thể bảo vệ sự thật, lẽ phải...
mới chính là người Quân Tử...”**

Con người... sống với nhau vì tình vì nghĩa... thì mới bền lâu, nếu chỉ vì những sự việc đời thường nhỏ nhặt... mà đổ kị, gây chia rẽ... thì sớm muộn cũng dẫn đến việc tuyệt tình, tuyệt nghĩa... chẳng còn nhìn mặt nhau,..., anh em, bạn bè... li tán hết cả...

Không ai là tốt hoàn hảo cả, nếu tốt hoàn hảo thì đã là thánh nhân rồi, trong tâm tư mỗi người vẫn chứa nhiều hỷ nộ ái ố... như những đồng cỏ khô giữa nắng hè..., nếu để yên đó thì mọi sự bình yên, **nhưng chỉ cần tâm ý đen tối, gây chia rẽ, thiếu từ bi, sân giận lên... của một người thôi mà nhá lửa, kích động... một cái, dù chỉ là một câu nói... thì tất cả sẽ cháy tan tành**, những đám cỏ khô trong tâm tất cả mọi người... liên quan đến nhau cũng đều sẽ cháy theo, gây bất ổn, náo loạn... tâm tình... của tất cả,...

Ở bên trong những sự việc đòi thường đó tất nhiên là có cái đúng cái sai, lẽ phải lẽ trái, người thật người giả, việc tốt việc xấu..., **đôi khi cái sai lẽ trái người giả việc xấu... nó áp đảo hơn rất nhiều, đọng lại chỉ còn lại số ít người chánh trực, chiến đấu với chân lí, lẽ phải...**, ai có thể chiến đấu đến cuối cùng để bảo vệ cho kẻ yếu đây?... điều đó nói lên khí chất, bản lĩnh cũng như trí tuệ, đạo hạnh... bên trong mỗi con người,...

Đất đá thì nhiều...

Châu ngọc thì hiếm...

Kẻ tốt trên đời...

Đất đá vùi sâu...

Ai quý châu ngọc...

Trời sẽ thương xót...

Mang tâm chánh trực...

Đối đãi tha nhân...

Che trở kẻ yếu...

Sợ gì cái ác...

Chí khí trong thân...

Châu ngọc trong đất...

Kẻ phàm khó thấy...

Trời biết phân biệt...!

Điểm đến số 41

**“người nữ tuyệt tình tuyệt nghĩa...
thì trong tâm còn ác lắm...”**

Nhân duyên giữa người với người... đều trải qua trường kiếp tương giao... mới có thể gặp nhau, dù là ân oán nợ vay... gì thì cũng nên tìm được hướng giải quyết cho nhẹ nhàng, sáng suốt..., **nước chảy qua mọi trướng ngại đều lắt léo uyển chuyển... nhưng vẫn tới đích được thì tại sao con người... lại trở nên cứng nhắc, nặng nề?... khi giải quyết sự tình..., chẳng phải tự mình tạo ra khổ đau sao?... .**

Phật, Bồ Tát... thương tiếc từng nhân duyên một với bất kể chúng sinh nào, đi vạn dặm tìm kiếm một nhân duyên Phật, Bồ Tát... cũng sẵn sàng đi, kết duyên mới có thể giáo hóa độ sinh, **không có duyên thì cũng không có việc giáo hóa**, nhưng chúng ta lại xem nhẹ những mối nhân duyên ở ngay bên cạnh mình, bỏ đi cơ hội tích góp công đức... giúp mình giúp người..., sẵn sàng từ bỏ người vì vật chất, hư danh, lòng đố kỵ, sân giận, tham cầu... trong lòng,... .

Phật... đối với ma vương còn có thể cảm thông, tha thứ..., gương hạnh ấy cần phải học hỏi để đối đãi với tất cả... thì chúng ta mới bước trên con đường của sự hạnh phúc..., nếu khác đi thì là bước trên con đường khổ đau,...

Người với người... cho là nhỏ, đất nước này với đất nước khác... thì sao? Nếu người làm chủ đất nước mà tâm tình nhỏ hẹp, vì vài chuyện mà tuyệt giao với nước khác, nước khác nữa... thì cuối cùng chỉ một mình cô lập, dễ bị xâm chiếm..., một cây không thể tạo nên rừng xanh, đối diện với bão tố thì không thể chống chịu được... – đó là tự giết hại mình, giết hại bá tánh của mình... việc đó có được xem là đại ác chăng?... .

Rừng cây có cây cao cây thấp, cây thật cây dại, cây có ích cây độc hại... nhưng hợp lại thì nó mới là một rừng cây, nếu không hợp lại được thì chim thú... không có nơi sinh sống..., con người... cũng không có oxì để thở... . Cũng như vậy người cũng có người tốt người xấu, người khôn người khờ, người có ích người có hại..., nhưng hợp lại thì mới thành đất nước, thành xã hội..., **cây cối... tự nó phát triển, tự nó bền vững nếu chúng ta không phá hoại chúng,**

chặt bỏ chúng..., con người cũng tự sẽ trưởng thành, tốt đẹp... nếu không giết hại nhau, tuyệt tình nhau..., “cây vô tình... người có trí..., vô tình mà tự trường tồn, có trí lại chẳng bằng thứ vô tình thì chỉ có đường chết, đường hủy diệt... mà thôi...”, “trời đất tạo vạn vật thì tất nhiên không muốn nhìn thấy vạn vật từ bỏ nhau, giết hại nhau...”, từ bỏ nhau, giết hại nhau... là trái với lẽ trời rồi,..., sao có thể bình yên?... .

Tuy vạn vật chúng sinh... có thiện ác, đúng sai... nhưng trong lòng đều có phật tánh, pháp tánh..., đến lúc đại họa thì mới tỉnh ngộ và có thể cùng với nhau chống đỡ, khi đó ai cũng phát huy được tác dụng riêng của mình cả... . Người xưa nói: “phàm thứ gì sinh ra đời đều có sự hữu dụng, không có thứ gì là dư thừa”, **dư thừa là lúc chính nó tự biến mình thành thứ vô ích..., con người... cũng tự biến mình thành thứ xấu xa, phá hoại người khác, phá hoại chính mình, phá hoại môi trường và xã hội,..., “khi vô ích rồi, ông trời... sẽ không giữ lại nữa”, nhân quả tự sẽ đào thải đi,... . Cho nên: “đào thải kẻ khác... chính là đào thải chính mình,...”, nếu làm thân người được thì nên có một tâm thái trượng**

nghĩa của bậc Quân Tử, Thánh Hiền..., đừng lỡ đẩy nhau vào thế phải tuyệt tình tuyệt nghĩa... dù chỉ một lần, sau này sẽ khó nhìn mặt nhau lắm, ông trời... cũng không thương lắm đâu,..., ác quá đến mức ông trời, nhân quả... không giữ lại nữa, đào thải ra... thì đừng trách móc bất cứ ai cả,... .

Tâm tư nhỏ hẹp...

Ích kỉ, hơn thua...

Vì mình phụ người...

Sẵn sàng ngoảnh mặt...

Tâm địa độc ác...

Thích gây thị phi...

Lòng luôn toan tính...

Chia rẽ, náo loạn...

Thân người chẳng xứng...!

Điểm đến số 42

**“hãy biết đơn giản hết thảy mọi sự...
xuống mức không còn gì để suy nghĩ...”**

Con người... hay phức tạp mọi thứ lên bởi cái năng suy nghĩ, suy luận, tưởng tượng,..., **những cái đó sinh ra bởi u mê không giác ngộ**, không thấu đạt chân tướng của vạn pháp, của vũ trụ nhân sinh..., từ đó mà khởi sinh tâm tham, sân, si, mạn, nghi, ác kiến..., mâu thuẫn... giữa người... cũng từ đó mà sinh ra,..., **bậc thánh trí... thấu đạt tường tận... cho nên tâm họ thanh tịnh...**, chẳng giống kẻ phàm phu,... . Trong tâm ai cũng vô sự thì thiên hạ có thái bình?... , chỉ vì trong tâm chúng sinh vô minh... không thể vô sự được cho nên mới trở thành hỗn loạn..., hỗn loạn... từ trong gia đình, đoàn thể... cho đến quốc gia, và toàn nhân loại,... .

Đói thì ăn...

Khát thì uống...

Mệt thì ngủ...

Khỏe thì làm...

Bệnh thì chữa...

Chết thì chôn...

...

Sao lại nghĩ...? !

Điểm đến số 43

“nếu không có tâm phóng đại... sự việc...

– thì mỗi sự việc... nó chỉ là nó,...”

Vọng tâm... chính là thủ phạm đưa đẩy vạn sự trên đời... trở nên phức tạp..., hòn đá nếu không động vào thì nó vẫn nằm vĩnh viễn ở đó, nếu dùng nó ném vào người khác thì tự nhiên thành chuyện..., **hòn đá trong tâm chính là vọng tâm, là tham, sân, si, mạn, nghi, ác kiến...,** chính là những thứ đó,... .

Phật, Bồ Tát... không dùng vọng tâm mà dùng chân tâm, không dùng đá để ném nhau... như kẻ phàm phu vô minh..., **chân tâm thì chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác và từ bi...,** dùng những thứ đó đối đãi vạn vật... thì mọi sự trên đời đều êm thuận, nhẹ nhàng... và ở chỗ đơn giản nhất,...

Đói chỉ là đói...

Khát chỉ là khát...

Mệt chỉ là mệt...

Khỏe chỉ là khỏe...

Bệnh chỉ là bệnh...

Chết chỉ là chết...

...

Khổ... bởi tâm tạo...!

Điểm đến số 44

**“an vui... không cần duy trì... cũng được,...
tốt đẹp... không cần phát triển... cũng được,...
nhưng sự xấu xa trong con người...
bắt buộc phải dần buông bỏ hết...”**

Người xưa nói: “nếu không làm được việc tốt đẹp... thì đừng tạo điều xấu xa,..., nếu không nói được lời thiện... thì đừng nói ra lời ác...”, ngụ ý chính là như vậy. **Ngàn vạn lời thiện... vẫn là thiếu, một câu ác độc... đã là thừa,...** .

Nếu con người... có thể buông bỏ hết thứ xấu xa... thì thế gian này không còn tội ác nữa, tội ác không còn thì đương nhiên thế gian ít nhất đã biến thành chốn bình yên rồi, mọi thứ tốt đẹp dần sẽ tốt đẹp cho đến viên mãn thôi,..., Phật, Bồ Tát... đương nhiên sẽ tới nơi đó để giáo hóa độ sinh... như chốn cực lạc, thiên đàng... vậy, bởi con người... ở đó **biết buông bỏ cái xấu, đó là điều kiện để kiến tạo một cõi giới thanh tịnh, trang nghiêm, thánh thiện..., và trước mắt là ở ngay trên cảnh giới của người biết tu hành...**

Nước bản bởi cặn...
Cặn được lắng xuống...
Nước lại được trong...
Cũng như con người...
Tâm địa đen tối...
Cần phải buông đi...
Tâm tánh hiện lại...
Mới thành người thiện...!

Điểm đến số 45

“người... càng cứng đầu, bảo thủ...

thì lại càng phải dùng sự im lặng, xa cách...

để trừng trị...”

Giữa trời và đất... có khoảng không cho nên vạn vật mới có thể sinh trưởng,..., bàn ghế... cũng cách mặt đất một đoạn mới có thể ngồi ngay ngắn,..., nhà cửa... cũng có không gian thì mọi người mới có thể sinh hoạt,... – những khoảng không đó nhỏ quá thì cảm giác khó chịu, không dùng được..., lớn quá thì cảm giác trống trải, lo lắng..., **cũng như con người... gần quá thì mâu thuẫn, tranh chấp..., xa quá thì nhạt nhòa, chia rẽ...,** cho nên một người có thể sống hòa thuận với tất cả, với người khác, với thiên nhiên vạn vật... thì **phải có được sự tinh tế để nhìn nhận,** khi nào cần gần gũi, khi nào cần xa cách, khi nào cần nói, khi nào cần im lặng..., **đó là cả một nghệ thuật sống, nó thể hiện được nhân cách và trí tuệ của một con người...,** từ sự tinh tế đó giúp người khác, giúp thiên nhiên vạn vật... hiểu được chính bản thân họ mà biết thay đổi, buông được sự cứng đầu, bảo thủ... ở trong tâm mà dần trở nên tốt đẹp hơn,... .

Có những người chỉ cần im lặng để cho họ khoảng trống vài tiếng suy nghĩ là họ có thể biết hối hận, biết lỗi... và thay đổi ngay rồi, nhưng cũng có những người cứng đầu hơn cần một ngày, hai ngày..., một tháng, hai tháng..., một năm, hai năm..., mười năm, hai mươi năm..., thậm chí một đời, hai đời cho tới vô lượng... **mới có thể thay đổi được họ thì vẫn phải làm, người thông minh duệ trí... phải nhìn ra được căn cơ của những chúng sinh xung quanh mình mà đổi đãi, mà giúp đỡ..., cần dùng bao nhiêu im lặng, bao nhiêu khoảng trống?..., phải ước tính được..., còn cứng đầu quá thiện pháp chẳng giúp ích được gì, chẳng muốn nghe... thì thôi đành để họ xuống cõi ngạ quỷ, địa ngục... gặp diêm vương xử lí dùm,... . Phải nhớ rằng: “cái vũ trụ này là một thể hoàn chỉnh và tự nó biết sửa đổi...”, cái ác không bị xử lí bởi người này thì sẽ bị người khác xử lí, không bị xử lí ở cõi này thì sẽ bị xử lí ở cõi khác..., vì đơn giản là nhân quả công bằng, không có chuyện tạo ác chứa ác... mà không phải chịu tội,..., nhận lỗi hối lỗi... vẫn còn phải chịu hưởng chi không nhận không hối,..., tại sao cứ phải ngang bướng... làm gì cho khổ bản thân?, buông xả tâm tư, phiền não... đi có phải mọi thứ được tốt đẹp hơn nhiều không?... .**

Bởi quá thân thiết...

Mới sinh lăm chuyện...

Người chẳng phải thánh...

Ai mà không lỗi...

Sân si... trong lòng...

Gặp duyên bùng phát...

Cỏ nhiều hanh khô...

Chẳng nên nén chặt...

Đề phòng hỏa hoạn...

Nhiều kẻ phàm phu...

Chẳng nên tụ tập...

Dễ loạn thế gian...!

Điểm đến số 46

“người... tham hư danh...

được thiên hạ nhắc đến quá nhiều...

thì trời... không còn quan tâm đến nữa...”

Khổng Tử nói: **“người... thông minh duệ trí thì giữ mình giống như ngu ngốc, công lao trùm cả thiên hạ mà vẫn nhún nhường, sức mạnh chấn động đời vẫn giữ như nhát sợ, giàu có bốn biển vẫn giữ khiêm cung”,... .** Đó là nói đến việc phải giữ gìn sự khiêm tốn, khiêm hạ..., có trí tuệ, tấm lòng quảng đại làm được việc lớn mà xem như chưa hề làm gì, không mong cầu sự đền ơn đáp nghĩa... từ người khác, từ xã hội,... .

Người làm được việc to tác thế nào trên đời đi nữa mà tham hư danh, muốn cả thiên hạ biết đến công lao... thì trời không còn thương, không còn quan tâm đến nữa... vì sao? **Vì hưởng hết phúc báo từ việc tham cầu được khen ngợi, được biết ơn... từ đại chúng xã hội rồi, làm tốt mà hiện tướng như vậy gọi là dương đức, là phước đức..., dương đức, phước đức... hưởng hết thì lại về số không..., còn làm mà không hiện tướng, tức là không cần ai biết... thì gọi là âm đức, làm âm đức thì mới sinh công đức được, tuy người, tuy thiên hạ... không biết “**nhưng trời biết**”,... vì vậy trời sẽ thương người ấy, quan tâm người ấy... thay cho bách tính xã hội..., “**công lao như Phật... mà vô ngã như Phật... thì cả vũ trụ vạn vật, thập pháp giới chúng sinh... đều thương quý, hướng hồ là trời cao trong một cõi nước... – đạo lí chính là như vậy,...**”. Người làm việc phàm kẻ phàm trả ơn..., người làm việc trời trời trả ơn..., kẻ phàm trả ơn tốt hơn hay trời trả ơn tốt hơn?... thì chỉ có bậc giác ngộ mới có thể hiểu,...**

Trời... sinh vạn vật...

Có nói lời nào?...

Làm vài chuyện nhỏ...

Há lại kể công?...

Đại đạo rộng lớn...

Kẻ ngộ mới đồng...!

Điểm đến số 47

“người... mang lời nói, quyền uy, tài vật...

ra phi báng, hãm hại... người khác,

đều là những kẻ ngu xuẩn nhất...,

bởi đến cuối cùng kẻ thiệt thòi

vẫn là chính bản thân mình...”

Mọi tội lỗi trên thế gian thường tạo ra bởi **kẻ mạnh đi ức hiếp kẻ yếu**, nếu ai ai... cũng ngang nhau thì khó ai hại ai được cả, phải dựa vào cái gì đó mạnh hơn mới hại được nhau..., ý giàu hại nghèo, ý đông hại ít, ý to hại bé, ý quyền uy hại bách tính,... .

Người xưa nói: “núi cao thì có núi cao hơn, kẻ mạnh thì có kẻ mạnh hơn,...”, ý hơn người mà hại người... thì ắt sẽ bị kẻ mạnh hơn khác hại lại, vì sao? **Vì có cái thói thích đối đầu, thích tranh giành, hơn thua... thì ắt phải gặp những con người cùng có tính chất đó,...**, bậc Quân Tử, Thánh Trí... lại giao du bè bạn với hàng tiểu nhân đao kiếm, côn đồ ác bá... như thế sao?,... .

Dùng lời nói... để hãm hại kẻ khác thôi cũng đã là một trọng tội rồi, đôi khi tính sát thương còn mạnh hơn cả đao kiếm, **đay nghiệt và ác độc... vô cùng**, nếu động chạm phải một người có đức... thì tuy chỉ nói một người... nhưng lại bị cả thiên hạ nói lại mình?..., cuối cùng thì ai là người thiệt đây?, **trà đạ lên phẩm chất của người khác chính là trà đạ lên lương tâm của chính mình** mà thôi,... .

Chống nạnh hét to,...

Hùng hổ chân bước,...

Ta đây rất mạnh,...

Tràn trề lí lẽ,...

Không thể ai hơn,...

Lợi ích của ta,...

Đừng có chạm vào,...

...

Hết thầy kẻ đó,...

Dù là lớn tuổi,...

Dù là quyền uy,...

Dù là giàu sang,...

Chỉ như đứa trẻ,...

Lên ba, lên bảy,...

Cần được dạy rõ,...!

Điểm đến số 48

“những lời lẽ cay nghiệt, đoạn tuyệt...

từ đâu mà được thốt ra?...

– không biết từ đâu cả..., nhưng chắc chắn

nó không phải từ một phẩm chất

cao thượng, trong sáng, thiện lương,

đáng được kính trọng...”

Phật, Bồ Tát... tuyệt không nói những lời lẽ cay nghiệt, đoạn tuyệt, xúc phạm... ai, vì sao? Vì trong tâm từ bi, trí huệ..., kẻ phàm phu nói được là bởi ác độc, ngu si,..., bạn học theo Phật, Bồ Tát... hay học theo kẻ phàm phu...?.

Ân nghĩa... giữa người với người... trải qua nhiều kiếp sống, gian nan... mới có thể gây dựng được, nó giống như xây dựng sản nghiệp vậy,..., nếu không biết giữ gìn mà **đục một cái lỗ thật to bằng sự cay nghiệt... của miệng lưỡi...** dù chỉ một lời thôi... cũng đủ để làm sụp đổ, rơi rớt... hoàn toàn ân nghĩa... đó, sản nghiệp dù nhiều nhưng **tiêu mạnh tay quá** thì cũng chả còn lại gì,... .

Gian nan, trướng ngại... đối với người Quân Tử... thì không đáng ngại, **họ dư thừa bản lĩnh để vượt qua...**, cái họ đáng ngại là sau mỗi lần người với người... xảy ra mâu thuẫn..., mâu thuẫn... đến mức thốt ra những lời lẽ cay nghiệt, xúc phạm..., đờn nhau đến đường cùng... **thì ân nghĩa chẳng còn**, người người hận thù nhau tiếp diễn,..., cuối đời còn lưu tâm thì kiếp sau, kiếp sau nữa... oan oan tương báo,... .

Phật... không trong tâm,...

Ma... đến phá nhà,...

Người người... ngu si,...

Tiêu đi sản nghiệp,...

Tiêu đi ân tình,...

Từ yêu thành ghét,...

Từ vui thành buồn,...

Từ bạn thành thù,...

Ma... cười ha ha,...!

Điểm đến số 49

**“trong tâm chánh thì lời nói, hành vi...
cũng phải chánh – đó mới là thực chánh,...,
người trí... thì phải hoàn thiện bản thân
từ trong ra ngoài... không có khuyết điểm,...”**

Có nhiều người trong tâm rất tốt, rất đoàng hoàng, quân tử..., thế nhưng lại không biết đưa cái tốt, cái đoàng hoàng, quân tử... ấy ra ngoài lời nói, hành vi, việc làm... của mình được,..., **chỉ biết nổi sân, nổi xung... lên**, khó giữ được bình tĩnh..., người xưa nói: “người tử tế dễ nóng tính..., người trung thực dễ nổi xung..., chỉ có kẻ mưu mô tính toán, thâm độc... mới giữ được bình tĩnh trong những tình huống bất công...”, **“người tốt... mà giữ được thì định lực, đạo lực, trí lực... phải rất cao mới có thể bình tĩnh được,..., có khi họ là thần thánh... rồi không chùng...”**.

Chánh tâm... thì chỉ có thần phật... mới biết, mới kính trọng,..., nhưng để người đời... kính trọng thì còn phải chánh ngôn, chánh hành vi, việc làm... nữa, **tất cả đều phải chân chánh... thì mới hướng con người đến sự hoàn thiện nhân cách và phúc báo,...** .

Trời... thấy hết rồi...

Sao phải nhiều lời...

Nhục nhãn thấy hình...

Thần Phật... thấy tâm...

Chánh hay không chánh...

Đã luôn hiện bày...

Chỉ kẻ độc ác...

Xây vách che trời...

Gạt người ngu mê...

Vải che mắt thánh...!

Điểm đến số 50

**“hết duyên hết nợ... rồi thì thôi,
mỗi người... hãy trở về với cuộc sống yên bình
của mình như trước kia,
đừng dùng miệng lưỡi, sự sân giận...
để tiếp diễn oán thù...”**

Mỗi người một nhân sinh quan, thế giới quan... riêng, không ai giống ai, mâu thuẫn là điều đương nhiên nếu chấp thủ vào nó, người giác ngộ thì phải biết buông bỏ hết thấy nhận thức, tư tưởng... thì mới mong có được một cuộc sống yên bình,... khi sống chung với kẻ khác,...

Khi sống chung rồi xảy ra mâu thuẫn... thì cách tốt nhất là hãy im lặng và giữ gìn khoảng cách,..., hai... **ngọn lửa đang cháy gần nhau thì chỉ tạo ra một ngọn lửa to hơn mà thôi,...** . Cháy to hơn thì lại dễ buông những lời sân si, cay độc... làm tổn thương người trong cuộc và những người thân, bạn bè... xung quanh, cùng trong một khu rừng có hai... cây

cháy thì không thể không lan sang nhiều cây khác,..., trâu bò đánh nhau thì ruồi muỗi chết,... – người có sự giác ngộ, người có đức hạnh... thì không có làm những việc ngu ngốc... đó, tâm họ chánh, lời nói, hành vi, việc làm... cũng chánh... thì mới xứng đáng được hưởng sự bình yên nơi cõi đời ô tạp, phàm tục... này... .

Hãy nhớ lại những tháng ngày bình yên, không vướng bận của mình trước kia... để buông xả và sống lại từ đầu, coi những thứ không tốt đẹp kia chỉ là một giấc mộng, tỉnh rồi thì hãy xóa sạch không còn một vết tích... – **đó mới là người có chánh khí, có bản lĩnh,...**, mới chiến thắng được mọi sự khổ đau của cuộc đời mà an hưởng được những điều tuyệt vời và xứng đáng cho mình hơn,... .

Khi sinh ra thân hình đỏ hồng,...
Nào có vương bận sự thế gian,...
Tuổi thơ nô đùa cười không ngớt,...
Tháng ngày học trò thừa chuyện vui,...
Lúc mới tình đầu tim rúng động,...
Một ánh nhìn thôi, trời tỏa nắng,...
...
Tại sao bây giờ toàn u ám?...
Lại để sân si... vương trong lòng?...
Phải chăng thạch ngọc... bị chôn lấp?...
Lương tâm đã vùi dưới vực sâu?...
Hãy nhìn lại ngày tháng không sâu,...
Để buông đi điều không như ý...!

Điểm đến số 51

“những lời lẽ, câu từ... nặng nề...

rất dễ động chạm đến sự tự trọng...

của người khác...

– vì vậy trước khi nói đến người khác...

điều gì thì hãy suy nghĩ cho cẩn mật,...”

Làm người... ai cũng có sự tự trọng, tôn nghiêm... riêng, đôi khi có thể để mất tất cả nhưng không thể để mất đi sự tự trọng, tôn nghiêm... của mình,..., mà lời nói chính là công cụ dễ dàng xúc phạm... đến sự tự trọng, tôn nghiêm... ấy nhất,..., “**đao kiếm... tới gần mới có thể làm hại,... nhưng lời nói... từ ngàn dặm,... cũng có thể sát thương,...**”.

Người bình thường... trí tuệ không sâu sắc..., nhìn cục diện vấn đề phiến diện, qua loa... không đúng đắn, không toàn diện..., cho nên dễ mang những câu nói nặng nề ra bình phẩm người khác..., ai ngờ chính những câu nói đó làm người tổn thương..., **tổn thương rồi thì như dao kiếm... đã đâm vào người họ,...** có hối hận muốn rút ra thì trên người họ cũng đã mang thương tích rồi,... .

Lời nói không đúng đắn, ác độc, cay nghiệt... tới người khác... để lại hậu quả rất nghiêm trọng,..., nhẹ thì sân giận, cãi vã, đánh đấm... nhau,..., nặng thì cắt đứt luôn mối quan hệ đó..., rồi hận thù... lên mà làm ra đủ thứ chuyện rối rắm trên đời,... .

Kẻ phàm... lắm phiền não,...

Dùng lời lẽ sâu cay,...

Luận chuyện khắp thiên hạ,...

Động chạm hết tha nhân,...

Gây tổn thương trong chúng,...

Chẳng được ngày bình yên,...

...

Ai nói lời thanh tịnh?...

Ai nói lời từ bi?...

Ai giữ được lặng lẽ?...

Giữa ồn ào, náo loạn?...

Người ấy là hiền trí,...

Người ấy được bình yên,...!

Điểm đến số 52

“người... không biết điều...

– thì không nên nói chuyện nhiều...”

Người biết điều... thì dùng đạo lí, chân lí... để nói chuyện với nhau, người không biết điều... thì dùng cảm xúc, phiền não... để nói chuyện với nhau,... . Đạo lí, chân lí... thì mới giải quyết vấn đề một cách nhanh gọn, minh bạch, an vui,..., còn cảm xúc, phiền não... thì giải quyết vấn đề lòng vòng, quanh co, buồn bực,... . Cho nên, trước khi giải quyết vấn đề phải nhìn nhận xem đối phương ở trong tâm thái nào? sự hiểu biết của họ ra sao? Họ cứng đầu tới đâu?... nếu không hiểu được thì tới ngàn thu sau cũng không minh bạch được vấn đề nào cả, cãi lộn... với họ thì đồng hóa với họ, bản thân cũng mất đi sự tôn nghiêm, tự trọng... .

“Bạn muốn cuộc sống của bạn được bình yên... thì phải học được sự im lặng,..., bởi đạo lí, chân lí... đôi khi không giải quyết được vấn đề nhưng sự im lặng... lại giải quyết được, cứ im lặng... thì rồi mọi

chuyện sẽ lắng xuống, im lặng để không phóng đại sự việc lên cao trào..., im lặng để còn có thể giữ gìn được mối quan hệ, còn nhìn mặt nhau..., im lặng để không lỗ sần giận mà nói lời chua chát...". Có nói mãi thì cho dù là lời Phật, lời Tổ... với hạng người cứng đầu, không biết điều, sống theo cảm xúc, cảm tính, phiền não... thì cũng thành uổng công, vô ích,..., nước đổ lá khoai... mà thôi,...

Trước khi sinh miệng chưa nói,...

Sau khi chết rồi miệng lặng câm,...

Sao lúc sống đây lời đay nghiến,...

Sân si, giận hờn... chết có buông?,...

...

Âm tào, địa phủ... lắm quỷ dữ,...

Săn sàng chờ kẻ chẳng biết điều,...

Lời Phật, lời Tổ... tai không lọt,...

Ngục hình thọt khổ... ắt chịu mang,...!

Điểm đến số 53

“giá như lời chưa nói...”

Giá như lời ác độc... chưa nói...

Giá như lời xúc phạm... chưa nói...

Giá như lời hiểu lầm... chưa nói...

Giá như lời sai trái... chưa nói...

Giá như lời động chạm... chưa nói...

Giá như lời hạ nhục... chưa nói...

Giá như lời lăng mạ... chưa nói...

Giá như lời sân si... chưa nói...

...

Giá như lời ngạo mạn... chưa nói... .

Biết bao nhiêu lời không đáng nói mà kẻ phàm phu... lại hàng ngày thốt ra với người khác..., suy cho cùng vẫn là bởi trong tâm ngạo mạn, sân si..., **tự cho bản thân mình một giá trị cao hơn... mà xem thường người khác... .**

Lời không nên nói đã nói ra... ân tình đã voi cạn..., khi đó có muốn rút lại lời đã nói thì cũng đã muộn màng,..., ai đã từng... thì hãy coi đó như một bài học làm người..., sau này trước khi nói ra lời hãy uốn lưỡi bảy lần,... .

Thanh âm của mỗi chúng sinh... tốt xấu... ra sao? người thường... khó phân biệt được, nhưng trời đất quý thần... đều lắng nghe, đều thấu hiểu,..., họ còn có thể nghe được “**âm niệm**” trong tâm bạn khởi lên, từng ý niệm một..., là từ bi hay ác độc? là chân thành hay mưu tính?... , **sao có thể qua mặt được trời đất quý thần... cơ chứ? !**

Điểm đến số 54

“khi xảy ra mâu thuẫn...:

Kẻ phàm phu... chửi rủa... đã đời xong...

thì quay sang trách móc,...

Còn bậc hiền trí... sẽ cố gắng giải quyết trong

hòa thuận, nếu không được thì giữ sự im lặng...”

Người xưa ghép hai từ nóng giận hay tức giận, sân giận... vào với nhau, vì sao? Vì khi xảy ra mâu thuẫn, người ta sẽ đánh mất bình tĩnh, ban đầu sẽ nổi nóng, nổi sân... lên, lời nói tự nhiên to tiếng như một hình thức tự vệ, bảo vệ quan điểm,..., la hét, chửi rủa... đã đời xong xuôi... người khác chẳng buồn cãi lại nữa thì quay sang giận rồi, biểu hiện của sự giận rồi chính là những lời lẽ trách móc, kể công lao, tranh phần đúng về mình..., cảm thấy uất ức vì công lao, sức lực, thời gian... bấy lâu nay bị trà đạp... .

Đức Phật... làm gì khi mọi người xảy ra mâu thuẫn...?, Đức Phật... sẽ ngồi im nghe cho hết câu chuyện, tiếp đến là phân tích làm hòa cho mọi người,

nếu không can gián được thì sẽ giữ sự im lặng, để mọi chuyện tùy duyên diễn biến theo nghiệp của mọi người,..., dù là Phật... thì cũng chẳng thể can thiệp vào được,..., chỉ có mỗi người phải tự sáng suốt mà giải quyết lấy thôi, chánh kiến của Phật... cũng chỉ để tham khảo để xử lý vấn đề của mình,... . Còn nếu mâu thuẫn đó là mâu thuẫn với Phật..., những lời chửi rủa... hướng vào Phật... thì Phật... sẽ làm gì?, Phật... cũng sẽ ngồi im lặng nghe cho hết... rồi hỏi lại bằng một câu: **“khi một người đem món quà tới tặng, nếu người nhận không nhận thì món quà đó thuộc về ai?”**, kẻ chửi rủa... Phật... trả lời thuộc về người tặng, thì Phật... sẽ nói: **“cũng như vậy, thí chủ... chửi rủa... ta nhưng ta không nhận thì những lời đó lại thuộc về thí chủ... thôi”**,... . Qua đây, chúng ta thấy được rằng: **“chỉ có kẻ vô minh, u tối, phàm phu... mới dễ dàng nóng giận, sân giận... vô lí..., còn Phật... sẽ chẳng bao giờ có những tâm thái đó, và thốt ra những lời lẽ không hay đó,..., đơn giản bởi sân giận, nóng giận... không phải là sự thanh tịnh, tỉnh giác..., và lời chửi rủa, xúc phạm, lăng mạ... kẻ khác không phải là sự từ bi, trí huệ...”** .

Rồi ai cũng chết...

Nằm dưới mồ sâu...

Đâu nói được gì...?

Tại sao khi sống...

Sân giận... với nhau...?

Gây chuyện, tạo ác...

Đâu vui vẻ gì...?

Đến lúc ra đi...

Lại mang thêm nghiệp...

Thân người uống phí...

Đọa lạc trầm luân...

Bao giờ giác ngộ...?

Bao giờ buông xả...?

Bao giờ giải thoát...? !

Điểm đến số 55

“cuộc sống này... đừng cầu mọi thứ vẹn toàn,...,

trong những trường hợp cần thiết...

phải biết đưa ra được

sự lựa chọn và sự từ bỏ,...”

Nhiều khi chúng ta đứng giữa những sự lựa chọn..., đi hướng nào?, chọn bên nào?, theo điều gì?, theo ai?..., **chỉ có thể chọn một trong nhiều chọn lựa, không thể chọn hết tất cả được,..., thời khắc đó đòi hỏi mỗi người phải tỉnh táo nhất để quyết định,** bởi sai một li thì đi một dặm, đôi khi có những sự việc không cho phép chúng ta có lần lựa chọn thứ hai nữa,... .

Giả như:

- Học hết cấp ba thì chọn trường nào để học đây? Hay là học nghề?...
- Chọn anh chàng nào để yêu, để cưới?...

- Chọn phương pháp nào để tập thể dục, để tu dưỡng,...
- Chọn công việc gì để làm? Chọn sếp nào để theo?,...
- Chọn chỗ nào để mua đất? cách thiết kế nhà ra sao?,...
- Thậm chí là khi lâm chung... chọn tâm thanh tịnh, từ bi... để ra đi?, hay là chọn tâm ái luyến, sân giận... để ra đi?...
-

Ở bên trong những sự lựa chọn lớn đó... nó lại bao gồm rất nhiều sự lựa chọn nhỏ hơn, như ta đã quyết định đi về hướng tây để về nhà... – đó là sự lựa chọn lớn, và nên đi bằng cách nào bằng thuyền, bằng xe máy, đi bộ, xe đạp, hay máy bay... – thì đó là những sự lựa chọn nhỏ,... . Tuy nhiên quan trọng hơn vẫn là những sự lựa chọn lớn, **một đời người có mấy lần phải đối diện với những sự lựa chọn lớn đâu?,..., đa phần là chúng ta luẩn quẩn xung quanh vô số những sự lựa chọn nhỏ... mà thôi,...** .

Phải hiểu rằng: **“lựa chọn lớn càng đúng đắn, càng sáng suốt... thì những lựa chọn nhỏ sẽ càng dễ dàng thực hiện, và có được sự an vui với nó” – “nếu sự lựa chọn lớn mà sai trái, lầm lạc... thì những lựa chọn nhỏ sẽ càng khó thực hiện, khó có được niềm vui trong nó”**. Mỗi người hãy tự kiểm tra, rà soát... lại hết những gì mình đã quyết định, đã lựa chọn... để thanh lọc lại, làm lại từ đầu..., mục đích cuối cùng là đưa được cuộc sống của bản thân trở nên nhẹ nhàng, ít dính mắc và có thật nhiều niềm vui,...- như vậy cuộc sống của bạn mới trở nên có ý nghĩa,...

Khi bạn chọn được một thứ thì đương nhiên những thứ khác bạn phải từ bỏ nó đi rồi,..., bởi không ai đi về hướng tây mà cùng lúc vừa đi máy bay trên trời, vừa đi xe đạp dưới đất... được cả, không ai cưới cả hai, ba... cô vợ được cả..., . Từ bỏ không đồng nghĩa với khinh thường..., đi máy bay không có nghĩa khinh thường đi xe đạp,..., Phật... nhập niết bàn... không có nghĩa Phật... không còn yêu thương chúng sinh nữa..., mà hãy hiểu nó **chỉ đơn thuần là một cách thanh lọc những thứ ô uế, rườm rà... để cuộc sống trở nên tươi đẹp hơn, đơn**

giản hơn... – đó là quyền tự do của một người...,
đồng thời nó cũng là một loại bản lĩnh của sự buông
xả, bản lĩnh đó phụ thuộc vào trí tuệ và đức hạnh
của mỗi người,... .

Đứng giữa thế gian,...

Vô vàn lối rẽ,...

Con đường hạnh phúc,...

Kẻ nào sáng suốt,...

Tìm được hướng đi?...

Luân hồi sinh tử,...

Luyện ái... rằng buộc,...

Ai thoát được ra?...!

Điểm đến số 56

**“hãy lập trình cuộc sống của bạn thật nề nếp...
bạn sẽ nhận ra rằng có rất nhiều sự việc tới bạn sẽ
phản ứng được với nó một cách rất tự nhiên,
tức thì... mà không cần phải suy nghĩ,...”**

Giống như chiếc máy tính vậy, chỉ cần đưa ra bài toán là nó giải ngay lập tức,..., nó đâu có suy nghĩ, đắn đo... để giải đâu?, bên trong nó có một con chip xử lí thông tin rất thông minh, nhạy bén, tốc độ..., chúng ta cài bất kì một phần mềm tính toán... nào thì chỉ cần nhập dữ liệu là nó đưa ra kết quả ngay lập tức,... .

Đối với con người... thì bộ não chính là con chip đó, còn những quy tắc sống, đạo lí sống... chính là những phần mềm, người nào có càng nhiều phần mềm (tức giới đức, giới hạnh...) thì cuộc sống của người đó càng được an yên, nhẹ nhàng... – bởi tất cả các vấn đề trong cuộc sống dù nhỏ dù lớn... tới đều được các giới đức, giới hạnh... xử lí tại chỗ, không cần phải suy nghĩ, phiền não... gì cả nữa, người nào

càng giữ gìn đức hạnh... tốt thì đương nhiên cuộc sống sẽ càng an yên, tự tại, nhiều niềm vui, tránh được hết thị phi, tai họa,... . Hãy nhìn ra xã hội ta sẽ thấy, **những con người sống không có quy tắc, tùy tiện nói năng hành động, không coi ai ra gì... họ có phiền não? Họ có lắm chuyện? họ có là nguyên nhân của những rắc rối?,... .**

Phật... là người có vô lượng phần mềm tốt đẹp cũng như có vô lượng đức năng, trí huệ..., sự việc đến là giải quyết được tức khắc một cách tuyệt đối, không một giây phút bị trậm trễ,... . Cho nên: mỗi chúng ta muốn có được một cuộc sống tốt hơn... thì hãy cài đặt cho mình thật nhiều những đức hạnh tốt..., giả như cư sĩ tại gia thì cài đặt 5 giới, tu sĩ xuất gia cài hơn 200, 300 giới..., từ sự giữ gìn tinh tấn trong quá trình tu dưỡng đó thì năng lực của mỗi người tự nhiên sẽ được nâng cao, nâng cao tới vô cùng thì bằng với Phật, Bồ Tát... .

Suy rộng hơn thì trong một gia đình, một dân tộc, một đất nước... cũng phải cài đặt những quy định, quy tắc, pháp luật, thể chế... tốt đẹp, mọi người cứ y đó phụng hành... cho tốt thì tự nhiên sẽ hình thành một tập thể vững mạnh, an định và có nhiều niềm

vui với nhau hơn,... . Một người thành Phật... đó là một người được cài đặt được vô lượng phần mềm một cách hoàn chỉnh, hoàn hảo..., có vô số người thành Phật... như vậy thì tự nhiên mà thành một cõi giới cực lạc rồi,... .

Người có giới hạnh...

Trong tâm an định...

Sự việc ngoài thân...

Như xem tuồng, kịch...

Chẳng thể vướng bận...

Dần được giải thoát... .

Người chẳng giới hạnh...

Phóng túng tâm ý...

Sự việc ngoài thân...

Dính mắc, chấp chặt...

Phiền não, khổ đau...

Chìm trong luân hồi,...!

Điểm đến số 57

“người đang đi tìm đường...

thì không có tâm trí để ngắm cảnh...

– chỉ có người biết mình đang đi đâu...

thì mới có thể thưởng thức cảnh đẹp,

thưởng thức hương vị của cuộc sống...”

Có nghĩa là làm người... thì phải có trí hướng, có đường đi rõ ràng..., biết mình đang đi đâu?, đang làm gì?... **để không rơi vào trạng thái mơ hồ, bông lung, mất phương hướng...** – nó sẽ dẫn đến việc tâm trí ngày càng u mê, phiền não... và khổ đau,...

Giả như:

- Làm quan thì phải thanh liêm, chánh trực..., đem năng lực của bản thân ra để cống hiến cho đất nước, cho xã hội, cho nhân dân,...
- Làm vợ, làm chồng... thì phải chung thủy, cố gắng làm ăn để xây dựng tổ ấm, nuôi dạy các con thành người,...

- Làm người tu hành trong nhà Phật... thì phải có trí xuất li tam giới, sống đời để phụng sự cho chúng sinh vạn vật... .

-

Trong tâm mỗi người... có cái mục tiêu tốt đẹp đó rồi... thì cuộc sống tự nó sẽ trở nên vô cùng nhẹ nhàng, vừa đi đường vừa thanh thoi ngắm cảnh... bởi có nhắm mắt cũng biết rằng mình sẽ đi đâu, về đâu... cho nên không có gì phải lo lắng..., vừa sống vừa thưởng thức được những hương vị hạnh phúc tuyệt vời trên đời,... . **“Hạnh phúc... đến chỉ khi con người ta biết cảm nhận cuộc sống..., nếu không biết cảm nhận cuộc sống thì sẽ chẳng có niềm hạnh phúc nào tồn tại cả,...”**, hạnh phúc khi nhìn thấy tia nắng, hạnh phúc khi chạm tay vào giọt sương mai, hạnh phúc khi được ngồi lại tĩnh tâm,... những thứ hạnh phúc đó sẽ dễ dàng vứt bỏ đi **chỉ vì chúng ta đã vội vàng mà không kịp cảm nhận, vội vàng trong cuộc sống, vội vàng trong tâm thái, vội vàng trong tư duy,... .**

Ta là ai?..., Đây là đâu?..., Ta ở đây làm gì?..., Ta sẽ đi đâu?... những câu hỏi tưởng chừng như khò dại, ngớ ngẩn đó nhưng lại có rất ít người trả lời được, **thực ra là không ai trả lời được**, trừ người đã đạt được giác ngộ, là Phật, Bồ Tát... mới có thể tự trả lời được một cách viên mãn,... . Người phàm phu... thì nhận cái bản ngã, cái vọng tưởng... là ta, nhận những cảnh tượng, vật dục... hư giả làm cái sở hữu của ta, theo đuổi hư danh, quyền uy... làm hướng đi,... – có đáng thương chăng?,... .

Bỏ tham vọng ra...

Bỏ ngu si ra...

Bỏ phiền não ra...

Bỏ vật dục ra... .

...

Động lại thể tánh...

Trong ngàn, sáng suốt...

Thường biết, thường lạc...

Vĩnh hằng, bất biến... !

Điểm đến số 58

“cái giá của sự ngu si...

không biết nhìn nhận và đánh giá vấn đề...

là rất lớn và kèm theo khổ đau,...”

Vì sự ngu si... nên thích đi can thiệp vào cuộc sống của kẻ khác, thậm chí muốn chi phối họ..., vì sự ngu si... nên sẵn sàng buông lời chửi rủa, sân giận... tới kẻ khác, không muốn ai hơn mình..., vì sự ngu si... nên không biết nhìn nhận và đánh giá vấn đề một cách khách quan, bao quát, hợp tình hợp lí... từ đó gây mâu thuẫn, tranh giành, hãm hại... lẫn nhau, **tự cho bản thân vẹn toàn, cái gì cũng đúng đắn,...**, cũng vì sự ngu si... cho nên hại người cuối cùng lại hại mình, làm khổ người cuối cùng lại làm khổ mình, tự hỏi có an vui, thoải mái khi được thỏa mãn không?,..., càng ngu si, càng phóng đại, làm lớn chuyện... thì càng khổ đau, ân hận, day dứt... nào có vui thích gì?,... .

Phật... không có ngu si... cho nên Phật... không đi phan duyên, cầu duyên, hóa duyên, phá duyên,... như vậy, **tất cả đều tùy duyên...** cho nên Phật... có đại tự tại, đại an lạc,... là được hết thảy mọi thứ dính mắc, ô tạp... nơi thế giới ta bà này,...

Dù nghèo... đến chết cũng không phan duyên,...

Dù đói... đến chết cũng không cầu duyên,...

Dù đau... đến chết cũng không phá duyên,...

Dù rét... đến chết cũng không hóa duyên,...

...

Hết thảy tùy duyên, tùy duyên bất biến,...

Bất biến tùy duyên, tùy duyên hết thảy,... !

Điểm đến số 59

**“đang thích nói... mà có thể không nói...,
đang thích làm... mà có thể không làm...,
đang thích nghĩ... mà có thể dừng nghĩ...
– đó không phải là bản lĩnh của người
tâm thường...”**

Cần nói mà không nói... đó là một loại kiềm chế..., cần làm mà không làm... đó là một loại khí chất..., cần nghĩ mà không nghĩ... đó là một loại cảnh giới thâm sâu,... . Người bình thường không có định lực, trí tuệ yếu kém... cho nên không thể kiềm chế được lời nói, việc làm... mình ưa thích,... – chỉ có người biết tu luyện, đã đạt tới sự giác ngộ nhất định... thì họ mới có thể làm được,... .

Thích nói, thích làm, thích nghĩ, thích gì đi nữa... thì vẫn là thích..., thích... là một loại cảm xúc của người phàm phu,..., sử dụng nó tùy tiện ắt động

chạm vào nhau, gây mâu thuẫn, hỗn loạn,... . **Chỉ có người giác ngộ mới không thích..., họ đứng ngoài cái thích, cái cảm xúc của chính mình... để nhìn nhận vấn đề một cách khách quan, bao quát, hợp tình hợp lí... – đó mới là điều kiện để mọi sự được yên bình, an vui... và công bằng... .**

Có thể lia tất cả lời nói..., có thể lia tất cả việc làm..., có thể lia tất cả ý nghĩ..., **mọi sự đều có thể tùy duyên bất biến... thì đó là cảnh giới của Chư Phật, Chư Bồ Tát..., của bậc Thánh Hiền, Quân Tử... rồi vậy..., không phải việc mà kẻ phàm phu không biết tu dưỡng làm được,...** .

Có kiềm chế... mới có khí chất...

Có khí chất... mới có cảnh giới...

Kiểm chế lớn... thì khí chất lớn...

Khí chất lớn... thì cảnh giới lớn...

Cảnh giới lớn... ắt định lực lớn...

Định lực lớn... ắt trí tuệ lớn...!

Điểm đến số 60

“mong mọi thứ vẹn toàn...

– chỉ bằng mong mọi thứ bình yên...”

Phật, Bồ Tát... thì nhất định là bình yên... rồi, còn kẻ phàm phu nhiều chuyện... thì chắc chắn là không, nếu kẻ phàm phu... có thể bớt một lời nói đi thì sẽ thêm một phần bình yên..., bớt một việc làm đi sẽ thêm một phần an định..., bớt một ý nghĩ đi sẽ thêm một phần hỷ lạc,... . Nhà Phật dạy: **“bớt một lời nói, niệm một câu phật... thì cuộc sống sẽ trở nên hài hòa, yên vui, ít phiền não... hơn”**,... .

Cõi giới của Phật, Bồ Tát... thì nhất định là vẹn toàn... rồi, còn cõi giới của phàm phu... thì chắc chắn là không, vì sao không? **vì chúng sinh còn chịu sự chi phối của những giới hạn nơi thân xác, phiền não..., cùng các quy luật vật lí...,** làm sao mà vẹn toàn cho được?,... . Hiểu là không thể vẹn toàn, nhưng bình yên thì có thể, chỉ cần dần dần buông xả vạ pháp, vạ duyên... thì sự bình yên sẽ được nâng

cao,..., **“buông ít bình yên ít... – buông nhiều bình yên nhiều”**, **“sự bình yên nâng cao đến cùng cực thì cũng chính là sự vẹn toàn rồi vậy,...”**. Đi đến sự vẹn toàn và bình yên tuyệt đối... thì chỉ có cách là tu hành như vậy, tu cho đến khi thành Phật, Bồ Tát... thì ắt sẽ tự hiểu thôi,... .

Thế gian lăm hỗn loạn,...

Chẳng thứ gì vẹn toàn,...

Dẫu biết là như thế,...

Không thấy, không can thiệp,...

Tự tâm sẽ bình yên,...

Không biết, cũng không nghe,...

Trong lòng tự hỷ lạc,...!

Điểm đến số 61

“**công bằng... không phải là sự chiến đấu,
tranh giành... để đạt được,...
mà công bằng... đơn thuần là sự tha thứ, buông xả...
để bình yên,...”**

Hãy thử nghĩ xem, nếu ai ai cũng tha thứ, buông xả... được vạn duyên, vạn pháp,... và có thể tha thứ được cho hết thảy... thì có phải đó là cõi nước cực lạc... rồi hay không?, cõi cực lạc có gì là không công bằng... không?, chỉ có không thể tha thứ, không thể buông xả... cho nên chúng ta vẫn ngồi ở đây, vẫn sống ở cõi ta bà này,..., và vẫn phải chịu những thứ bất công từ người khác, từ xã hội, và từ chính bản thân,... .

Người phạm phu... luôn đi tìm sự công bằng cho chính mình,..., không muốn bản thân chịu thiệt thòi một điều gì cả, **một lời bị oan ức... cũng không chịu,...** – chính vì vậy mà cứ đấu đá lẫn nhau, oan oan tương báo... không ngừng dứt,..., một nơi còn tồn tại oan ức, tranh giành... thì nơi đó không được xem là có công bằng, và có yên bình... .

Bậc Thánh Trí... họ không bao giờ đi tìm kiếm sự công bằng, bởi sự công bằng luôn hiển hiện ở trong tâm của họ rồi,..., họ tha thứ được, họ buông xả được... thì chính là công bằng,..., tâm không bị dao động trước vạn pháp... chính là công bằng,... . Họ nhìn thấu nguyên nhân sâu xa từ vô thủy kiếp, họ hiểu được nhân quả xoay vần... cho nên họ chấp nhận được, nhẫn chịu được, tha thứ được, tự mình giải quyết được... và an vui được,... .

Tâm tĩnh lặng...

Vạn vật cũng tĩnh lặng...

Tâm bình yên...

Vạn vật cũng bình yên...

Tâm tỉnh giác...

Vạn vật cũng tỉnh giác...

Tâm từ bi...

Vạn vật cũng từ bi...!

Điêm đến số 62

**“thế gian này có rất nhiều bác sĩ...,
cùng là một bệnh... nhưng có nhiều người
có thể chữa được..., miễn là khỏi bệnh...
thì hãy để cho bất kì ai đến chữa trị...”**

Giả như: Một người đào hố... thì có nhất thiết cứ phải là chính người đó lấp lại cho bằng phẳng không? nếu có người khác lấp được cái hố đất đấy thì hãy để họ lấp lại,... – **đó chính là sự uyển chuyển trong cách sống, cách tư duy...** . Sự cứng nhắc... sẽ làm cho người ta phí phạm thời gian, tâm lực... thậm chí là ôm giữ khổ đau, không thể buông ra được,... .

Cũng như vậy, cùng là một loại nỗi khổ niềm đau, cùng là một loại bệnh tật..., ai chữa cũng được, không quan trọng, miễn là khỏi bệnh, miễn là an vui, miễn là bình yên... . Phật... này giáo hóa cũng được, Phật... kia chỉ dạy cũng xong, đâu có khác gì?, đâu phải nghĩ nhiều?,... .

Con vi khuẩn, vi rút... đến làm hại bạn... bạn cứ ngồi trách móc, oán hận... bắt con vi rút, vi khuẩn... đó phải chữa cho bạn khỏi bệnh lại à? Sao gốc nghềch thế?, phải đi tìm thầy thuốc, cây dược... mà chữa trị cho kịp thời chứ?,..., cũng như vậy, mọi nỗi khổ niềm đau... trong cuộc sống... người này mang đến cho ta, ta cũng không nên oán trách... gì họ cả, ai khác có thể an ủi, khóa lấp... cho mình thì hãy mở rộng lòng đón nhận... – bởi cuộc sống là chuỗi tiếp diễn và biến đổi liên tục..., **tâm cứng nhắc, chấp chặt... chỉ là những vọng tưởng thuộc về quá khứ mà thôi, từng sắc na đã trôi qua rồi, không còn cái gọi là quá khứ nữa đâu,..., hơn nữa... tâm chấp giữ... cũng chính là một tướng ngại, một bức tường, một rào cản... do chính mình tạo ra,..., sao phải làm thế?... .**

Tốt hơn hết, hốt đất mình có sức để san lấp thì hãy tự mình làm..., nỗi khổ niềm đau... người khác gây ra mình cũng có thể dùng năng lực của sự từ bi và trí tuệ... để khóa lấp..., bệnh tật do tam độc tham sân si... và oán thù... gây ra thì có thể dùng tâm thanh tịnh để tự mình chữa trị, hóa giải dần... – đó mới là

bản lĩnh to lớn mà Phật, Bồ Tát... muốn bạn có, muốn bạn trưởng thành, muốn bạn tường tận, thấu tỏ... .

Một bài toán có nhiều cách giải được...

Một loại bệnh có nhiều cách chữa trị được...

Một cái hố có nhiều người lấp lại được...

Một niềm đau có nhiều người hóa giải được...

...

Đừng cứng nhắc, cũng đừng chấp chặt...

Miễn là sự việc được giải quyết thì hãy...

Mở rộng tâm lượng và trí tuệ... để đón nhận...

An vui là được, bình yên là được...

Vạn duyên buông xả, vạn pháp cũng buông xả...

Thứ còn đọng lại... chính là bản tâm thanh tịnh...

Thanh tịnh ắt an vui, thanh tịnh ắt bình yên...!

Điêm đến số 63

“con người... chỉ có được hạnh phúc...

**khi thật sự biết đi bằng chính đôi chân của mình,
sức mạnh của mình, và sự trong sáng của mình,...”**

Giống như con chim vậy, nó có thể rang đôi cánh của nó bay lượn giữa bầu trời, tự nó kiếm ăn nuôi sống mình, tự nó chọn nơi làm tổ, đẻ trứng, chăm con... – đó là hạnh phúc của nó, **bất kể chúng sinh nào cũng vậy, và con người... cũng vậy, phải trưởng thành, mạnh mẽ, tự đi được trên đôi chân của mình, một mình dám đối diện với tất cả mọi chuyện...,** đến khi tĩnh tâm nhìn lại không thấy bản thân phạm lỗi gì, không phiền lụy đến ai..., lại giúp ích được cho người khác, cho đại chúng xã hội... điều gì đó... thì ắt tự tâm sẽ thấy hoan hỷ, hạnh phúc,..., có được những nụ cười sáng khoái trên môi,... .

Người... sống yếu đuối, phiền lụy đến người khác..., thiếu bản lĩnh trong sự việc của mình mà luôn kéo người khác vào..., không dám đối diện với cuộc sống một cách sảng phẳng... **thì ắt sẽ rất ít niềm vui, niềm hạnh phúc, hỷ lạc...**, trong tâm lại vô cùng sợ sệt, lo âu..., cũng dễ nổi nóng, giận hờn... bởi không tự chịu trách nhiệm được mà cứ thích đổ lỗi cho người khác,...

Hãy nhìn Đức Phật... đi, một mình ngài với đôi chân trần, cùng với chiếc bát đi tha phương giáo hóa..., trong tâm không có khổ đau... chỉ có hỷ lạc..., **bên trong con người đó là gì? đó là sự trong sáng, là đạo hạnh và trí tuệ siêu việt, là bản lĩnh tuyệt vời không gì sánh bằng...** . Còn bạn thì sao? Bạn còn khổ đau không?, bạn có trong sáng không?, đạo hạnh và trí tuệ của bạn như nào?, bạn có bao nhiêu bản lĩnh để đối diện với cuộc sống này?,... .

Đạo hạnh vô lượng...

Trí tuệ vô lượng...

Bản lĩnh vô lượng...

Hỷ lạc vô lượng...

...

Hết thầy chúng sinh...

Ai cũng sẵn đủ...

Nhìn thẳng vào tâm...

Mà tu sửa mình...!

Điểm đến số 64

“sự thấy, biết... của tự tánh... trước các tướng thức...

nơi mỗi chúng sinh, vạn vật... là tức thì

và không có khoảng cách...”

Một ngày trôi qua... chúng ta sẽ dễ dàng nhớ được mình đã làm gì? nghĩ gì?... trong ngày hôm đó... – đó là cái thấy, biết... ngắn hạn, mỗi người đều có thể truy xuất được ngay lập tức khi cần đến, **ngày hôm qua, hôm kia, tháng trước, năm trước... thì sao?** còn nhớ hết tất cả mọi thứ không?, nghĩ bao lâu mới ra? hay không thể nhớ nổi nữa?... .

Những gì chúng ta đã từng nghĩ, đã từng làm... trong quá khứ (**từ vô thủy kiếp... đến nay**) mọi thứ là ngay trước mắt (**cái thấy, biết... của tự tánh... là ngay trước mắt**), không có khoảng cách về thời gian, không gian..., mọi thứ luôn ở bên cạnh mình (kho tàng thức, a lại da thức... hay còn gọi là tập nghiệp...), với từng suy nghĩ, hành vi hay quyết nhỏ nhoi... – chỉ là **“với cái định tâm... hiện tại thì chúng ta không thể nhớ nổi”**,... .

Càng định tâm thì càng biết, càng thấy... xa hơn... .
Giả như: cái định của hàng thanh văn A La Hán có thể thấy tướng thức... trong 500 kiếp quá khứ..., Của hàng Bồ Tát... là vài nghìn kiếp... cho đến cái thấy biết của Phật... là vô lượng... kiếp,..., **chỉ cần nhắc đến là họ có thể truy xuất trong cái kho tàng thức... ấy ra ngay lập tức**, vọng thức đó, hình ảnh đó, sự việc đó, con người đó... sẽ hiển hiện ngay trong tâm trí,..., và có thể diễn bày ra lời cho người khác nghe được, hiểu được... .

Người phàm phu... chúng ta thì không có định lực... sâu dày nên không thể biết những thứ xa xôi của chính mình... được, nhưng ở một nhân duyên nào đó có thể tự nhiên mà dòng tướng thức nào đó chạy qua tâm trí..., như thấy sự việc được lặp lại với con người đó, với cảnh tượng đó,..., **rất quen thuộc**,..., hay trong một giấc mộng, một trạng thái hôn mê... mà mộng về quá khứ..., mộng về năm trước, lúc trẻ thơ, thậm chí là kiếp quá khứ..., “**vô lượng, vô biên, vô số, vô tận... tướng thức vẫn ở đó, vẫn bên chúng ta... – chỉ là chúng ta không thấy, không biết... mà thôi**”,... .

Đồ đạc đã mua...

Chất chứa trong nhà...

Đã để ngăn nắp...

Khi cần biết ngay...

Nó nằm chỗ nào...

...

Niệm tượng đã khởi...

Từ vô thủy kiếp...

Khi thành Phật... rồi...

Thấy biết... rõ ràng...

Lúc nào sinh ra... !

Điểm đến số 65

**“chúng ta đừng sợ tưởng thức... quá nhiều...,
mà hãy sợ bị nó chi phối mình...,
người tu hành... chỉ là người không để tưởng thức...
của chính mình... chi phối...”**

Giả như: khi Phật... thành Phật rồi, Phật cũng hay kể cho tứ chúng đệ tử... nghe về các kiếp quá khứ của mình, nhân duyên của Phật với mỗi chúng sinh, hoặc giữa mọi người với nhau..., dù thành Phật... rồi nhưng tưởng thức ấy cũng đâu có mất đi?, nếu mất đi rồi thì làm sao Phật... truy xuất ra để nói lại được?,... - **“chúng ta không nhớ được như Phật... đơn giản là bởi vì chúng ta không phải Phật...”**.

Có một điều khác biệt rất quan trọng chúng ta phải minh bạch không được nhầm lẫn, đó là “**khi chưa chúng đạo (thành Alahan, Bồ Tát, Phật...)** thì các tướng thức ấy nó là sự chấp trước, phân biệt, vọng tưởng... trong tâm chúng sinh, vừa thấy nó nhưng cũng vừa bị nó chi phối,...” – “**còn khi chúng đạo rồi** thì tuy cũng thấy nó như Phật... thấy nhưng lại không bị nó chi phối nữa, trong tâm đã đầy đủ đức hạnh và trí tuệ... để vượt qua nó (nghiệp lực mà nó tạo ra...),...”. Chúng ta có thể hình dung như ví dụ sau đây, hồi trẻ thơ chúng ta thích chơi những trò chơi dân gian như bắn bi, nhảy dây, kéo co, đá bóng..., bạn bè không cho chơi cùng thì rất dễ nóng giận..., đó chính là chúng ta thấy tướng thức... và bị tướng thức... chi phối... – nhưng khi trưởng thành rồi, lớn lên rồi... những trò chơi ấy đã không còn sức mạnh hấp dẫn ta nữa, bạn bè không cho chơi cũng không sao cả, không còn nóng giận... gì nữa, có khi chỉ nở một nụ cười... – đó là tuy nhớ đến tướng thức nhưng lại không còn bị dính mắc vào nó nữa, tâm vẫn bình thản..., **cũng tức là đối với Phật... thì tâm vẫn thanh tịnh, tỉnh giác... trước các tướng thức, sắc tướng, nghiệp lực... .**

Lục Tô Huệ Năng nói: **“không sợ vọng khởi, chỉ sợ giác chậm”** cũng có nghĩa là **“không sợ tướng thức... chỉ sợ trong tâm không đủ thanh tịnh, tỉnh giác... trước các tướng thức... ấy”** – bạn có minh bạch được không?..., thứ chiến thắng tướng thức, sắc tướng, nghiệp lực... chính là **“sức giác, sức định...”** đã được tôi rèn, hun đúc... trong quá trình tu hành,... . Đại giác, đại định... như Phật... rồi thì hết thấy các thức... đều tan biến hết..., **“tan biến ở đây không phải là biến mất đi, vũ trụ vạn hữu... cũng biến mất đi..., biến mất thì sao Phật... còn nhớ được?... mà là “có như không có”, “sắc, thức... tức thị không”...**, là không còn bị nó chi phối nữa..., cái thấy, biết... về sắc, thức... bên ngoài... chỉ đơn giản là thấy, biết... về chúng vậy thôi, không sinh niệm nữa, không để tướng thức... hoạt động nữa,...”.

Khi đã thành Phật...

Quá khứ, vị lai...

Cũng chẳng tan biến...

Thấy, biết... vô lượng...

Ở ngay trước mắt...

Nhưng khác kẻ phàm...

Chẳng còn dính mắc...

Chẳng bị chi phối...

Gặp duyên kể ra...

Khéo dẫn đại chúng...

Thuận việc tu hành...

Đồng thành Phật... đạo...!

Điểm đến số 66

“ai cũng sống tình cảm cảm...

con người... chẳng phải gỗ đá...

– chỉ là cách thể hiện tình cảm mỗi người...

mỗi khác, nếu sống chung thì phải nhìn nhận được,

cảm thông được, tôn trọng được...,

nếu không thì sẽ rất khó để hòa hợp lại

với nhau,...”

Khi hai người bất kì... mới gặp nhau lần đầu... việc đầu tiên là gì? **đó là nở một nụ cười**, sau đó có thể sẽ tiếp chuyện, kết duyên..., **những ân tình... sâu đậm** thì tự nhiên biến chuyển trong luân hồi... mà kết thành **vợ chồng, gia đình, ròng tọc, đất nước... với nhau,...** . Tuy nhiên hai người... bất kì đây có những nhìn nhận khác nhau đối với vũ trụ vạn vật... này, nếu không thể cảm thông được, tôn trọng được... mà xúc phạm nhau, nói xấu nhau... thì **cái nụ cười ban đầu kia không còn nữa...**, dần dần nhiều mâu thuẫn hơn... thì ắt sẽ đến lúc phải chia lìa,... .

Hai tảng đá vô tri... đặt cạnh nhau nếu không ai động chạm vào thì trăm, triệu năm sau... nó vẫn nằm y ở đó, chẳng sê dịch đi chút nào..., nhưng giữa hai chúng sinh hữu tình... thì có, **“tình nhiều thì còn gần nhau, cạn tình thì tự khắc mỗi người một nẻo,...”**, **chẳng phải tình không có mà là người này không thể hiểu được cái tình của người kia và ngược lại,...** – **thế mới gọi là hữu tình,...** .

Vậy nếu không vô tri mà cũng không hữu tình... thì nó là cái gì?... – **đó là Phật, Bồ Tát... .** Phật, Bồ Tát... có đại trí huệ... nên không vô tri như cục đá,..., Phật, Bồ Tát... có đại đức năng... nên không hữu tình như kẻ phàm phu,... . Hai vị Phật... đứng cạnh nhau trăm, triệu... năm cũng chẳng sảy ra vấn đề gì, mâu thuẫn gì... vì sao vậy? **Vì tâm họ thanh tịnh, từ bi, trí huệ... đâu có khởi niệm gì đâu mà có mâu thuẫn với nhau, nói xấu nhau... – chỉ có kẻ phàm phu hữu tình... chấp niệm, chấp tướng... mới sinh ra những thứ rối rắm... trong gia đình, ròng tọc, đất nước... cuối cùng là toàn thể xã hội và nhân loại... mà thôi, đạo lí này người người... hãy suy nghiệm cho sâu sắc, thấu đáo... để phản tỉnh và rèn luyện lấy mình,...**

Niệm, tưởng... không hại...

Có hại bởi chấp...

Không chấp không hại...

Chúng sinh hữu tình...

Chấp trước, phân biệt...

Đối cảnh, tiếp duyên...

Trước nở nụ cười...

Sau lại đau, khóc...

Như đứa con nít...

Rong chơi lục đạo...

Bao giờ mới lớn...

Thành Phật, thành Tổ...

Về chốn vô ưu...!

Điểm đến số 67

“nói lời không thông... ắt bị chửi, rủa...”

– nói lời sáng suốt... vạ người nghe, theo...”

Chúng sinh nào cũng có đại trí tuệ cả, dù là người nghèo khổ, dù là dân thường, dù là đứa trẻ thơ..., tuy họ chưa thể nói ra được những lời trí tuệ... nhưng lời nào không phải là lời trí tuệ, lời nào không thấu tình đạt lý... thì họ sẽ biết đấy..., người nghèo cũng sẽ ngấm ra kẻ giàu đừng mong lừa họ, người dân cũng sẽ phát hiện quan lại đừng hòng che trời, trẻ thơ cũng sẽ cảm nhận người lớn đừng hòng lừa gạt,...

Cho nên, kẻ phàm phu... phải suy nghĩ cho thông từng lời nói của mình, thông rồi, thấu tình đạt lý rồi... thì mới mở miệng, bởi lời đã nói ra rồi thì không thu lại được nữa, lời chua cay, sân giận, không thông... như con dao bén vậy, nhổ cắt đứt tình cảm, nhân duyên, sự đoàn kết... rồi... thì sẽ tự trách chính mình mà thôi,...

Ai là người nói lời sáng suốt, lời thấu tình đạt lí... – đó là Phật, Bồ Tát..., là Thánh Hiền, Quân Tử,..., là người có thể bỏ qua tư tâm của mình để vì kẻ khác, là người có sự chân chánh, trung thực, thủ tín, thủ đức..., họ mới có thể nói ra lời sáng suốt, thông tuệ..., “trong lời sáng suốt, thông tuệ... ấy không có tư tâm, không có hỷ nộ ái ố, không có tự lợi...” – lời đó mới có thể khiến bách tính xã hội, thiên địa vạn vật... kính kễ, có kính nể mới có thể lắng nghe và làm theo... được,...

Lời nói không thông...

Gieo rắc u sầu...

Oan ức, khổ đau...

Người người... đấu đá...

Nước nước bất hòa...

Thế gian hỗn loạn... .

...

Muốn nói lời thông...

Trước tiên vô ngã...

Đã vô ngã rồi...

Vạn lời thông tuệ...

Đều nói ra được...

Khắp chúng an vui...!

Điểm đến số 68

**“không nên tùy tiện bình luận...
nhân phẩm và nhận thức của người khác...”**

Bàn tán đến người khác với tâm thái khinh khi, đề cao bản thân mình... chính là không biết cảm thông, không biết tôn trọng... đến người khác... . Ông Trời... vốn im lặng không bao giờ bình luận đến bạn tại sao bạn lại mở miệng bình luận kẻ khác? Có trái với đạo trời?... , trên trời có khi nào vọng một tiếng xuống nói bạn không được thế này, không được thế kia... không?,... . **Người đã đắc đạo... tuyệt đối không có tùy tiện nói động đến người khác, tức là đồng với đạo của Trời... rồi vậy,... , chỉ có kẻ phàm phu... còn hỷ nộ ái ố... ích kỉ nhỏ nhen... u tối không thông... tư tâm phiền não... thì mới đi làm cái việc ngu ngốc đó mà thôi,... .**

Cục đá, cục đất...

Vô tri, vô giác...

Nếu chẳng động vào...

Nó cũng nằm im... .

...

Kẻ khờ, kẻ dại...

Dù có u mê...

Nếu chẳng nói động...

Vạn chuyện chẳng sanh... .

...

Miệng lưỡi, đầu môi...

Chỉ để ăn uống...

Hãy nên tĩnh lặng...

Chớ sinh muôn ác...!

Điểm đến số 69

**“bất kể một sự vật, hiện tượng... nào
cũng đều có tính chất vô thường và vô ngã...”**

Các nhà khoa học ngày nay họ đã **công nhận được sự vô thường... trong giáo lí nhà Phật...**, bởi họ đã nghiên cứu tất cả mọi thứ (từ thiên nhiên động thực vật... cho đến các loại vật chất trên trái đất, xa hơn là vũ trụ...) và thấy được rằng **không có thứ gì là luôn luôn tồn tại một cách vĩnh viễn** (tức tính vô thường...), **bản thân nó luôn có sự chuyển động, biến đổi, và sinh diệt...** (giống như sự chuyển động của các hạt lượng tử..., sự chuyển hóa của các hạt vật chất vi tế... ấy trong đại tự nhiên, đại vũ trụ... cùng tốc độ sinh diệt của nó,...), thậm chí quá trình đó diễn ra một cách rất nhanh, chỉ bằng là một phần triệu triệu giây... (nhà Phật gọi là một sắc na sinh diệt...), nhanh đến nỗi họ không đo đạc được, thậm chí là không tưởng tượng ra được,...

Ngoài tính chất vô thường của sự vật, hiện tượng... nó còn mang một tính chất quan trọng hơn, sâu sắc hơn, cơ bản hơn... **đó là tính chất vô ngã...** – tức là không có bất kì cái gì là chủ thể, là đầu não, là chỉ huy trưởng... **“duy nhất, quyền năng nhất...”** cả..., mà mọi sự vật, hiện tượng... nó là **“một tổ hợp nhiều thứ vô thường kết hợp lại”**, nhà Phật nói là **“nhân duyên”**, là nhiều duyên kết hợp lại nó mới thành sự vật, hiện tượng..., còn nếu nó đứng riêng lẻ... thì đương nhiên không có sự vật, hiện tượng... nào phát sinh, hiện tượng... ra cả,... . Giả như: trong não... của chúng ta... gồm rất nhiều nơ ron thần kinh..., chúng trao đổi tín hiệu thu nhận... được từ bên ngoài... (**sáu căn khi tiếp xúc sáu trần...**) mà lập thành các loại tướng thức (vọng tướng, phân biệt, chấp trước...)... cụ thể..., tuy nhiên lại không có một nơ ron nào tự nhận là **“ta là chủ thể để kiến tạo tướng thức... này”** ..., mà là **“hết thủy nơ ron... đồng thời tạo ra loại tướng thức... ấy bằng quá trình trao đổi tín hiệu diễn ra trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn...”** – (để dễ hiểu hơn chúng ta hình dung là có một căn nhà (tức tướng thức, ý niệm...) thì phải tạo dựng bởi rất nhiều viên gạch... nhưng không có bất kì một viên gạch nào tự nhận nó là một căn nhà

cả (đó là tính vô ngã của căn nhà...), mà đồng thời tất cả các viên gạch cùng tạo nên nó,..., và căn nhà đó cũng phải đến lúc đổ nát... (tức là tính vô

thường ở trong đó...), **“nếu không có gạch thì không có căn nhà,..., cũng tức là đã vô ngã thì đương nhiên là vô thường,...”** vô ngã là cái gốc của sự vô thường... – cho nên Phật... mới nói **“đạo của ta là đạo vô ngã”**...). Căn nhà... có thể tồn tại 50... năm, tức thời gian sinh diệt vô thường của căn nhà là 50... năm, tuy nhiên thời gian sinh diệt của một tướng thức, một ý niệm... là vô cùng nhỏ, **trong một giây có tới 32 ức trăm ngàn... niệm... được sinh ra, được hình thành...** (tức 320 triệu... ý niệm vi tế đan xen vào nhau trong một giây),... – đó là sự vô thường diễn ra một cách vô cùng ngắn mà các nhà khoa học chứng minh được nhưng không thể đo lường được (**phải tu hành tới Bồ Tát Bát Địa... trở lên mới có thể nhìn thấy được sự sinh diệt đó...**),..., và họ chưa minh tâm kiến tánh... như Phật, Bồ Tát... cho nên họ chưa thể hiểu được sự vô ngã... ở bên trong sự vô thường,... .

Nhưng chúng ta phải minh bạch rằng: “**không có ngã, không chấp ngã... thì tự tại, giải thoát, an lạc... trên sự vô thường, trên sinh diệt... như Phật... chứ không phải là không có ngã rồi thì vô thường cũng không có, không diễn ra... (không có tánh thì cũng không có tướng, mà tánh tướng là đồng nhau...)**”, ví như đám mây... nó có ngã gì đâu nhưng nó vẫn có vô thường, biến đổi thành nước mưa, tách trà..., vạn tướng, vạn pháp... trong muôn loài vạn vật... đều như vậy, **bản chất đều vô ngã, vô thường...**, người tu hành khi đạt đến sự giác ngộ lớn ắt sẽ minh bạch được,....

Vạn vật... vô thường,...

Vốn không trường cửu,...

Các duyên hòa hợp,...

Biến hóa, xoay vần,...

...

Vạn pháp... vô ngã,...

Vốn không tự thể,...

Tưởng thức... suy luận,...

Là không thể được,...

...

Tánh... vốn không động,...

Tướng... cũng không động,...

Nếu thấu tỏ được,...

Trí... đồng Chư Phật,...!

Điểm đến số 70

“bất kể việc gì hãy học cách đưa ra

quyết định nhanh một chút...

– đừng để mất đi quá nhiều thời gian

suy nghĩ về nó,...”

Người lè mề, chuyện gì cũng chậm chạp, thiếu quyết đoán... thì chắc chắn là người chưa có được sự trưởng thành, chưa có được bản lĩnh và trí tuệ... đủ lớn,... . Những sự việc nhỏ bé trong cuộc sống mà cứ luẩn quà luẩn quẩn mãi... mà đánh mất thời gian, mất tâm thanh tịnh, mất năng lượng, mất sức khỏe, mất sự tập chung, mất trí tuệ uyển chuyển... thông suốt,... .

Bậc thánh trí... bất kể việc lớn nhỏ... gì họ cũng chỉ suy nghĩ cho thông một lần, thông rồi thì đưa ra được quyết định nhanh chóng và kết thúc sự việc, không còn để tâm đến nó nữa... – đó mới là khôn, là khéo, là trí, là tuệ... . Và tất nhiên để có được một bản lĩnh lớn như thế... thì đòi hỏi kẻ phàm phu...

phải biết khiêm hạ mình lại, tu dưỡng nội tâm, buông xả các ác..., **khi trí tuệ lớn mạnh, nhìn sự việc được thông sáng hơn, cộng với một định lực... đủ lớn nhờ việc tu hành nữa... thì những sự việc lớn nhỏ trong cuộc sống... ắt sẽ được giải quyết nhanh hơn,...** – đó là lợi ích của việc có tu dưỡng... đem lại,... .

Vạn sự, vạn vật...

Biến chuyển rất nhanh...

Sắc na sinh diệt...

Chẳng còn động lại...

Vậy nên kẻ ngộ...

Đừng chấp, đừng phiền...

Không dính, không sâu...

Hãy nhìn nhận nó...

Bằng tánh sáng suốt...

Thường tịnh, thường lạc...!

Điểm đến số 71

“sống nơi bùn lầy...

mà vẫn giữ gìn được phẩm hạnh tốt đẹp...

thì về nơi đất Phật... sao có thể làm hoen ố...”

Kẻ tu hành phải vượt qua nhiều khảo nghiệm của trời đất... thì mới có thể đắc đạo,..., nơi bùn lầy... nghĩa là sống ở cõi ta bà này... có rất nhiều丛生 gai, thử thách, cạm bẫy... và cám dỗ,..., **trong hành trình tìm lại chính mình, tìm về cội nguồn...** thì chắc chắn sẽ gặp đủ loại... trướng duyên... để có thể hoàn thiện bản thân, hoàn thiện nhân cách, hoàn thiện bồ đề tâm,... .

Đức hạnh, trí tuệ... của người tu hành thiếu sót chỗ nào thì trời đất, Thần Phật... sẽ đưa nhân duyên, sự duyên... đến để khảo nghiệm, **nếu không vượt qua được thì vẫn là kẻ phàm phu, không tiến bộ thêm...**, còn vượt qua được thì sẽ gặp trướng ngại khác, trướng ngại khác nữa... để cuối cùng người chân thật tu dưỡng ấy sẽ có vô lượng đức hạnh, vô lượng trí tuệ... giống như Phật, Bồ Tát... vậy, gọi là **sự đắc đạo,... .**

Ở cõi ta bà... mà vẫn trong sạch... thì đương nhiên đi bất cứ đâu cũng trong sạch, hưởng hồ là về đất Phật... nơi chỉ có sự trong sạch, **nơi hội tụ các bậc thượng thiện đã vượt qua mọi khảo nghiệm,...** . Cho nên: “Người thiện... thì có thể tùy ý lựa chọn con đường đi của mình, nơi mình muốn đến..., vẫn ở nơi đây cũng được, lên thiên đàng cũng được, về cực lạc cũng được... – vì sao? Vì **tâm và cảnh tương ưng rồi thì đương nhiên được,...**, đức hạnh, trí tuệ... càng lớn thì cõi giới càng lớn, càng yên bình, thanh tịnh, an vui..., khắp càn khôn vũ trụ này có vô lượng cõi giới... tốt lành, **quan trọng là tâm của bạn có tương ưng hay không mà thôi,...**” .

Thị tâm thị Phật thị tâm tác Phật...

Tâm này là Phật thì tâm này là Phật...

Tâm này là ma thì tâm này là ma...

Tâm này là địa ngục thì tâm này là địa ngục...

Tâm này là thiên đàng thì tâm này là thiên đàng...

Tâm này là cực lạc thì tâm này là cực lạc...!

Điểm đến số 72

**“một ngày đã hết..., nằm xuống... tĩnh lặng...
mỗi người lại trở về với cảnh giới tâm của mình...”**

Khi sinh ra đời chúng ta đi một mình, khi lìa đời chúng ta cũng đi một mình..., hai cái thời khắc đó nói lên cả cuộc đời một con người... mọi thứ ở trong đó xét tới cùng đều là sự cô đơn, lẻ bóng..., ban ngày tiếp xúc tới vạn người... nhưng đêm xuống nằm lại chỉ một mình, chuyện vui chuyện buồn thế tục hồi hả... nhưng trong tâm một mình suy tư, nhân sinh quan, thế giới quan... cũng chỉ nhìn ra từ cặp mắt của mình chứ không nhờ người khác nhìn hộ, **đui chột... thì mọi thứ cũng đen tối,...**

Có thể lĩnh hội được thâm ý của tạo hóa là phải bản lĩnh trong thâm tâm, kiên cường như một ngọn cỏ trước gió lớn, **đù đứng yên đó một mình nhưng vẫn muốn sống, muốn phát triển và an hưởng sự tồn tại cho đến hết thọ mạng...** . Làm người... có tự do hơn, không phải đứng một chỗ như cây cỏ thì **phải hiểu thấu lẽ trời..., không vì sự cô độc mà tung hoành làm bậy, tạo ác..., “người giác ngộ chứng đạo... tâm địa như cục đất, khúc gỗ... chẳng hại ai, đó là biết thuận theo tự nhiên rồi vậy,...”** .

Giác ngộ đến tận cùng của sự cô độc... chính là chân tâm, tự tánh... trong mỗi chúng sinh, là bản thể của vũ trụ vạn vật,..., sống với nó, hiển hiện nó để đối nhân, xử thế, tiếp vật... thì mới xứng đáng được thân người sống giữa trời đất... mệnh mệnh,..., cảnh giới ấy đồng với chư Phật, chư Tổ..., lia xa những cảnh giới phàm phu chất chứa phiền não, nghiệp trướng,..., nằm xuống nghỉ ngơi với đồng giác đó sẽ không được bình an, thanh thản, tĩnh lặng... .

Chân lí một mình...

Hơn vạn chân lí...

Tâm tánh cô độc...

Hơn vạn nỗi phiền...

Kẻ mê chấp tâm...

Người ngộ buông tâm...

Người, vật... thế gian...

Dẫu có thân thiết...

Xét đến vô lượng...

Cũng là người dung...

Chỉ có tâm tánh...

Là luôn bên mình...!

Điêm đến số 73

“rốt cuộc mỗi người...

vẫn chỉ cô đơn một mình trong tâm trí...”

“

” !

Điêm đến số 74

“chỉ có người... giác ngộ...

mới thật sự biết nên làm việc gì trên đời

để cuộc sống trở nên có ích...”

Giả như: Khi chết điêm vương sẽ hỏi bạn, nhà người khi còn sống làm được việc gì có ích trên đời?, bạn sẽ trả lời thế nào?... . Rất nhiều người trong số chúng ta sẽ im lặng không trả lời được, bởi nghĩ mãi không ra là mình đã làm được việc gì có ích, **nghĩ mãi chỉ toàn là việc cho bản thân mình**, sống mấy chục năm trên đời mà ko có gì tốt đẹp để nói hay sao?... .

Thật ra điêm vương đã biết hết mỗi người sống trên đời ra sao, chẳng cần phải hỏi, một ý nghĩ tà vạy khởi lên cũng đã được ghi chép,..., hướng chi thiện ác trên đời đã tạo... .

Có một sự thật nghịch lí mà chỉ có người giác ngộ mới nhận ra là **“những thứ làm cho mình khi chết lại không mang theo được, còn những thứ làm cho người khác, cho đại chúng xã hội... lại biến thành phước đức, công đức lại mang theo được”**, nếu có thể thông suốt điều này thì sống trên đời tự nhiên sẽ biết bản thân phải làm gì mà chẳng còn ganh đua với người đời những thứ hư vinh, vô thường... .

Việc của bạn làm trên đời... nếu thiên địa quý thần... mỉm cười được thì phước đức của bạn là vô lượng..., còn nếu việc của bạn làm Phật, Bồ Tát... có thể mỉm cười được thì công đức của bạn là vô lượng, phước đức vô lượng thì con đường sinh tử trong vô lượng kiếp sẽ giống như chiếc thuyền vĩn viển được thuận buồm xuôi gió..., công đức vô lượng thì cái đích của bạn hướng tới chính là việc bạn sẽ trở thành Phật, Bồ Tát... – việc này mới đích thực là không uổng phí một kiếp sống làm người... .

Vật chất... là của trời...

Của trời... thì trả đất...

Hư danh... do người tạo...

Người chết... thì danh tàn...

Muôn cõi đều vô thường...

Kẻ mê mãi say đắm... .

...

Chỉ có bậc giác ngộ...

Mới biết việc cần làm...

Để đi trong sinh tử...

Được thuận buồn xuôi gió...

Để con đường giải thoát...

Mỗi ngày một sáng hơn...!

Điểm đến số 75

“tâm chân chánh, trong sạch...

là một nguồn năng lượng sống vô tận...”

Sức mạnh của tâm chân chánh, trong sạch... là **vô cùng lớn**, người chân chánh, trong sạch... thì quý thân... đều kính nể, bảo vệ..., Phật, Bồ Tát... gia trì, trợ giúp..., họ có thể sống một mình mà không sợ hãi, lo buồn..., ngược lại lại được tự tại, an vui... .

Tâm chân chánh, trong sạch... giúp cho người tu hành giữ gìn được phẩm hạnh, **nâng cao được phẩm hạnh và cảnh giới thanh tịnh... từng ngày...**, được người khác luôn tin tưởng, giao phó việc quan trọng... . Cái ác, kẻ ác... luôn sợ người có tâm chân chánh, trong sạch... bởi nó không thể làm hại hay chi phối... được dạng người này,... .

Tâm chân chánh, trong sạch... cũng giống như một chiếc gương rất sáng,..., chẳng cần nói gì nhưng lại phản ánh được vạn vật xung quanh, **đù tâm địa nào trước mắt cũng chỉ cần dùng một ánh nhìn là xuyên thấu,...** . Người có tâm chân chánh, trong sạch... **chính là thánh nhân... của chúng sinh trong lục đạo luân hồi..., cũng giống như ngọc quý tinh khiết... trong vũ trụ vạn vật... . “Hết thủy trí tuệ, hỷ lạc, cảnh giới... của chúng sinh cho đến Phật, Bồ Tát... đều phát sinh từ một bản tâm chân chánh, trong sạch,...”**.

... .

Nhật, nguyện... có thể tắt,...

Cần khôn... có thể rời,...

Lục đạo... có thể mất,...

Thể tánh... chẳng đổi thay,...

Chân chánh và trong sạch,...

Vô tận và bất diệt,....!

PHẦN II XÃ HỘI

Xu hướng sống tập thể để tồn tại là quy luật tự nhiên của muôn loài, mỗi loài tập hợp lại để bảo vệ nhau và cùng nhau kiếm ăn. Ở các loài động vật thì gọi là bầy đàn và ở loài người thì gọi là xã hội. Cái trí và cái đạo chính là sự khác biệt giữa loài người và muôn loài khác, không có trí và đạo thì tâm hồn con người ngang hàng với muôn loài, sự phát triển của trí và đạo ở mỗi nơi là khác nhau và thường mỗi nơi có sự đồng đều về nhận thức..., vì một người biết thường cho mọi người biết, cũng từ đó mà hình thành ngôn ngữ riêng, văn hóa riêng... . Nhận thức về trí và đạo thay đổi kéo theo nhận thức về các lĩnh vực trong cuộc sống thay đổi, tạo ra mỗi nơi có nét hiện đại riêng, độc đáo riêng... về xã hội đó.

Khi thế giới bắt đầu có sự kết nối giữa các xã hội lại, thì sự giao lưu văn hóa và chia sẻ nhận thức diễn ra, sự hòa nhập gắn kết giữa các xã hội xuất hiện, nhưng sự chênh lệch về nhận thức và tài nguyên môi trường lại gây ra sự trao đổi qua lại ban đầu, biến cái chênh lệch thành cái cân bằng do dân có sự kết nối. Cái cân bằng diễn ra thuận lợi thì giữa các xã hội có sự đoàn kết, không thuận lợi thì sinh mâu thuẫn và tranh chấp... .

Một xã hội có tốt đẹp, có hạnh phúc, có bình yên..., thì xã hội đó phải có cho được tiếng nói chung, có cho được sự đoàn kết... . Khoa học của xã hội ấy phát triển kéo theo sự phát triển của các lĩnh vực thì không được làm ảnh hưởng tới môi trường,... . Một xã hội khác muốn hội nhập thì phải có sự khắt khe, có lập trường mạnh mẽ,..., “thuận với luân lí tự nhiên” - “đôi với họ”, nếu không xã hội đó chưa tốt đẹp, chưa hạnh phúc,..., chưa bình yên. Những điều đó không giữ được thì xã hội ấy dễ bị tan hoại, và cả nhân loại chỉ cần không giữ được môi trường sống cho tốt đẹp thì cả nhân loại đã đủ tan hoại!

Điểm đến số 76

**“thiếu tình thương là nguyên nhân
của mọi sự mâu thuẫn, tranh chấp, hãm hại...”**

Khi tình thương của bạn đủ lớn bạn sẽ không còn trách móc... ai cả, **“bạn còn trách móc... người khác đơn giản là bởi lòng nhân của bạn chưa đủ lớn đối với họ”**. Người Quân Tử có đức lớn vì vậy mà **“trên không dám oán trời, dưới không nỡ trách người”**, Phật, Bồ Tát... cũng vì tấm lòng đại từ đại bi mà hòa thuận được với tất cả chúng sinh vạn vật... . Đơn giản như tình thương của một người mẹ hiền thôi, vì hết mực thương yêu con mà mọi thứ đều trở nên hiền hòa... .

Người này xâm phạm người kia, tập thể này xâm phạm tập thể kia, đất nước này xâm phạm đất nước kia... **hết thấy đều là vì cái ta, vì cái lợi ích của ta... mà tạo ra oán nghiệp với nhau,...** . Thử hỏi người người... đều không chấp cái ta, cũng không cần lợi ích của ta... giống như những bậc thánh nhân đối với nhau rồi vậy thì thiên hạ có thái bình?, cõi giới có cực lạc?... . Cho nên, bạn có thể thấy được rằng **mâu thuẫn, tranh chấp, hãm hại... sẽ luôn tồn tại và phát sinh khi con người bạn còn là kẻ phàm tục...**, chỉ khi bạn quay trở lại với tâm tánh từ bi vốn có thì mọi thứ mới có thể được giải quyết cho chính bạn, và cho thế giới xung quanh của bạn,... .

Học rộng, hiểu nhiều... ở tâm từ bi...

Đức lớn, phước đầy... ở tâm từ bi...

Dạy người, trị nước... - ở tâm từ bi...

Hòa thuận, đùm bọc... - ở tâm từ bi...

An vui, tự tại... - ở tâm từ bi...

Giác ngộ, giải thoát... - ở tâm từ bi...!

Điểm đến số 77

“làm việc lớn,...”

Một người muốn làm nên được việc lớn đối với đại chúng xã hội... thì trước tiên phải làm được ba... việc:

- **Một là phải quản được cái miệng của mình:** Không bàn tán chuyện thị phi, không nói lời hung ác, cay độc, sân giận..., ít nói lại để tâm trí được bình hòa, tập chung..., có nói cũng chỉ nói lời thiện, có ích... cho tha nhân khi họ cần nghe,... .
- **Hai là phải khắc chế được lòng tham của mình:** Một người còn nghĩ cho lòng tham của mình thì sẽ dùng hết thời gian sống để đoạt được, không còn thời gian để làm việc lớn, **việc lớn là việc cho đại chúng xã hội mới được gọi là việc lớn**, việc của bản thân thì dù nó có như thế nào cũng chỉ là việc của riêng bản thân, đối với xã hội nó chẳng có ý nghĩa gì cả,... .

- **Ba là phải có được tình thương đối với đại chúng xã hội đủ lớn:** Nếu không vì tình thương mà hành động thì nhất định là vì tham sân si... mà hành động, Phật, Bồ Tát... đi cứu khổ chúng sinh là vì tình thương hay vì tham, sân, si...?, còn bạn sống trên đời vì tình thương hay vì tham, sân, si...?.

-

Mục đích sống trên đời...

Ý nghĩa hay vô nghĩa...

Kẻ phàm hay bậc thánh...

Cứ hỏi lương tri mình...

Tự bản thân sẽ rõ...!

Điểm đến số 78

**“làm việc lớn chân thật
và phát sinh được công đức...
khi việc làm ấy luôn được thực hiện
ở trong sự thầm lặng...”**

Gỗ mỗ, khiêu chuông... để cho bàn dân thiên hạ thấy việc mình làm... thì chỉ là biểu pháp bề ngoài, nếu dừng lại ở đó thì chả sinh ra được một sợi lông công đức nào cả, nếu có thì chỉ là một chút phước đức trong thế gian, trong tam giới, trong luân hồi lục đạo... . Người chân thật thấu hiểu muôn pháp, chân thật dưỡng tâm, hành thiện... sẽ chẳng để ý hình thức bề ngoài ấy nữa mà họ trở nên kín kẽ, làm việc âm thầm... chẳng còn muốn để một ai thấy cả, **đó là nghĩ tới vô ngã, hành theo vô ngã** như bậc giác giả mới có thể làm được.

Người phàm làm việc phàm...

Kẻ trí lo việc lớn...

Cây trái được tốt tươi...

Nhờ gốc được vững trãi...

Non sông được êm ấm...

Nhờ đức của người hiền...

Gốc cây chẳng nhìn thấy...

Kẻ trí nào hiện thân... !

Điểm đến số 79

**“nếu bạn có một gia đình để lo...
thì bạn không còn thời gian, sức lực,
tâm lực, trí lực... để lo cho đại chúng xã hội nữa...
– tình yêu của bậc thánh trí đối với nhân gian
luôn lớn hơn rất nhiều so với một gia đình
bé nhỏ...”**

Những người có trí lớn, tâm lớn... thường sẽ lo việc lớn như các vị cao tăng, trụ trì, vua quan,... . Nếu họ là người nhân nghĩa... thì việc ưu tiên hàng đầu là làm lợi ích cho người khác, cho bá tánh..., việc cho bản thân, gia đình mình... luôn đứng phía sau,..., nếu những người thân của họ có thể hiểu, cảm thông... được cho họ thì đó là một điều tuyệt vời,..., ngược lại thì sẽ kiềm chế bớt khả năng cống hiến của họ, tạo phiền phức đến họ... bởi lòng ích kỉ, đòi hỏi sự quan tâm, muốn kiểm soát, chi phối họ,... .

Nếu tâm lượng của bạn thật lớn, giống như một vị Bồ Tát sống... rồi thì hẳn bạn sẽ không còn muốn thành gia lập thất... gì nữa, để ngăn cản, phòng ngừa... những trướng duyên sâu nặng dễ xảy ra, để đỡ bị phân tâm cho công việc, và để có thể an vui tự tại không phải lo lắng quá nhiều cho cuộc sống thực tế,...

Trí nhỏ làm việc nhỏ,...

Trí lớn hành việc lớn,...

Thân phàm trông giống nhau,...

Tâm lượng có sai biệt,...

Người cao thượng đến đâu,...

Xem việc làm của họ,...

Phải biết họ nghĩ gì?...!

Điểm đến số 80

“lòng tốt của bạn không thể hiện ra

với người khác bằng lời nói hay hành động...

thì nó vẫn chỉ là một thứ lí thuyết đơn thuần...”

Có rất nhiều người tâm địa rất tốt... nhưng lại chẳng biết thể hiện nó ra bên ngoài cho người khác cảm nhận được,... – giống như vàng mà lại giấu dưới đất, không được sử dụng... thì đối với xã hội nó cũng chả khác cục đất,... .

Giả như: Bồ Tát có tâm địa quảng đại... nhưng lại không muốn đi giáo hóa chúng sinh thì thử hỏi có chúng sinh nào được giáo hóa?, cứ im im mà an hưởng niềm vui của sự giải thoát một mình trong sự cô đơn thì khác gì hàng thanh văn a la hán?,..., **tâm bất động như cục đất tuy có thanh tịnh nhưng lại vô dụng...**, đối với xã hội mà nói người như vậy là không có giá trị, chỉ có giá trị trên bình diện lí thuyết, chỉ có thể độ được người tự giác, tự nhìn thấy mà hiểu được chứ không thể độ được đa phần chúng sinh can cường,..., **“bất động thì cũng tốt thôi, dù sao họ cũng cứu được một chúng sinh đó là chính bản thân họ...”**.

Trong đời thực thì rất cần đến việc làm có thể làm biểu mẫu, thị phạm... cho đại chúng xã hội noi theo từ những tấm lòng nhân nghĩa..., như làm thiện

nguyện, làm công ích... . Đối với vua quan... thì phải thể hiện được sự công bằng trong pháp lí, thực thi pháp lí... đem đến được lợi ích cho bá tánh,..., **“việc tốt chẳng làm, pháp lí chẳng theo...”** – thì con người đó, gia đình đó, đất nước đó, xã hội đó... coi như vô dụng như cục đất... rồi vậy,..., sớm muộn cũng suy thoái, chia rẽ và tan hoại... .

Lời thiện được nói ra...

Ngàn tâm liền an định...

Việc thiện được bắt đầu...

Muôn chúng cũng làm theo...

Người có ích đến đâu...

Phải thấy họ làm gì?... !

Điểm đến số 81

“hãy học cách quan tâm đến người khác...

trước khi bạn không còn cơ hội

để làm việc đó đến họ...”

Bạn chỉ có thể làm việc tới ai đó khi họ đang chờ đợi bạn làm, một khi họ không cần nữa thì bạn có làm cũng không còn ý nghĩa,... . Trong xã hội cũng như vậy, khi người dân đang còn nương cậy thì phải chăm lo cho họ, nếu không làm cái việc đó thì trở thành chính quyền vô dụng, đến khi họ không cần nữa thì đó cũng là lúc nội loạn bắt đầu,... .

Người chưa chết thì vẫn có thể cứu được, nước chưa loạn thì vẫn có thể trị được..., nhưng cứu người bằng cách nào?, cứu nước bằng cách nào?... thì phải hỏi lương tri ở trong lòng mình ý, **chân lí không khó để nhận ra chỉ là niệm chấp trong lòng không bỏ được..., lời thiện không khó nói ra chỉ vì sự ích kỉ còn ngự trị..., việc thiện không khó bắt đầu chỉ vì lợi danh ưng nứu dữ... .**

Người thân cần để tâm...

Bách tính cần chăm sóc...

Bất an cần pháp thí...

Động loạn cần việc thiện...

Lửa thiêu cần nước mát...

Lòng người cần thiện lương...

Thế giới cần thái bình...

...

Để làm những việc đó...

Trí đức phải song toàn...

Hàng Bồ Tát chân chánh...

Đạo lí hiện nơi tâm...

Không chỉ là lí thuyết...!

Điểm đến số 82

**“cái gì cũng có phần vỏ bọc bên ngoài
và phần cốt lõi bên trong...
cả một xã hội, một cõi giới... cũng đều như vậy”**

Giả như: trong cái thân cây là nhựa cây, **nhựa cây chính là tinh túy... của cái cây đó**, nó rồi ròi thì cái cây khỏe mạnh, dẻo dai..., nếu nó suy cạn rồi thì cây khô héo dần mà chết đi,... . Con người... cũng như vậy, **tinh khí chính là nguyên thần trong con người...**, nếu biết tiết chế dục vọng, tham cầu... thì tinh khí rồi ròi, con người khỏe mạnh..., nếu phóng túng dục vọng, tham cầu quá sức... thì tinh khí thất thoát, suy cạn... tự mà diệt vong,... . Sở dĩ những bậc cao tăng, đại đức... khi chết thiêu xác đi lại thấy có xá lợi là bởi họ tu hành tinh tấn vài chục năm, nghiêm trì giới luật..., **cái tinh khí của họ rồi ròi đến mức kết tinh thành xá lợi bất hoại**, còn kẻ phàm phu không thể nào có được điều đó, **một tâm dâm khởi lên... liền tiêu hao tinh khí, phúc đức...** của bản thân rồi,...

Phần tinh túy bên trong mới quyết định mọi thứ trong tất cả con người, sự vật, sự việc..., việc trau dồi cái tinh túy ấy chính là việc kiến tạo sự sống, sự trường tồn..., trong con người... thì phải duy trì được sự thiện lương..., trong xã hội, cõi giới... thì phải duy trì được sự công bằng, minh bạch..., người... không thiện lương thì ác độc..., xã hội, cõi giới... không công bằng thì hỗn loạn..., “sự sống không được trau dồi thì hẳn cái chết đến gần, thứ có ích không được làm thì cái có hại liền phát sinh,...”.

Thiện, ác hai bên...

Thật, giả hai mặt...

Thịnh, suy hai đường...

Có, không nơi niệm...

...

Hết thấy sự tướng...

Đều ở nhân tâm...

Nếu thường vun đắp...

Chẳng ngày diệt vong...!

Điểm đến số 83

“kẻ phạm... trị người... bằng hình phạt...

– thánh nhân... trị người... bằng lương tâm...”

Khi gặp chuyện không hay... con người ta thường phản ứng lại bằng lời nói, hành vi... cũng không hay theo, là bậc Quân Tử, Thánh Trí... thì không làm vậy, **họ làm sao khéo cho người khác cảm thấy hổ thẹn đến tột độ thì mới cảm hóa và xoay chuyển được họ**, lời nói hay phản ứng... hung hăng, thái quá... chỉ là hạ sách của kẻ phạm phu,... .

Khổng Tử nói: **“phàm là con người thì ai cũng có lòng trắc ẩn,...”**, nghĩa là khi mỗi người làm sai điều gì thì tự họ sẽ đến lúc nhận biết được và hối hận, chẳng cần người khác phải khuyên dẫn,..., đôi khi cứ lên mặt dạy đời, nói lí lẽ... cho dù đúng đi nữa nhưng lại chỉ làm cho các mối quan hệ thêm căng thẳng, bất hòa..., cũng đôi khi **chỉ cần một tấm lòng yêu thương rộng lớn chẳng cần nói lời nào cũng có thể khiến trời đất rơi lệ** thì lo gì việc sống với người khác sẽ không làm họ cảm động, giác ngộ?... .

Kẻ phạm tội người người sẽ thay đổi trong nhất thời, nhưng thánh nhân tội người thì người sẽ thay đổi vĩnh viễn,..., “kẻ phạm đánh vào tâm thái, tính nết, thói quen, thể xác... nhưng thánh nhân đánh vào bản chất, vào lương tri, vào lòng trắc ẩn,...”, về lâu dài thì cái nào hơn cái nào?... , từ giáo dục nhân tâm cho đến trị an xã hội... đều cần phải nhìn nhận từ cái gốc rễ này thì sự ổn định, thịnh vượng... mới có thể duy trì dài lâu, hạnh phúc... .

Tòa án thế gian...

Có muôn hình phạt...

Bản tính con người...

Vẫn không thay đổi...

...

Đạo của thánh nhân...

Chẳng giam, chẳng đánh...

Lòng người cảm động...

Vạn ác tự trừ...!

Điểm đến số 84

**“mỗi cuộc sống đều là...
những sự lựa chọn và đánh đổi...”**

Cuộc sống của mỗi người đều có những sự lựa chọn và đánh đổi... ít nhiều, nhưng **đa phần người đời là lựa chọn và đánh đổi... cho bản thân mình,...**, ít có thể **không tự lợi** mà lựa chọn, mà đánh đổi... .

Nếu có thể vì lí tưởng cao cả nào đó đối với đại chúng xã hội... mà đánh đổi, cho dù bằng bất cứ giá nào cũng sẽ làm, dù là sức khỏe, tuổi trẻ, tâm huyết... hay cơ hội, lợi ích, sự xum vầy,..., tất cả đều không cần đến nữa... – thì đó như tấm lòng của bậc trí thánh... rồi vậy.

“Một tâm lượng nhỏ hẹp thì không thể không vì mình, một tâm lượng rộng lớn thì không thể không vì người”, hành vi của người phạm... hay một vị thánh... khác nhau từ tâm lượng bên trong cho đến mục đích sống bên ngoài... – chứ không ở sự hiểu biết hay lời nói xuông, sáo rỗng..., cuộc đời của ai như nào?... **mắt trời đã thấy, sách trời đã ghi,..., cho**

dù dối lòng mình hay dối thiên hạ... thì cũng chẳng che được mắt trời,... .

Mọi sự lựa chọn và đánh đổi... đều có cái giá của nó, và bạn phải tự chịu trách nhiệm 100% cho mỗi quyết định dù nhỏ, chứ chẳng thể đổ lỗi cho người khác hay cho xã hội... được, **“người trưởng thành thật sự sẽ không đổ lỗi cho ai... từ những vấn đề nhỏ, lựa chọn nhỏ..., còn đổ lỗi cho ai... dù chỉ một chút thôi thì cũng đủ khẳng định người đó là chưa trưởng thành,...”**.

Cho đến cả một tập thể, một dân tộc, một đất nước... cũng vậy, nếu chưa trưởng thành, chưa biết tự chịu trách nhiệm, chưa biết tự chủ, tự lập... thì e rằng sẽ có nhiều rắc rối xảy ra, khi xảy ra rồi thì mọi thứ sẽ hỗn loạn bởi người này đổ thừa người kia, người kia đổ thừa người này..., chẳng có ai **dám đứng ra chịu trách nhiệm cả...**, bởi chả có ai **dám chịu thiệt thòi, dám chịu sai lầm, dám chịu hậu quả...**, đơn giản là bởi những con người trong đó **“chưa trưởng thành”**,... .

“Con người chẳng thể phân thân mà làm được tất cả việc, làm hài lòng tất cả người...”, duy chỉ có sự trong sạch là làm hài lòng đất trời..., nhiều đó là đủ rồi, còn lòng người muôn nẻo... thì chớ cầu vẹn toàn, cầu sự vẹn toàn trong thế gian tương đối... thì đó là một sai lầm và thể hiện một tâm trí chưa thấu đạt nhân sinh,... . Do vậy, phải sáng suốt để có được những sự lựa chọn tốt, những sự đánh đổi xứng đáng... cho tâm huyết và công sức... của bạn trong cuộc sống này,..., **đừng để lãng phí thời gian ngắn ngủi của kiếp người cho những điều vô ích..., và đừng để ngoại duyên làm ảnh hưởng quá đến cuộc sống của mình**, bởi xét cho cùng thì **chỉ có mình mới yêu thương mình thôi**, đến chỗ khốn cùng thì chẳng còn thấy bóng giáng ai đi bên cạnh mình nữa, chỉ có cái thân này là bên mình thôi... .

Sinh ra cô đơn một mình...

Chết đi cũng một mình cô đơn...

Nào có ai đi cùng đường mãi mãi...

Việc tại nhân gian trời cao soi thấy...

Thiện ác... bên mình, nhân quả tự gieo...

Thôi...

Mình biết, trời cùng biết...

Miệng lưỡi thiên hạ... như gió bốn mùa...

Nóng, lạnh... thổi qua, tâm vẫn bình hòa...

Nhân sinh tại thế, trí ở nơi xa...

Công đức viên mãn, cực lạc... tự về...!

Điểm đến số 85

“mỗi một cõi giới đều có giới hạn của thiện và ác...

– nếu nằm ngoài giới hạn thiện ác... đó

thì lập tức thoát khỏi cõi giới đó...”

Giả như: khả năng dạy học của một ngôi trường là có giới hạn, nếu có một học sinh cá biệt quá như hỗn quá... thì nhà trường buộc phải lập tức đuổi học..., tránh rắc rối xảy ra đến với nhà trường và học sinh khác..., hay nếu giỏi quá nhà trường không đủ trình độ để dạy thì cũng phải giới thiệu tới trường học khác tốt hơn,... .

- Nếu là học sinh cá biệt thì sẽ không có sự lựa chọn, họ sẽ phải đi... cũng giống như chúng sinh làm những việc ác quá, **đạo đức chung của cõi người... không thể dung chứa được nữa** thì sẽ phải đọa làm ngựa quý, địa ngục..., phải trục xuất xuống đây thôi, nơi đó mới hợp với những người cá biệt này,..., **phải đi tới một nơi có giới hạn đạo đức chung tương xứng,...** – đó là “**nhân đức tìm ra bạn, nhân đức cũng tạo cõi giới... để hướng đến**”,... .

- Nếu là học sinh giỏi quá thì sẽ có quyền lựa chọn, họ có thể theo lời giới thiệu của trường mà tới một nơi tốt hơn, như người tu hành chứng thánh quả, nâng cao được cảnh giới... mà tới được cõi trời, cõi cực lạc..., hoặc họ cũng có thể mong muốn được ở lại để thuyết giảng, giáo hóa chúng sinh được giác ngộ... để họ đi đến một cảnh giới cao hơn,... .

-

Người xưa nói: “**đại thiện, đại ác... thì siêu xuất khỏi số mạng...**”, số mạng ở đây cũng hàm nghĩa cả cảnh giới nội tại, cõi giới nội tại,... . Người tu hành thì không thể tiến về đại ác được, mà phải tiến về đại thiện thôi, ngày một nâng cao cảnh giới chính là đang hướng tâm về một cõi nước tốt đẹp hơn, bình yên hơn, an lạc hơn... – chỉ có kẻ ngốc mới tăng trưởng tham, sân, si... mà chịu thọ khổ trong ba đường ác ở ngày mai... .

Vũ trụ bao la,...
Cõi giới vô lượng,...
Thiện, ác... định hình,...
Tâm, cảnh... chúng sinh,...
Đường thiện, đường ác,...
Nơi vui, nơi khổ,...
Đều do chính mình,...
Lựa chọn, tu dưỡng,...
...
Hiểu rõ như thế,...
Thì nên lập trí,...
Xuất khỏi luân hồi,...
Thành hiền, thành thánh,...
Cứu nạn muôn phương,...
An mình, an người,...
Ba đời Chư Phật,...
Đều cùng tán thán,...!

Điểm đến số 86

“người hướng thiện thì thiện thần chỉ dạy được...

kẻ hướng ác thì ác thần mới chỉ dạy được...”

“Người có người thiện, người ác..., pháp cũng có pháp thiện, pháp ác...”, người thiện... thì không thể dùng pháp ác để giáo hóa, mà chỉ cần dùng lòng từ bi để cảm hóa, nâng cao cảnh giới tâm cho họ,..., người ác... thì không thể chỉ dùng pháp thiện để giáo hóa, mà cần phải có thêm những pháp ác cứng rắn để trị họ,... .

Giả như:

- Kẻ ác quá thì phải đọa vào cảnh súc sinh, địa ngục..., thọ hết các pháp ác... đến chừng nào hết cứng đầu, bảo thủ, hung ác..., tâm tính bắt đầu hướng thiện được thì mới thôi,..., **“dùng pháp ác mà giáo hóa được thì pháp ác đó cũng chính là pháp thiện, dùng pháp thiện cho tới vô lượng kiếp cũng không giáo hóa được thì pháp thiện ấy phải xem xét lại...”**. Nếu có thể dùng mãi pháp thiện để giáo hóa chúng sinh trong cõi ta bà này đều sẽ

- thành công thì Phật... sẽ chẳng đi đâu cả,..., bạn phải hiểu cho sâu sắc,... .
- Trong xã hội... kẻ ác quá, thích đi làm loạn thì sao? Thì phải bắt nốt họ lại, thậm chí nốt chung thân không cho ra xã hội nữa, tội nặng quá thì phải tử hình đi chứ không giữ lại nữa..., tâm quá hướng ác rồi thì đến Phật... cũng không thể độ được nữa,..., cần phải dùng đến những vị Bồ Tát, Thiện Thần... đóng vai ác mới trị được,... .
-

Người đã có tâm hướng thiện mạnh mẽ thì chỉ cần dạy họ một câu niệm phật... A di đà Phật... cũng có thể đưa họ tới cõi nước cực lạc..., chỉ cho họ cái tâm hằng thấy biết thanh tịnh... cũng đủ để họ giác ngộ, kiến tánh... . Hết thầy chúng sinh trong lục đạo, dù ở cõi nào... thì sâu thẳm trong tâm hồn cơ bản cũng chỉ hướng tâm sang hai phía thiện ác... đó mà thôi, người tinh tế sẽ nhận ra được **phần nào lớn hơn** thì sẽ có cách giáo dục cho họ..., **“lúc nào cần thiện với họ, lúc nào cần ác với họ... mỗi khi họ dao động, thay đổi...”**, và xét đến cả một tập thể, một xã hội...

cũng như vậy, người đứng đầu tinh tế một chút thì tự nhiên sẽ biết mình cần phải làm gì để tập thể mình tốt hơn, xã hội mình tốt hơn,... .

Chân tánh con người...

Vốn tự thanh tịnh...

Vọng tưởng, si mê...

Thành ra thiện, ác...

...

Thiện, ác... thế gian...

Không phải chân thiện...

Ở nơi chân tánh...

Chỉ là thấy, biết...

...

Thánh nhân dạy người...

Vượt ra thiện, ác...

Ở trong sáu đường...

Chẳng nên chấp trước...!

Điêm đến số 87

“trời dung vạn vật..., không dung điều ác...”

Trời đất... hóa sinh vạn vật... thì đương nhiên là trời đất... yêu thương vạn vật... như cha mẹ... sinh con và yêu thương con mình rồi, đó là đạo lí trường tồn, không thể sai trái,... . Tuy nhiên tại sao trời đất... lại đôi lúc nổi cơn thịnh nộ, động đất, sóng thần, thiên tai, lũ lụt, bệnh dịch... mà không phải luôn luôn là gió yên, biển lặng?... – **đó là những đứa con mà bố mẹ sinh ra hư nên phải trừng trị..., là chúng sinh... cùng ở dưới bầu trời này hư nên phải trừng trị... .**

Hư thế nào?

- Khởi tâm động niệm... đều là **tự tư tự lợi, thị phi nhân ngã, tham sân si mạn,... .**
- Dám làm ra những việc sai trái, ác độc... tới người khác và vạn vật xung quanh..., chặt cây phá rừng, sẻ núi ngăn sông, giết hại sinh linh... **toàn làm những việc đại ác đó, đi ngược lại với ý trời... mà không hề hay biết,... .**

-

Không có thiên nhiên tươi đẹp... thì vạn vật không thể sống được, không có cha mẹ... thì con cái cũng không thể sống được, cho nên **“việc tàn hoại thiên nhiên... so với việc giết cha giết mẹ... tội ác là như nhau”**. Trong kinh Phật có nói: **“tội giết cha giết mẹ là tội đại ác phải đọa địa ngục vô gián...”**, còn những chúng sinh mê muội **tàn hoại thiên nhiên... chẳng lẽ trời đất lại cứ để cho những chúng sinh ấy tha hồ làm bậy hay chẳng?... .**

Cái hư, cái ác... mà không trừng trị thì hư càng thêm hư, ác càng thêm ác..., **“bậc hiền trí... có thể “tha thứ” cho cái hư, cái ác... nhưng không thể “dung thứ” cho cái hư, cái ác... đó được”**,..., **“dung thứ cho cái hư, cái ác... chính là đồng lõa với nó”** Giống như cơ thể người... luôn luôn bài thải độc tố ra khỏi cơ thể, nếu dung thứ chất độc trong người thì ngày chết không còn xa, trời đất dung thứ cái ác thì ngày tận diệt cũng không còn xa nữa..., cho nên **“nó phải tự bảo vệ nó bằng cách đào thải đi những chúng sinh nghiệp nặng, phạm nhiều tội ác... là lẽ đương nhiên...”**.

Thế gian hỗn loạn..., tâm ai bình an?...

Chỉ người... thủ đức, mới vượt ách nạn...

Kẻ tâm ác rồi, mau chóng quay đầu...

Trời dung vạn vật..., không dung điều ác...

Nhân quả đào thải, giữ bậc thiện lương... !

Điểm đến số 88

“Càng ác... thì mỗi chu kì sống

của con người, vạn vật, trời đất... càng ngắn lại,...”

Giả như: Thọ mạng của một người là 60 tuổi, nhưng trong quá trình sống biết tu tập, bố thí, cúng dường, làm việc thiện... thì thọ mạng có thể tăng thêm 20... tuổi nữa. Cũng là người đó, nhưng trong quá trình sống không biết tu tập, keo kiệt, tự tư tự lợi, thậm chí tạo tội ác... thì thọ mạng có thể sẽ giảm đi 20... tuổi, nếu tạo tội ác quá như giết người... thì có khi thọ mạng sẽ hết ngay lập tức, bị pháp luật xử tử hình... .

Con người... cũng như hết thảy chúng sinh vạn vật... trong thế giới, vũ trụ... này đều như vậy, chỉ là số mạng, thọ mạng, chu kì sống... ấy nó phụ thuộc vào **phước đức nhân duyên... vi tế** bên trong cái lớp áo thân xác..., người phạm phũ... thì không thể nhìn nhận ra được,... .

Trong kinh phật nói: người đọa địa ngục trong một ngày không biết chết đi sống lại bao nhiêu lần, thọ mạng chỉ trong sát na sinh diệt..., đó cũng chỉ là kết quả ác nghiệp... của mỗi chúng sinh... tự tạo mà chiêu cảm ra.

Giả như: bạn làm điều gì khuất tất... thì đêm đến ngủ đã không ngon, có khi mơ thấy ác mộng không chừng..., trong một đêm ngắn ngủi đó mơ thấy bao nhiêu thứ kinh dị, đáng sợ..., rồi có cảm thọ sợ hãi, đau đớn... như thật, và không biết thời gian giấc mơ ấy nó bao giờ mới kết thúc, tưởng như không có điểm dừng..., hướng hồ là cả một đời tạo ác nghiệp... **khi chết rồi không còn thân để thức dậy nữa lại không rơi vào trong giấc mơ của tưởng thức... kéo dài tới vô tận... ví như địa ngục... hay sao?,... .**

Thọ mạng... chúng sinh,...

Do nghiệp... chi phối,...

Kẻ tạo ác nhiều,...

Há được sống lâu?,... .

...

Trời... dung điều thiện,...

Chẳng dung điều ác,...

Người tạo... điều ác,...

Ắt chịu khổ đau,... !

Điểm đến số 89

**“Càng thiện... thì mỗi chu kì sống
của con người, vạn vật, trời đất... càng dài hơn,...”**

Việc thiện... lớn là gì? **Phật... dạy một trong những việc thiện lớn, việc đại thiện... chính là không sát sinh...**, thử hỏi tất cả chúng sinh đều không sát sinh..., người thì ăn chay, hổ, báo... cũng ăn chay, mèo không bắt chuột, cá lớn không bắt cá bé, mạnh không hiếp yếu... thì thế giới này biến thành cái gì?, có phải thế giới cực lạc... rồi chăng?,... .

Chỉ cần chúng sinh không sát sinh thôi... thì thọ mạng của mỗi chúng sinh cũng tự nó là viên mãn nhất, được an hưởng cuộc sống cho tới khi già và chết,..., không lo sợ ai giết mình,..., cảm giác đó thế nào?, chỉ có người giác ngộ mới hiểu được sâu sắc... .

Nếu trong quá trình sống lại biết tu hành... thì cảnh giới tâm của chúng sinh sẽ tăng lên, khi thọ mạng hết rồi thì sẽ chuyển sang một cái thân khác tốt hơn trong lục đạo..., **cứ như vậy, tu đến viên mãn, chuyển đến viên mãn... thì thành Phật..., có thân kim cang bất hoại của Phật..., và thọ đến vô lượng vô biên... .**

Thọ mạng... chúng sinh,...

Do nghiệp... chi phối,...

Người tạo thiện nhiều,...

Ắt được sống lâu,...

...

Trời... dung điều thiện,...

Chẳng dung điều ác,...

Người tạo... điều thiện,...

Ắt hưởng an vui,... !

Điểm đến số 90

“trao truyền, tiếp nhận...”

Sự cho nhận, trao truyền... vật chất, tinh thần, quyền lực... trong xã hội... giữa mọi người, giữa hai thế hệ nối tiếp... có mối quan hệ mật thiết, tương quan... với nhau, cho nên vào **thời khắc quan trọng đó mọi thứ cần phải được chuẩn bị sao cho trong sạch, an vui... thì người khác, thế hệ sau... mới có thể trở nên tốt đẹp hơn, hạnh phúc hơn,...** – bởi **“chẳng ai không muốn nhận thứ của Phật... để lại, chẳng ai dám nhận thứ của Ma Vương... để lại,...”**, của của Phật... để lại thì đương nhiên hạnh phúc..., của của Ma Vương... để lại thì đương nhiên khổ đau,..., dùng được đồ của Phật... thì thế giới an lành..., dùng phải đồ của Ma... thì thế giới lâm than,... .

Người sáng suốt... sẽ cẩn thận nhận đồ cho, tâm cho... của kẻ khác, suy nghĩ bậy... lần hãy ngửa tay đón nhận..., bởi nhận rồi không chỉ là nhận vật chất mà còn nhận cả tinh thần, nhận vật chất nho bản...

thì cùng lắm là thiệt cái thân của một đời này thôi, nhưng nhận tinh thần đơ bản... thì thiệt huệ căn, thiện căn..., tổn hại trí lực, đạo lực, phước lực... tích lũy trong bao nhiêu kiếp... của mỗi người, mỗi tập thể và cả xã hội..., lại còn phải gánh hậu quả do sự sai trái trong đó tạo ra..., cho nên đây là việc “**phải thật sự cẩn trọng...**”, bởi nó diễn ra một cách thường xuyên và bất ngờ..., phải có kiến thức tốt để nhìn nhận và quyết định khôn ngoan, an toàn... cho mình, cho người, và cho hết thảy đại chúng trong xã hội,...

Cho đồ tươi mát... thì người ăn khỏe mạnh...

Cho đồ ôi thiu... thì người ăn mắc bệnh...

...

Quyền trao trong sạch... thì người sau cung kính...

Quyền trao ô uế... thì người sau khinh khi...

...

Tâm cho thanh tịnh... thì người nhận an vui...

Tâm cho bất thiện... thì người nhận hoạn nạn...!

Điểm đến số 91

**“vàng... không nói mà cả thiên hạ tranh nhau...,
người... tốt tính, tài năng... cũng như cục vàng vậy,
nếu khù khờ, nhu nhược, vô tri... quá... thì tự họ
cũng gây nhiều sóng gió trong gia đình, đoàn thể,
xã hội...”**

Giả như: trong thời chiến... những thủ lĩnh đứng đầu đều đua nhau tìm kiếm nhân tài làm quân sư cho mình..., một quân sư giỏi... có thể đưa sức mạnh của quân đội lên gấp nhiều lần bởi kế sách thông minh, khôn khéo..., thế nhưng nếu họ khù khờ, nhu nhược... thì tuy giỏi... nhưng không biết theo ai để phụng sự, ai thiện ai ác, ai chánh ai tà?... không phân biệt được, chỉ tốt chỉ giỏi... thứ người khác cần... thì chắc chắn sẽ bị lợi dụng, bị tranh chấp,..., **đứng yên chả làm gì mà cũng là nguyên nhân của rối loạn rồi,...**

Ở thời kì hiện đại thì sao?... .

- Nhân viên giỏi... thì bị công ty này công ty kia tranh chấp,... .
- Thiếu nữ xinh đẹp... thì bị anh chàng này, anh chàng kia... tranh giành,... .
- Đến hòn đảo đẹp giữa hai nước... tuy đứng yên đấy vô tri chẳng biết gì... cũng bị tranh giành mãi không thôi,... .
-

Vàng, bạc..., đất đai... là thứ vô tri, nó có giá trị... nên bị tranh giành... bởi lòng tham lam... của con người... thì còn chấp nhận được, nhưng được làm chúng sinh hữu tình mà có giá trị cho đời... thì phải cần thêm sự tinh tế, sáng suốt... để nhìn nhận nhân sinh..., không thể giống thứ vô tri... kia được.

Tuy không thể cấm người, cấm xã hội... tranh giành mình được nếu mình có một giá trị nào đó..., bởi mình không thể kiểm soát lòng tham... của họ, nhưng về phía mình thì mình phải có được bản lĩnh tốt, cứng rắn trong việc bảo vệ lẽ phải, chân lí..., **làm người minh bạch được thì tất cả mọi người, mọi sự... xung quanh cũng tự nhiên mà được minh bạch theo**, người không minh bạch thì ắt tự là nguồn cơn của nhiều rối loạn,... . Vàng vô tri nhưng cũng có lỗi vô tình khiến bao kẻ tham tiền mà u mê..., làm người... lại tốt đẹp, tài năng... há lại yên thân chốn đông người... ở cõi ta bà phàm tục này chẳng?,... . **Cũng vì vậy mà kẻ tài trí thật sự dù có giỏi cũng xem như ngu ngốc, dù có núi tiền cũng xem như không có, dù công lao trùm thiên hạ nhưng vẫn khép nép hạ mình,...**, chẳng giống kẻ phàm tục... thích khoe khoang, tự mãn..., cuối cùng là tự chuốc họa vào thân,...

Vàng sâu dưới đất...

Tại sao đào lên...?

Người hiền, người tài...

Tại sao tranh giành...?

...

Giá trị mỗi người...

Tự mình phải biết...

Đừng thành nguồn cơn...

Của những rối loạn... .

...

Quan hệ giữa người...

Hãy nên minh bạch...

Danh phận đủ đầy...

Không ai hại ai...!

Điểm đến số 92

“sống với nhau hãy cho nhau một danh phận...”

Giả như:

- Liên minh giữa các nước về nhiều mặt như kinh tế, chính trị, quân sự... khi có sự liên kết với nhau họ sẽ đều công khai với quốc tế, với thiên hạ... một cách rõ ràng, khi sự liên kết đó đủ minh bạch, đủ mạnh mẽ... thì tự nó rất bền vững, kẻ thù... có muốn hại cũng khó,... – **đó chính là cho nhau một danh phận,...** .
- Tổng thống, chủ tịch nước, vua... của một nước, khi có những sự kiện quan trọng bậc nhất... vì sao họ thường đem người vợ của mình ra xuất hiện trước công chúng?..., đó là vì người vợ, người phụ nữ... thể hiện cho phần chìm công lao mà các vị tổng thống, chủ tịch nước, vua... của nước đó cống hiến,..., khi đưa họ ra ở những sự kiện lớn... nghĩa là muốn nhấn nhủ với tất cả bách tính xã hội... rằng,

“đây là phu nhân của tôi, thậm chí là đệ nhất phu nhân của tôi,...”, tôi có được như ngày hôm nay cũng vì sự quan tâm, chăm sóc, lo lắng, yêu thương... từ người phụ nữ này... – đó chính là cho người vợ của mình một danh phận,..., cả xã hội biết rồi, kính trọng rồi, sẽ khó có người nào dám bèn báng tới phá hạnh phúc của họ nữa,..., gia đình họ vững bền thì là tấm gương cho cả bách tính xã hội... nơi đó học tập, làm theo,... – **cái đó chính là cho nhau một danh phận,...** .

- **Trong tất cả các mối quan hệ gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, tình yêu, và ngoài xã hội... “hãy cho nhau một danh phận”,...** gia đình có danh phận của người trong gia đình, tình yêu có danh phận trong tình yêu, bạn bè, đồng nghiệp... hết thấy đều có danh phận đối với nhau, **“hãy tôn trọng nhau, hãy cho mọi người thấy được sự gắn kết, minh bạch... và yêu thương trong mọi mối quan hệ,...”**, chỉ có như vậy bạn mới có thể chiến thắng mọi thị phi, ồn ào... nơi thế gian khắc nghiệt này.... .

-

Người không biết cho người khác một danh phận... thì chính là kẻ khù khờ, nhu nhược, vô tri, ngu ngốc..., oan gia trái chủ... sẽ tấn công một cách mạnh mẽ nhất mà chẳng biết kháng cự bằng cách nào,... . Gia đình của vua... mà trực trặc... thì cả thiên hạ rối loạn,... – góc nhìn này vô cùng sâu sắc, hãy lắng tâm mà thể hội,... .

Đây là vợ, chồng tôi...

Đây là người yêu tôi...

Đây là bạn thân tôi...

Đây là tri kỉ tôi...

Đây là anh em tôi...

Đây là cha mẹ tôi...

Đây là quản lí tôi...

Đây là nhân viên tôi...

...

Sống ở trên đời,..

Không cần danh tiếng,...

Nhưng cần danh phận,...

Người người... làm được,...

Người người... minh bạch,...

Thiên hạ thái bình,...!

Điểm đến số 93

“không thể cho người khác một danh phận... được

– chính là quá kiêu ngạo,

đề cao cái bản ngã của mình,...”

Không cho người khác một danh phận được thì sự tôn trọng đối với người nằm ở đâu?, không tôn trọng được người khác thì thông minh ở đâu? Tài đức ở đâu? Gây ra hỗn loạn, tranh chấp... thì có ích chỗ nào?... .

Chỉ có những người kiêu ngạo, bản ngã... lớn thì mới đề cao bản thân, xem thường người khác, người khác đối với họ càng tốt thì họ lại càng xem thường, coi đó như bốn phận với họ mà không biết trân trọng,..., nếu thực sự là người thấu tình đạt lý... thì sẽ không như vậy, chỉ có kẻ ngốc... mới như vậy mà thôi,... .

Giả như:

- Liên minh giữa các nước... mà xem thường nhau, tưởng mình mạnh hơn..., đủ mạnh... để tồn tại độc lập... mà khinh khi nhau,..., đó có là vấn đề nguy hiểm?,... .
- Vua xem thường vợ... thì tất cả đàn ông đất nước ấy có bị ảnh hưởng lây, có xem thường vợ mình lây?..., đó là vấn đề rất lớn chứ không phải nhỏ,... .
- Trong các mối quan hệ khác ngoài xã hội... cũng như vậy, người người... nghi kị, đấu đá... nhau suy cho cùng cũng chỉ vì không biết tôn trọng nhau, trân trọng nhau, biết cho nhau một giá trị... mà ra,... .
-

Nhà phật dạy: **“cái thân không phải ta, cái tâm không phải ta, mọi vật dục thế gian cũng không phải của ta...”**, cho nên coi như không thấy giá trị của mình ở đâu cho dù nó ghê gớm thế nào – đó chính là **khiêm hạ**, khiêm hạ đến cùng cực chính là bỏ đi được cái tôi, cái bản ngã xuống..., thậm chí là giá trị của mình xuống..., **trong tâm chỉ nhìn thấy cái giá trị của người khác... thì mới là người giác ngộ, trưởng thành, chín chắn...**, ai tốt, ai đúng... thì ghi nhận, tri ơn..., ai xấu, ai sai... thì có thể giữ im lặng... cho họ không gian tự suy nghiệm, **chỉ cần giữ im lặng, giữ không gian... là đủ**, Khổng Tử dạy: **“ai cũng có lòng trắc ẩn, tối đến ắt tự biết suy nghĩ về những việc mình làm,...”**.

Cây cối còn có tên,...

Làm người nên có phận,...

Tên do người mà đặt,...

Phận do người tạo ra,...

Tên hay thì dễ gọi,...

Phận đẹp thì an vui,...

...

Khi đề cao bản thân,...

Át hạ người... xuống thấp,...

Đã khinh chê... kẻ khác,...

Là chẳng đồng với đạo,...

Hãy cho nhau danh phận,...

Cuộc đời mới nở hoa,...!

Điểm đến số 94

**“Phật, Bồ Tát... thật sự
không có muốn hiểu thấu lòng người...,
bởi vì họ không muốn đau lòng...”**

Phật, Bồ Tát... coi chúng sinh như những đứa con bé bỏng, có cha mẹ nào lại muốn nhìn những đứa con của mình lừa lọc, hãm hại... lẫn nhau không?, nhưng chúng sinh đang vô minh thì luôn như vậy, sống một cuộc sống với nhiều mặt khác nhau, không chân thành, không thanh tịnh, không bình đẳng, không chánh giác, không từ bi,..., càng nhìn sâu vào lục đạo luân hồi... thì Phật, Bồ Tát... lại càng đau lòng cho những đứa con bé bỏng của mình,..., **đến bao giờ chúng nó mới trưởng thành, giác ngộ... được đây?,...** .

Nhìn rộng ra xã hội, người thật sự có trí tuệ và đạo đức cao dày... họ cũng giống như Phật, Bồ Tát... vậy, **không muốn nhìn thấy lê dân bá tánh phải chịu các khổ, lê dân bá tánh... phải chịu khổ... họ cũng rất đau lòng...**, cho dù cái khổ đó là loại khổ gì đi nữa,..., tâm tâm chỉ muốn thiên hạ mãi mãi thái bình, cơm no áo ấm, muôn loài vạn vật đều được giác ngộ, sống một cuộc sống tự do, hòa thuận, không có sự sát hại lẫn nhau,...

Giả như:

- Quan thanh liêm thì không muốn phá án, vì không muốn có án để phá,..., khắp thiên hạ không ai có oan tình, oan ức... để kiện cáo lẫn nhau,...
- Công an tốt thì không muốn bắt tội phạm, vì không muốn có tội phạm để bắt,... khắp thiên hạ mọi người đều biết đối xử tốt với nhau,...
- Thầy... không muốn dạy gì cho trò..., vì không muốn trò có điều gì chưa hiểu,..., khắp thiên hạ đều là người đại giác ngộ,...
- ...

- Cho đến quốc gia, lãnh thổ, dân tộc... không cần có người cai quản, làm vua, làm quan, làm lính,..., giữa các quốc gia, lãnh thổ, dân tộc... không cần có biên giới, thể chế... để ngăn cản,..., khắp thiên hạ đều là người hiền lương, sáng suốt..., không ai cần phải cảnh giác ai cả,... .

Thế giới cực lạc...

Rộng lớn vô biên...

Người người... giác ngộ...

Không có các khổ...

Thân tướng giống nhau...

Trí huệ giống nhau...

Toàn bậc thượng thiện...

Thọ tới vô lượng...

Hòa vào tâm tánh...

Trường tồn, vĩnh cửu...!

Điểm đến số 95

**“những giới hạn khả năng của con người...
trong cõi giới ta bà bị chi phối bởi vật chất
và các quy luật vật lí...
tự nhiên mà hình thành ra sự phân hóa,
phân tầng... trong xã hội...”**

Giả như:

- Nếu ai cũng có thể bay để di chuyển thì không cần nghiên cứu các phương tiện đi lại để làm gì,... .
- Nếu ai cũng không cần ăn để sống thì không cần phải tranh đấu hơn thua để tranh giành miếng ăn nữa,..., xã hội tự nhiên sẽ chẳng cần phải vẽ vờ ra thật nhiều ngành nghề để làm gì,... .
- Nếu ai cũng giác ngộ thì trường học cũng không cần mở ra để làm gì,... .
- Nếu ai cũng thọ tới vô lượng, không bệnh tật... thì cũng không cần đến bệnh viện nữa,... .
-
- Tất cả các ngành nghề, lĩnh vực... khác cũng từ chỗ giới hạn của con người... mà được sinh ra,... .

Trong kinh Phật thuyết...: **“ở thế giới cực lạc, chúng sinh tự do di chuyển, không cần thọ thực, người nào cũng có sự trí huệ và thọ mạng vô lượng,...”**. Sống ở một thế giới viên mãn như thế, không còn bị chi phối bởi vật chất và các quy luật vật lí... thì thứ **động lại duy nhất là “tâm thanh tịnh”**, tức là chân tâm, tự tánh, bản thể... của vũ trụ vạn vật... luôn hiển hiện một cách bất diệt nơi mỗi chúng sinh... .

Có thứ tùy biến,...

Có thứ không ngại,...

Có thứ không phân,...

Có thứ vô sanh,...

Có thứ không chết,...

Có thứ an định,...

Có thứ hằng giác,...

Có thứ hỷ lạc,...

...

Đó là tự tánh, ... !

Điểm đến số 96

“sự trở lại sống với tâm Phật, tâm Bồ Tát...

– chính là quá trình buông xả vạn pháp...

để thành đạo...”

Từ vô thủy kiếp... chúng ta đã quen với việc sống với phiền não rồi, từ những phiền não đó chúng ta cũng chọn lọc ra những thứ mình vui thích mà hình thành nên những tập khí..., cho đến mọi thứ trong một dân tộc, một đất nước, và cả xã hội... nó cũng hình thành nên văn hóa, phong tục, tập quán... từ những phiền não chung của chúng sinh đó,... – bây giờ mà bảo buông xả nó đi, làm sao nữa?, làm sao làm được?, cái việc kì dị, khác thường, rẽ ngang, phản khoa học, đi ngược lại với sự phát triển xã hội... đó người thường hiểu như vậy thì ai mà chấp nhận được?... . Đó chính là cái mà Phật, Bồ Tát... gọi là sự luân hồi, nó cứ tiếp diễn, biến chuyển... mãi cho đến vô tận... .

Tự tánh... chính là tâm Phật, Bồ Tát..., nó không chứa phiền não thì đương nhiên nó cũng không chứa tập khí, văn hóa, phong tục, tập quán... gì cả - bởi hết thảy những thứ đó đều là phiền não..., tự tánh... “là không gì cả”, xưa nay vốn trống không không một vật,..., chỉ là một sự thanh tịnh và tinh sáng,... . Nếu kẻ tu hành muốn thành Phật, Bồ Tát..., quyết chí liả bỏ mọi loại phiền não... ràng buộc... thì phải sống được trong cái tự tánh bản thể liả vật dục đó... – đó chính là con đường để thành đạo vô thượng bồ đề, thoát li sinh tử... .

Buông xả vạn pháp... không có nghĩa là ngồi im không làm gì nữa, đó là suy nghĩ tiêu cực của kẻ không thấu tỏ..., “buông xả nghĩa là không phân biệt, chấp trước, vọng tưởng... về vạn pháp... nữa, vẫn có thể tùy duyên dùng nó để đối nhân, xử thế, tiếp vật..., dùng nó để hòa hợp với người và giúp người giác ngộ,...”. Sự trở về với chân tâm, tự tánh... cũng không có nghĩa là giống như cái chết..., mà là cái sống, là sống trong cái không chết, không thể chết, vĩnh hằng và bất biến... .

Dòng suy tư này...

Sao không dừng lại...

Ta cần bình yên...

Vô vọng, vô tương...

Thanh tịnh, tinh sáng...

Mới thực là ta...

Tâm trùm pháp giới...

Tự không trướng ngại..

Hỷ lạc vô biên...

Xưa nay ngu mờ...

Giờ đây có tỏ?...!

Điểm đến số 97

**“luân hồi... đang diễn ra
trong từng sắc na sinh diệt...”**

Không phải mỗi chúng sinh vạn vật chết đi rồi tái sinh lại... mới gọi là luân hồi..., mà luân hồi đang diễn ra từ trong một khoảng thời gian nhỏ nhất, là trong sắc na sinh diệt, **tương trạng ở sắc na sau, giây sau... khác tương trạng ở sắc na trước, giây trước... đó chính là sự luân hồi đang diễn ra không ngừng nghỉ, nó đang hiển hiện, giải bày... trên tâm tánh, bản thể... của chúng sinh..., vạn vật,...** .

Giả như:

- Tâm của bạn đang nổi nóng, sân giận... lên, thì ngay chính lúc này là cõi địa ngục... đang hiển hiện trên tâm tánh của bạn..., **vào khoảnh khắc đó chính là bạn đang bị đọa xuống địa ngục... rồi đấy,...** .

- Tâm của bạn đang tham lam tiền tài, hương sắc... thì ngay chính lúc này là cõi nạ quý... đang hiển hiện trên tâm tánh của bạn..., **vào khoảnh khắc đó chính là bạn đang bị đọa xuống cõi nạ quý... rồi đấy,...**
- Tâm của bạn đang si mê điên đảo... thì ngay chính lúc này là cõi súc sinh... đang hiển hiện trên tâm tánh của bạn..., **vào khoảnh khắc đó chính là bạn đang bị đọa xuống cõi súc sinh... rồi đấy,...** . Làm người cũng đa phần là si mê điên đảo... nên mới gọi là con người giống với tên gọi của các con súc sinh khác..., nếu bạn không si mê mà giác ngộ, minh bạch... thì người đời sẽ không gọi bạn là con người nữa mà gọi là bậc giác ngộ, bậc thánh nhân, quân tử..., thậm chí là Phật, Bồ Tát... – giống như Phật... năm xưa vậy,...
- Tâm của bạn luôn giữ được chánh niệm, thiện niệm, thanh tịnh... **thì ngay chính lúc này là cõi trời, cõi phật... đang hiển hiện trên tâm tánh của bạn...**, vào khoảnh khắc đó chính là bạn được sanh lên cõi trời, cõi phật... rồi đấy... .

- ...

Hết thầy pháp trong mười phương pháp giới... đều ở trên ý niệm... của chúng sinh... mà được sinh ra, được luân hồi, luân chuyển, thay đổi... trên từng sắc na... . Khổ hay vui, thiện hay ác, chánh hay tà, ngộ hay mê... **đều tự mỗi người sinh ra ý niệm và cảm thọ lấy**, không ai tạo ra chúng thay cho bạn cả, kể cả người thân nhất..., **“nếu không muốn cảm thọ gì... thì đừng sinh ra ý niệm gì nữa... – đó chính là mấu chốt quan trọng...”**. Nếu không sanh ý niệm... thì tức là chánh giác, thanh tịnh... liền lọt vào thế giới nhất chân, của tâm tánh, bản thể của vũ trụ vạn vật..., **sống với nó(tâm thanh tịnh, chánh giác...)** **chính là tu đạo giải thoát...**, là con đường để bạn thoát chữ con trong từ con người... mà dần trở thành Phật, Bồ Tát... siêu xuất lục đạo, siêu xuất thập pháp giới,...

Thất niệm hóa càn khôn,...

Bất giác sanh vạn pháp,...

Sanh ra rồi tự thọ,...

Tham, sân, si, mạn, nghi,...

Tùng sắc na biến chuyển,...

...

Đạo giải thoát thanh tịnh,...

Không pháp, cũng không tướng,...

Không lấy gì biến chuyển,...

Thì chân tánh hiển hiện,...

Cõi phật ở muôn nơi,...!

Điểm đến số 98

“tùng ý niệm... của chúng sinh vạn vật...

đều phát ra âm thanh...”

Bất kể một hiện tượng nào cũng đều phát ra âm thanh... chỉ là nó ở trong tần số khác nhau mà chúng ta không thể nghe thấy hết được... . Việc khởi tâm động niệm của chúng sinh... cũng là một loại hiện tượng tạo tác, và mỗi niệm (mỗi suy nghĩ, vọng tưởng, phiền não...) đó đều có âm thanh trong đó gọi là “âm niệm**”, dù ý niệm, suy nghĩ... đó là thô thiển hay vi tế,... .**

Định lực càng cao thì càng nghe được âm thanh nhỏ hơn, xa hơn,... . Giả như Bồ Tát Địa Tạng... có thể nghe được âm thanh của chúng sinh ở tầng địa ngục thấp nhất, địa ngục vô gián... kêu gào, khởi tâm..., ngài nghe được mới có thể đến cứu được, không nghe được làm sao biết nó tồn tại?..., **và cũng có vô lượng các vị đại Bồ Tát... khác đều có thể nghe được những âm thanh nhỏ nhất, vi tế nhất... ở khắp mười phương pháp giới... để đến cứu độ cho chúng sinh,...,** họ chỉ cần nghe thanh âm, sóng âm... từ xa... là phân biệt được thiện ác, đúng sai, chánh tà, động tịnh, khổ vui... của chúng sinh..., không cần phải tiếp xúc,... .

Tiếng sét... có âm thanh,...
Sóng biển... có âm thanh,...
Gió thổi... có âm thanh,...
Lời nói... có âm thanh,...
Động loạn... có âm thanh,...
Tịch tịnh... có âm thanh,...
...
Ý niệm... có âm thanh,...
Vạn vật... đều đang nói,... !

Điểm đến số 99

“âm thanh của sự động loạn, vô minh...

chính là tà pháp,...”

- Người đang nổi nóng, sân giận... họ phát ra âm thanh thế nào? có dễ nghe, dễ chịu?...
- Một cuộc mâu thuẫn, ẩu đả... giữa hai người, nhiều người, cho đến một cuộc chiến tranh... – họ phát ra âm thanh thế nào? có hỗn loạn, thét gào, chết chóc?...
-

Sự động loạn, vô minh... chính là nguyên nhân làm cho chúng sinh vạn vật... phát ra những âm thanh của sự đau khổ, bi thương,..., nó còn phát ra một cách liên tục không ngừng nghỉ và đồng thời với sự sinh diệt trong từng sắc na vậy,..., nó luôn tiếp nối chuỗi đau khổ, bi thương... ấy cho đến vô lượng, vô biên, vô số, vô tận,... – gọi là trầm luân sinh tử,... .
“Chùng nào sự động loạn, vô minh... chấm dứt thì chùng đó âm thanh của đau khổ, bi thương... mới chấm dứt,...”.

Tâm đang dấy động,...

Niệm niệm khởi sinh,...

Như sóng tuôn trào,...

Ầm ầm không dứt,...

Âm thanh của niệm,...

Đinh tai, nhức óc,...

Mãi chẳng gián đoạn,...

...

Sóng sóng... không dừng,...

Biển chẳng bình yên,...

Niệm niệm... không dừng,...

Tâm chẳng thanh tịnh,...!

Điểm đến số 100

“âm thanh của sự tịch tĩnh, tỉnh giác...

chính là chánh pháp,...”

- Người đang thanh tịnh, từ bi... họ phát ra âm thanh thế nào? có dễ nghe, dễ chịu?...
- Giữa hai người, hai quốc gia, cho đến toàn thế giới... có được hòa thuận, thái bình... – họ phát ra âm thanh thế nào? có nhẹ nhàng, an vui?...
-

Tâm thanh tịnh, trí huệ... là điều kiện để chúng sinh vạn vật... có được những âm thanh của sự bình yên, an vui,..., nó luôn tĩnh tại trước sự hỗn loạn, sinh diệt... của vạn pháp,..., và nó thường hằng, vĩnh cửu... cùng với sự hiển hiện của chân tâm, tự tánh của chúng sinh, với bản thể của vũ trụ vạn vật,... – đó là sự giác ngộ giải thoát,... . “Tâm thanh tịnh, trí huệ... còn hiển hiện thì âm thanh của sự bình yên, an vui... cũng sẽ trường tồn,...”.

Tâm đang thanh tịnh,...

Chánh niệm, tỉnh giác,...

Như biển lặng yên,...

Không một con sóng,...

Âm thanh của niệm,...

Như âm của Phật,...

Tùng lời dịu êm,...

...

Sóng sóng... đã dừng,...

Biển đã bình yên,...

Niệm niệm... đã dừng,...

Tâm đã thanh tịnh,...!

Điễm đến số 101

“mỗi một thanh âm... đều mang những tín hiệu của thiện ác, đúng sai, chánh tà...”

Người có sự tinh tế và trí tuệ sâu sắc... họ chỉ cần nghe giọng nói, giọng điệu... của người khác phát ra là họ có thể hiểu bao quát được bản chất con người đó ra sao?..., giọng của người trung thực, ngay thẳng... nó khác giọng người đầy âm mưu, toan tính..., giọng của Phật... nó khác giọng của yêu ma quỷ quái... . **Thanh âm... phát ra bên ngoài nó cũng là một tín hiệu để nhìn nhận, đánh giá... được bản chất bên trong con người, sự việc, và hiện tượng... .**

Cho đến mỗi gia đình, đoàn thể, dân tộc, đất nước, xã hội... hay cả một cõi giới... đều **phát ra một tạp âm (thanh âm chung)...**, **“trong tạp âm đó có chứa thông tin về đạo lực chung, trí lực chung, phước lực chung... của chúng sinh trong đó...”**. Giả như: chỉ cần nghe tiếng của vị vua, tổng thống, chủ tịch nước... và những quan chức... của nước nào đó nói những gì?, nói như thế nào?, thiện ác đúng sai... chứa trong lời nói đó ra sao?... thì cũng đủ nhìn nhận được những thông tin cơ bản rồi..., từ đó cũng dự đoán được chất lượng cuộc sống của người dân ra sao?, họ có hạnh phúc, yên bình... không?..., sự phân hóa phân tầng trong xã hội... như thế nào?..., sức

mạnh nội lực... của kinh tế, chính trị, quân sự... tới đâu?... , tất cả đều có thể nhìn nhận, đánh giá... được một cách khách quan,... . Người đứng đầu ấy suốt ngày nói đến chiến tranh, vũ khí... thì người dân an vui... được chăng?, nếu chỉ nói đến hòa bình, hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau, trồng hoa màu, ngũ cốc... thì sao?... – **tuy chỉ là một lời nói... nhưng đứng sau nó là cả một rừng thông tin của con người cho đến toàn xã hội,..., rồi dần dần cho tới toàn thể vũ trụ vạn vật,...** .

Giả như: Trong nhà Phật... có các thần chú thường bắt đầu bằng thanh âm “Om”... .

- Om Mani Padme Hum (thần chú 6 âm này do Quan Thế Âm Bồ Tát tìm kiếm trong suốt 1000 kiếp mới tìm ra, mang năng lượng tích cực, giúp chúng sinh giải phóng thân tâm, giảm trừ phiền não, tiêu tan nghiệp chướng...).
- Om Tare Tuttare Ture Soha (thần chú chứa đựng toàn bộ hạnh nguyện của Bồ Tát Tara xanh, ngài có khả năng thực hiện và hoàn thành mọi hoạt động giác ngộ của Chư Phật,...).
- Om Ah Ra Pa Tsa Na Dhi (thần chú Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát đại diện cho sự hoàn hảo về trí tuệ và sự từ bi,...).

- Om Cale Cule Cundi Soha (thần chú chuẩn đề, là một thần chú trong ba đời quá khứ, hiện tại, vị lai mà Chư Phật đều tuyên nói,...).
- Om Anale Visade Vira Vajra Dhare Bandha Bandhani Vajra Pani Phat Hum Trum Phat Soha (thần chú lẳng nghiêm, bảo vệ khỏi mọi tai ương, ách nạn...).
-

Âm thanh “**Om**” chính là một **biểu tượng âm thanh ban đầu của vũ trụ**, đại diện cho sự giác ngộ về thân khẩu và ý,... . Các nhà khoa học thời kì hiện đại cũng tin rằng vũ trụ phát sinh từ một vụ nổ có tên là **Big Bang**, bất kì một vụ nổ nào thì cũng phát ra một âm thanh là **Ūm...**, nó cũng gần đồng âm với Om đứng đầu trong các câu thần chú của nhà Phật,..., điểm tương đồng đó nói lên tính khoa học và ý nghĩa thâm sâu của nhà Phật..., mà **chỉ có những người đã đạt đến sự “giác ngộ lớn” mới có thể hiểu được,...** .

Nhà Phật... thì không cho rằng vũ trụ... từ một vụ nổ nào đó hay cái gì không rõ ràng sinh khởi ra vũ trụ vạn vật này..., mà nói đến **tự tánh, bản thể... trong mỗi chúng sinh vạn vật,...** **tự nhiên giẫy khởi ý niệm bất giác thì sinh ra...** . Ngay lúc này đây trong đầu chúng sinh vẫn đang khởi sinh ý niệm thì

có nghĩa ngay lúc này đây vũ trụ... đang sinh ra..., chứ không chỉ mang nghĩa ý niệm từ trong quá khứ lâu xa nào đó sinh ra,..., **“niệm niệm thành hình, niệm niệm của vô lượng chúng sinh trong thập pháp giới vẫn đang luôn giãy khởi tập hợp lại thì hình thành nên vũ trụ vạn vật này...”**, và nó cứ mở rộng, nảy sinh ra tới vô tận,..., chừng nào **“hết thấy chúng sinh dừng niệm”** thì cả vũ trụ... này cũng hóa thành không..., tất cả lại trở về với tự tánh, với bản thể, bản nguyên ban đầu của nó,... .

Trong một câu thần chú hoàn chỉnh của các bậc đại Bồ Tát... nó cũng chứa đựng hết thấy thanh âm trong càn khôn vũ trụ..., **“đọc hết một câu thần chú thì người tu hành cũng đã thừa hưởng hết tinh hoa trí tuệ của các bậc đại Bồ Tát đã tu hành và tìm kiếm trong vô lượng kiếp mới góp nhặt, đúc kết... lại,...”**, câu thần chú ấy đương nhiên nó cũng là cửa ngõ, là chìa khóa... để kết nối người trì niệm với các bậc đại Bồ Tát đó, và được các ngài gia hộ trong quá trình tu hành để đạt đến sự giác ngộ và giải thoát,... .

Om Mani Padme Hum,...

Om Tare Tuttare Ture Soha,...

Om Ah Ra Pa Tsa Na Dhi,...

Om Cale Cule Cundi Soha,...

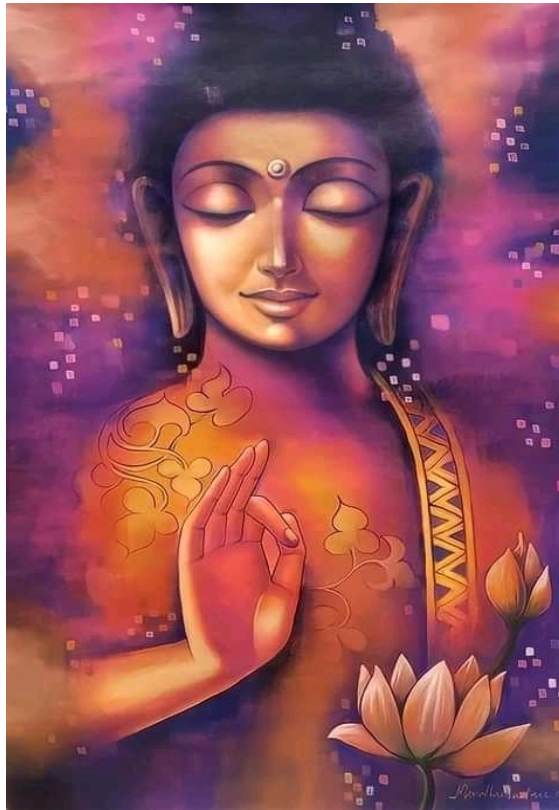
...

Om Ami Dewa Hrih,...

Om Muni Muni Maha Muniye Soha,...

Om Pra Mani Dhani Soha,...

Om Zambala Jardin Jaya Soha,...!

HẾT

+ Nội dung chính của Bộ Sách:

- ✓ Cơ sở chính để xây dựng bộ sách dựa trên tất cả đạo lí, giáo lí... hay sự giáo dục nhân đức tốt đẹp của con người, của mọi tôn giáo, không có sự phân biệt.
- ✓ Tác giả lấy sự thể hội về cuộc sống,..., đặc biệt về Nho Giáo, về Phật Giáo... để xây dựng bộ sách *Những Điểm Đến Của Nhận Thức*.
- ✓ ...
- ✓ Bộ Sách: *Những Điểm Đến Của Nhận Thức* hiện tại có 12 tập, mỗi tập đều có 101 điểm đến chia làm hai phần. Phần một là phần CON NGƯỜI (gồm 75 điều) - chủ yếu nói đến những gì thuộc về tâm hồn của con người và cách nhìn nhận đạo lí để tu dưỡng bản thân. Phần hai là phần XÃ HỘI (gồm 26 điều) - chủ yếu nói đến những góc nhìn thẳng tới bản chất của xã hội, bản chất của vũ trụ vạn vật... để mỗi người có cách ứng xử tốt hơn tới xã hội, tới vạn vật...!

 Những tư tưởng cụ thể để viết bộ sách:

- “Muốn” mọi người hiểu hơn về bản thân mình.
- “Muốn” mọi người có được sự thức tỉnh của tâm hồn, có một cuộc sống chủ động, đối xử hòa ái với nhau.
- “Muốn” mọi người hướng đến và thấy được tầm quan trọng của đạo Phật đối với dân tộc, “bởi sự trường tồn và mạnh mẽ của dân tộc có đóng góp vô cùng to lớn của đạo Phật và bởi đó là con đường linh hội trí tuệ và rèn luyện đạo đức vĩ đại nhất của nhân loại”.
- “Muốn” mọi người tìm hiểu và rèn luyện giáo lý Phật Pháp,..., ít nhất là để thấy đó là giá trị văn hóa rất lớn của nhân loại... theo một cách nhẹ nhàng, thực tế từ cuộc sống,..., từ đó giúp mọi người phát triển được nhiều nhận thức tốt đẹp đối với mọi người, đối với xã hội, với môi trường... .
- ...
- “Muốn” mọi người yêu thương nhau.
- “Muốn” mọi người phần nào đó hiểu được bản chất “chân tướng vũ trụ nhân sinh” - hay hướng tới cái “ngộ đạo” để tu dưỡng bản thân, hướng đến “cái vô ngã” để an vui - tự tại - giải thoát!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

BẠCH MÃ CHÚC BẠN
LUÔN BÌNH AN VÀ HẠNH PHÚC